

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye

EYLEM ÖĞRETİYOR

EYLEM ÖĞRETİYOR

Halk Kurtuluş
YAYINLARI

Aralık 1996

HALK KURTULUŞ YAYINLARI

EYLEM ÖĞRETİYOR

Birinci Basım, Aralık 1996

GİRİŞ

EYLEM ÖĞRETİYOR Kurtuluş Gazetesi'nin 11 Mayıs 1996 ile 16 Kasım 1996 tarihleri arasında çıkan sayılarında 28 bölümlük bir dizi halinde yayınlandı. Kitap haline getirdiğimiz bu dizi Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye uzanan tarihsel kesitteki irili ufaklı binlerce devrimci eylemden bazılarını içine alan bir derlemeyi kapsıyor. Kitabı okuyanlar EYLEM ÖĞRETİYOR dizisinde yazılanların bir tarih arşivi olmaktan çok bugün Parti-Cephe'nin saflarını dolduran ve buna aday olan binlerce insanımız için bir eğitim amacı taşıdığını görecektir... Dizinin sonunda Kurtuluş gazetesi tarafından yayınlanan BİTERKEN bölümü yer alıyor. Ve bu bölümde KURTULUŞ, yazı dizisinden beklenen amacı özetliyor. Bu yüzden biz, daha fazla bir söz eklemeye gerek görmeden, KURTULUŞ'taki BİTERKEN bölümünü bu kitaba giriş niteliğinde koymayı uygun gördük:

"Eylem Öğretiyor'un 28. bölümüyle bu diziyi bitiriyoruz. Ya da daha uygun bir deyişle ara veriyoruz. '77'lerden VO'lı yıllara kadar yayıları 50'ye yakın eylem anlatıldı dizi boyunca. Tüm bu eylemlere belli bir devrimci anlayış, belli bir devrimci strateji ve devrimci ilkeler yön veriyordu. 'Eylemlerin Öğrettiği' bölümlerinde hem bu ilkelerin altını çizmeye, hem, de her bir eylemin kendi özgünlükleri çerçevesinde bir eylemin başarısı için gerekli bazı yanlarına dikkat çekmeye çalıştık.

"Eylemler hem yapılaş biçimleriyle, hem hedefledikleriyle pekçok çeşitliliğe sahipti. Bunların hepsini yansıtmış sayılamayız elbette. Anti-emperyalist eylemler, kamulaştırma eylemleri, anti-faşist eylemler, cezalandırma eylemleri, uyarı eylemleri... Hepsinden en azından bir-iki eylem olmasını gözetmeye çalıştık. Ama belirttiğimiz gibi eylemler hedef ve biçim itibarıyla öylesine büyük bir çeşitlilik göstermektedir ki, 28 bölümde bunları yansıtmak güç iştir. Keza Anadolu'daki eylemlerden ancak bir kaçını yansıtabildik...

"Tarihimiz gerçekten de dopdolu bir tarih. Çünkü hiçbir süreçte politikasız ve hemen hiçbir süreçte eylemsiz olma-

dik. Bu tarih bizim için büyük bir güçtür. Büyük bir öğretmendir. Bu tarihin her sayfası politik, askeri, kültürel, örgütsel hemen her açıdan öğreticidir. Devrimci Sol ve DHKP-C pratiğinin ancak çok küçük bir bölümünü oluşturan aktardığımız eylemler bile bir savaşçıyı donatacak bilgileri içinde taşımaktadır.

"Örneğin tüm bu eylemler, kadrolaşma sürecindeki insanımızın askeri eğitiminin bir parçası olarak değerlendirilmelidir. Bir eylemi ele alıp onun üzerinde inceleme yapmak, tartışmak, kuru bir askeri bilgiden kuşkusuz çok daha fazla öğretici olacaktır.

"Bütün bu deneyimin bize gösterdiği şudur; asla, hiçbir açıdan tarihimizden kopmamak durumundayız. Bu tarihte ister politik açıdan, ister askeri açıdan aradığımız herşey, pekçok sorumuzun cevabı vardır. Bu yüzdendir ki, bizim tarih üzerine yaptığımız vurgular asla bir akademik bilgi için değildir. Tarihimizi öğrenmek eğitimimizin, kadrolaşmamızın ayrılmaz bir parçasıdır.

"O kadar anlatımdan açıkça görülmüştür ki, eylemler ne süper insanların işidir, ne de olağanüstü, ideal olanak ve koşulların ürünüdür. Bu tarih yokluklar, yoksunluklar, zorluklar içinde yazılmış bir tarihtir ve öyle yazılmaya devam edilmektedir. Anlatılan ve anlatılamayan yüzlerce eylem Türkiye solunda sayısız geleneğin de yaratıcısıdır. Bu gelenekler, en azından taktikler, politikalar kadar önemli ve açıklayıcıdır. Kitlelerle aramızdaki güvenin temelidirler. Eylemler bu gözle de görülmelidir mutlaka.

"Eylemler devam ediyor. Eylemler de öğretmeye devam edecek. Kurtuluşumuz için, devrimimiz için savaşmak isteyen herkes, eylemlerden öğrenerek, yeni eylemlerin yaratıcısı olmaktadır. Ve savaşımız böylece kesintisiz akıp gitmektedir. Zafere kadar da öğrenerek, öğreterek, görüp yaparak bu akış sürecektir." (Halk İçin KURTULUŞ Sayı: 6, 16 Kasım 1996)

Halk Kurtuluş Yayınları
Aralık 1996

Bölüm 1

SİLAH YOK, İSTİHBARAT YOK, AMA YÜREĞİMİZ, BEYNİMİZ VE BAYRAĞIMIZ VAR... BUNLAR YETER

HALICIOĞLU'NDA ÇEVİK KUVVET OTOBÜSÜNÜN TARANMASI EYLEMİ

16-17 Nisan sonrasıydı. 16-17 Nisan'da önder yoldaşlarımız katledilmişti, ama yoldaşlarımızın üslerindeki direnişleri ve bu direnişin ateşlediği hesap sorma eylemleri, oligarşinin zafer naralarını boğazında düğümledi. Polis arka arkaya yediği darbelerle psikolojik olarak çökmüştü. Oligarşinin başına balyoz gibi inen hareketimizin eylemleri işkencecilerde, halk düşmanlarında müthiş bir şaşkınlık ve korku yaratmıştı. Bir anda ortalığı kaplayan "bitirdik, beyinlerini dağıttık" lafları yerini yeni yeni korunma direktiflerine bırakıyordu. Devrimci şiddet eylemlerimizle onları hareket edemez duruma getirmiştik.

Biz bir Milis grubuyduk. Bu hesap sormada bizim de yerimiz olmalıydı tabii. Oligarşiye karşı etkili eylemler düşünüyorduk. Yeni kurulan bir milis ekibi olduğumuzdan elimizde hazır istihbarat yoktu. Tabii ki bu bizim için engel olamazdı. Biraraya gelip kısa bir konuşmadan sonra sabit bir merkezde bekleyip gelen düşmanı imha kararı aldık. Böylesi bir eyleme ilk kez katılacaktık. Hepimiz hazırдық, sabaha randevulaşıp birbirimizden ayrıldık. Sabahki randevumuza o kadar dakik gelmiştik ki, eylem kararlılığımız bu ilk dakikalardan anlaşılıyordu. Silahları alıp coşkulu bir şekilde merkezi bir noktaya çıkıp beklemeye başladık. "*Hangi halk düşmanına piyango çıkacak*" diye espriler yapıyorduk. Beklemeye başlayalı on

yüz metrelik yolu epey ağır aksak gidiyoruz. Sonuç olarak komutan yoldaşın bize neden bu kadar erken saate randevu verdiğini anlıyoruz. Birkaç kez direksiyona oturmuşluğumuz var ama bu konuda da özel bir ustalığımız yok. Ama araba kullanmak zorundayız eylemde. Ve onu da eylem içinde öğrenip kullanıyoruz.

Eylem yerine gidiyoruz. Ben ve sorumlu arkadaş yıkık bir gecekonduunun arka tarafında mevzileniyoruz, diğer arkadaş da bizden ileride işaret vermek için bekliyor. Ben G-3'ü çıkarmış hazır bir durumda bekliyorum. Ve işte arkadaş işaret veriyor. Sorumlu arkadaş bayrağı asmaya başlıyor. İşte hedef karşımızda. Bir çevik otobüsü. Çevik otobüsü bayrağı görünce yavaşlıyor... evet bayrağımız onları vurmuştu. Bu bayrağı tanıyorlardı. Durdular... Ben de silahımı ateşliyorum. Aklımdan 17 Nisan, Çiftelahavuzlar geçiyor. Evet orada dalgalanan bayrağımız şimdi burada dalgalanıyor. Yarın ülkemizin her yerinde dalgalanacak, ona olan inancımın şarjördeki tüm mermileri boşaltıyorum. Kurşunlar hedefe gidiyor. Ben elimi tetikten çektiğim anda silah seslerinin devam ettiğini duyuyorum. Arkamıza döndüğümüzde polislerle karşılaşılıyor. Silah sesleri üzerine yakınlarda olan bir ekip gelmiş bize ateş ediyorlar, sırtımız dönük olduğu halde bir türlü yaklaşamamışlar. Korku iliklerine işlemiş. Silahımız elimizde üzerlerine üzerlerine gidip adeta yanlarına yaklaşıyoruz. Bizden o denli korkuyorlar ki kaçmaya başlıyorlar. İşte onların cesaretleri bu kadar.

Eylem sonrasında arkadaşlarla randevuda buluşuyoruz. Hepimizde müthiş bir neşe ve coşku hakim. Hemen haberleri dinleyebileceğimiz bir yere gidiyoruz. Sekiz polisin yaralandığını, birinin durumunun ağır olduğunu öğreniyoruz (bu polis daha sonra ölüyor). Yaptığımız eylemin oligarşide yarattığı panik, yoldaşlarımızın hesabını sormak bizi gururlandırıyor. Çiftelahavuzlar'da "Yoldaşlarımız sizi cezalandıracak" diyen Eda'nın sözleri eylem talimatımızdı bizim.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

DÜŞMANIN SİLAHIYLA DÜŞMANI VURMAK

17 Nisan'ın hemen sonrasındır.

Devrimci Sol'un önder kadrolarını katlettiği bir operasyon gerçekleştiren oligarşi zafer naraları atmakta, bu katliamla Devrimci Sol saflarda sinmeyi ve pasifikasyon yaratmayı amaçlamaktadır.

Onlar bir milis grubudur, gelişmeleri radyolardan, televizyonlardan öğrenmişlerdir.

Üstelik henüz yeni kurulmuş bir milis grubudur bu. Ellerinde ne doğru dürüst silah, ne de doğru dürüst istihbarat vardır.

Dahası onların daha önceden bu türden eylem tecrübeleri de yoktur.

Ama öfkeleri vardır, inançları vardır.

Hiçbir talimat gelmez onlara o günlerde. Ama onlar buna ve tüm diğer dezavantajlarına rağmen eylem kararı alırlar.

Kulaklarında Çiftehavuzlar'dan dalga dalga yayılan mesaj vardır.

Dezavantajlarını kararlılıklarıyla, yaratıcılıklarıyla, cesaretleriyle, yoldaşlarına bağlılıklarıyla aşarlar.

Cesaret o anda koşullar ne olursa olsun bayrağımızı ülkenin her yanında dalgalandırmaktır çünkü.

Bağlılık o anda Çiftehavuzlar'dan yükselen sese kulak vermektir.

Yoldaşları katledildiğinde kinlenmeyen, hesap sormayı tutkuyla istemeyen ve bunun için elinden gelen -ve gelmeyen- herşeyi yapmaya çalışmayan bir devrimci, kuşkusuz devrimcilik adına eksik yanlar taşımaktadır.

İçinde yaşanan süreç açısından o günkü eylemlerin önemli şuradadır:

Düşman saldırmıştır; saflarımızda asla paniğe yer olmamalıdır. Bu yetmez, kimse talimat beklemeden karşı saldırıya geçmelidir. Bir savaş örgütü olmanın ve iktidar perspektifini özümsemenin ölçütleri bunlardı. Ve devrimci hareket bu

noktalarda önemli mesafe aldığı içindir ki, bu devrimci anlayış, bitirdik, beyinlerini dağıttık yaygaraları altında, 17 Nisan sonrasında oligarşinin işkencecilerine sokakları çıkılmaz hale getirmiştir.

Ve bu eylem, tek başına devrimci savaşın, halk savaşının temel özelliklerinden birinin çıplak bir tezahürüdür. Devrimci ordu, halk ordusu silahını düşmandan alır, zafer düşmanın silahlarıyla kazanılır. Çin'in yüzbinlerce akere ulaşan Kızıl Ordu'su da, Küba'da Sierra Maestra'nın gerillaları da böyle silahlanmış, düşmanı kendi silahlarıyla vurmuşlardır.

Kuşkusuz bu durum, bir devrimci ordunun, bir halk ordusunun kendi atölyelerini kurmayacağı, değişik yollardan çeşitli silahlar edinmeyeceği ve savaşını daha güçlü silahlarla takviye etmeyeceği anlamına gelmez, ama işin özü budur. Halk savaşında kullanılan silahlar hiçbir zaman ve hatta devrimin arifesinde bile düşmanın silahlarından daha güçlü ve etkili olamaz. Ama işte silahların gücü ve etkisi esas olarak mermisinin çapı, şarjörünün kapasitesi ile ölçülü değil, kullananın inancı, kararlılığı ve yaratıcılığıyla ölçülüdür. Vietnam'da yüzyılın en modern yoketme aygıtına, silahlarına sahip emperyalist ordularını, yoksul ve neredeyse sırtına geçireceği bir bezi bile olmayan bir halkın nasıl yokettiği, nasıl bir sendrom içine soktuğu hiç akıldan çıkarılmamalıdır. Halk savaşının en temel yanlarından biri işte bu inanç, kararlılık ve yaratıcılıktır. Olmazı olur kılmaktır. Ve devrimci bilinç ve iradeyle birleşmiş insan faktörünün önünde hiçbir güç duramaz. O gücün önünde en ileri teknolojiye sahip, en tahripkar, en yakıcı silahlar bile içleri boş birer demir yığınının başka birşeyi ifade etmez.

Eylem, devrimci stratejinin bir özet anlatımıdır. Ama bir başka anlamlı yanı ise, savaşmak isteyen kararlı bir savaşçıyı bundan hiçbir şeyin, bir silaha sahip olmamanın bile alıkoyamayacağıdır.

Savaş, silahla değil, devrimci iradeyle kazanılır.

Bölüm 2

SOLUĞUMUZ HER AN HER HALK DÜŞMANIN ENSESİNDE OLABİLİR

**KONTRGERİLLA ŞEFİ
BURSA CUMHURİYET BAŞSAVCISI
NURAL UÇURUM'UN CEZALANDIRILMASI**

... Bugün en sonunda eylemi yapacağımıza dair hareketten kesin karar geldi. Uzun zamandan beri bu eyleme hazırlanıyorduk. Ancak eyleme daha birkaç günümüz var. Son kontrollerimizi yapıyoruz. Bu arada eylem anında kullanacağımız ihtiyaçlarımızı karşılamaya çalışıyoruz.

Kontrgerillacı Nural UÇURUM'u uzun bir süre sürekli denetimimiz altında tuttuk. Ona ilişkin bilgiler elimize ulaştığı andan itibaren, bütün dikkatlerimiz bu eyleme dönmüştü. Özellikle Nural UÇURUM'un bir katil olması, Aydın E Tipi Cezaevi'nde açlık grevinde ölüm sınırına gelen tutsaklara operasyon düzenletip, iki tutsağı katlettiği ve adının kamuoyunda bu "kanlı sürgün" ile anılır olması, ona karşı kınımızı ve eylem kararlılığımızı artıran bir yandı.

Nural UÇURUM... başlattıkları SAG'nin 40'lı günlerinde Eskişehir tabutluğundan Aydın'a sevkedilen tutsaklara işkence karşılama töreni hazırlayan; Hüsnü EROĞLU, Mehmet YALÇINKAYA isimli PKK'lı tutsakların dövülerek katledildiği operasyonu bizzat yöneten; sonrasında tutsaklara işkence yapmaya devam eden; yakınlarının durumunu öğrenmek için cezaevine gelen analara-babalara çevik kuvveti saldırtıp, işkence politikalarını sokaklara taşıyan ve bu yaptıklarını pervasızca savunan işkenceci kontrgerilla şefi...

Böyle biri işte o. Bu eylemi gerçekleştirmek için sabırsızla-

nıyoruz, bizim için önemli bir hedef. Bundan dolayı tüm hareketlerini kontrolümüz altında tutuyoruz. Örneğin eylemde bir gün önce Bursa ÖZDİLEK Fabrikası'nın satış reyonunda alışveriş yaparken, ona sohbet edecek kadar yakın olmamıza karşın, eylemimizin diğer bir yönü olan işkenceci korumalarının (korumalarının hepsi Terörle Mücadele Şubesi'nin işkencecileri idi) cezalandırılmasını da gözönünde bulundurarak, askeri açıdan risksiz olan bu ortamı kullanmadık.

Başsavcı, kendince önlem almış, halkın adaletini yanılacak (!); sırasıyla bir gün saat 08.00'de, bir gün de 08.30'da evinden çıkarak dört kişilik işkenceci timin korumasında adliyeye gidiyor. Akşamları da aynı şekilde korunarak evine dönüyor.

Kontrgerillacı Nural Uçurum'un daha önce de istihbaratı çıkarılmış, fakat bu istihbarat 12 Temmuz'da katledilen yoldaşlarımızın üstlerinde ele geçen belgelerde açığa çıkmıştı. Nural Uçurum bu yüzden evini ve arabasını değiştirmiş ve koruma sayısını birden beşe çıkartarak elimizden kurtulmaya çalışıyordu.

Eylemi Çekirge'de Zübeyde Hamın Doğumevi kavşağında yapacağız. Beş kişilik birliğimizle bir kişi açıkta herhangi bir olumsuzluğa karşı bizi koruyacak, diğer kalan dört kişi ise ikiye ayrılarak ekiplerden biri koruma arabasındaki dört kişilik işkenceci timi, diğeri ise ayrı arabadaki kontrgerillacı Nural UÇURUM'u ve yakın koruma polisini cezalandıracak. Eylem makam arabası ana caddeye girdiği an başlayacak, aynı anda makam arabasının arkasında hareketsiz bırakılacak işkencecilerin otosu da imha edilecek.

Eylem için herşeyimiz hazır. Sabah erkenden son hazırlıklarımızı yapıyoruz. Silahlarımızın son bakımını akşamdan yapıp, eylemin üstüne son kez konuşmuştuk. Sabah erkenden evden çıkıyoruz. Yanımda diğer yoldaşım. Dün gecedan beri müthiş bir yağmur yağıyor. Daha yoldayken makyajım yavaş yavaş bozulmaya başlıyor. Eylem bölgesine yakın bir durakta diğer yoldaşlarla buluşuyoruz. Yoldaşlar eylemde kullanacağımız arabayı alarak randevuya geliyorlar. Arabaya binerek eylem yerine hareket ediyoruz. Bir yandan da arabada son

hazırlıklar ve konuşmalar yapılıyor. Eylem bölgesi yakınında, önceden belirlediğimiz bir sokakta arabayı park ederek iniyoruz. Benim üstümde pardesü var. Nural UÇURUM'u cezalandıracak yoldaşın üstünde de doktor önlüğü var. Kendi silahım 14'lü belimde. Pardesünün altında, elimde de uzun namlulu silah var. Eylem yerine geliyoruz. Yağmur zaman zaman hızlanarak sürekli yağıyor. Yollarda gölcükler oluşmuş. Daha önceden belirlediğimiz gibi pusu yerinde yerlerimizi aldık. Çevremiz çok kalabalık, insanlar okula ve işe gidiyorlar.

Pusu yerimiz ana cadde olduğu için yoğun bir trafik akışı var. Sürekli tetikte olmak zorundayım. 100 metre alt tarafta Polis Dinlenme Evi ile (Trafik Şube Müdürlüğü), 300 metre yukarıımızda daha önce bombaladığımız Çekirge Polis Karakolu ve 100 metre arkamızda askeri birliklerin konumlandığı bir alan var. Dikkat ediyorum, şu anki hedefimizin dışında daha önce istihbaratını çıkarttığımız birçok hedef yanıımızdan gelip geçiyor. Ama çok rahatız. Hedefi ben göreceğim için pür dikkat bir şekilde yolu izliyorum. Birden... Sonunda beklediğimiz an geldi diye düşünüyorum. Dört tane işkenceciyi taşıyan ekip otosu görüldü, fakat çevresinde Başsavcı'nın makam arabası yok. Komutanla bakışıyoruz, farkettiler. Anlıyorum, beklemeye devam edeceğiz. Bu arada hedefimiz işkenceci ekip de önümüzden geçiyor. Yolda bir "ön kontrol" yapmaya çıkmışlar anlaşılıyor. Yazık! Kontrolleri işe yaramayacak. Bu ön kontrol onların son kontrolü olacak! İçindeki tipleri tanımaya çalışıyorum. Öndekinin çok rahat olduğu farkediliyor. Özellikle durağı ve çevresini görmeye çalıştığını anlıyorum. İçimden milyon kez lanet yağdırmaya başlıyorum. Beklemeye devam ediyoruz, yağmur yağmaya devam ediyor, makyajımın iyice döküldüğünü farkediyorum. Başımın altına, boynuma ve sırtıma doğru akan boyalı suları silmeye çalışıyorum. Bir yandan da ayakkabı boyasıyla saçımı boyadığım için kendi kendime kızıyorum.

On dakika geçmeden beklediğimiz ekip yeniden görünüyor. Bu sefer önde tutsakların katili Başsavcı Nural UÇURUM da var. Yoldaşlarla bakışıyoruz, anlıyorum, onlar da gördüler. Pür dikkat oluyorum, otomatığın kabzasını iyice kavıyorum. İşkenceci Başsavcı'nın arabası yavaşça önümden

süzülüp dönerek yoldaşların önüne geliyor. Bu arada işkenceci ekip de önüme gelmek üzere. Aramızda 3-4 metre var. Birden "HAYDİ!..." komutuyla birlikte, elimde otomatik silahla bir ok gibi fırlayarak, ekibin önüne dikiliyorum. Aynı anda elim tetikte, basıyorum. Korktuğum başıma geliyor. Yeniden basıyorum, basıyorum, silah ateş almıyor. Diğer taraftan da yoldaşlarımın Başsavcının cezasını verdiklerini fark ediyorum. Onlar da bana bakıyorlar. Silahımın ateş almadığının farkındalar. Yeniden lanet okumaya başlıyorum. Elimde otomatik, işkenceci katillerle gözgözeyim. Gözleri faltaşı gibi açılmış, bütün çaresizlikleriyle bana bakıyorlar. Yoldaşlarımdan biri bana desteğe geliyor. Artık her yanı silah tarakaları kaplıyor. Pusu yerimiz artık bizim için bir savaş alanı. İşkenceci ekibin işi de tamam, hakettikleri cezayı alıyorlar. Ben de bu arada mekanizmaya dikilen kurşunu çıkarmaya çalışıyorum. Sonra birden vazgeçiyorum, belimdeki 14'lüyü çekerek, ekibe iki el sıkıyorum. Aynı anda "tamam, çekiliyoruz!..." komutu geliyor. Eylem alanını terk ediyoruz. Toplu ve birbirimizi koruyarak pusu yerimizden çekilip, arabaya biniyoruz. Şoför yoldaş güneşliğe koyduğu anahtarı arıyor, birden anahtarın kontağın üstünde olduğunu fark ediyoruz. Eylem bölgesinden, herhangi bir çatışma olasılığına karşı camları açarak uzaklaşmaya başlıyoruz. Silahlarımız çatışma olasılığına karşı bir süre elimizde. Arabayı uygun bir yerde bırakıp iniyoruz. Herşeye karşın, sevinçliyiz.

Ayrılarak, dağılmaya başlıyoruz. Çok rahatım, hemen uygun bir yerde başımı yıkamam gerekiyor. Suratım boya içinde. Bir atölyeye giriyorum. İşçiler meraklı gözlerle bana bakıyorlar. "Başıma toz boya döküldü, yıkayabilir miyim?" diye soruyorum. Gülüyorlar. Birisi hemen musluğun başına götürüyor, bir yandan da sabun ve havlu geliyor. Sıcak bir suyla başımı yıkayarak, ayrılıyorum.

Bir süre ara sokaklarda yürüyerek zaman geçiriyorum. Otobüse binerek, güzergahın üstünde olan Emniyet Müdürlüğü'nün önünden geçiyorum. İşkencecileri içten içe gülererek izliyorum. Telaşla oraya buraya koşuşturup duruyorlar. Bir süre sonra eve geliyorum. Yoldaşlarım sevinçten parlayan gözlerle beni karşılıyorlar. Diğer yoldaşımla kısa bir eylem değerlendir-

dirmesi yapıyoruz.

Ertesi gün gazetelere bakıyorum, sevincim sonsuz. Bütün gazeteler işkenceci katil sürülerinin cezalarını nasıl verdiği-mizi anlatıyor. Bu arada arabadaki anahtar hikayesini de çö-züyoruz. Arabayı eylem bölgesine yakın bir sokakta parket-tikten sonra arabanın şoförü, liseli öğrencilerin yardımıyla bagajdan kurtularak polise haber veriyor. Çekirge Karako-lu'ndan gelen başkomiser ve iki polis, şoförü yanlarına alıp çevrede bir iki tur attıktan sonra, kimseyi bulamayınca arabayı aldıkları yere geri dönüp, Emniyet Müdürlüğü'ne telefon etmek için şoför ve başkomiser yakındaki ilk apartmana giri-yorlar. Bu arada diğer iki polis apartmanın kapısının önünde bekliyor. Birden silah seslerini duyunca, apartmanın içine, başkomiserin yanına kaçıyorlar. Biz de bu sırada işimizi biti-rip hızla arabaya binerek uzaklaştığımız için anahtarları koydu-ğumuz yerde bulamayışımızı anlayamamıştık.

Eylemimiz teknik nedenlerden dolayı istediğimiz hedeflere tam ulaşamamıştı. Ancak yine de kontrgerillacı Nural UÇURUM artık yaşamını tekerlekli sandalyede sürdürecekti. Bunun dışında iki işkenceci imha edilmiş, üç işkenceci ağır yaralanmıştı. Bu eylemden sakat olarak kurtulan Nural UÇU-RUM ve diğer işkenceciler, şimdi tüm diğer halk düşmanları gibi er ya da geç HALKIN ADALETİ önünde hesap verecek-leri günün kaygısıyla yaşıyorlar...

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

YAPMA KARARLILIĞI VARSA "OLMAZ'LAR YOK OLUR

Çok şey var bu eylemde gerçekten. Ve eylemlerimiz elbette yalnızca devrimciler için, savaşçılar için değil, karşı-devri-me de birşeyler öğretiyor. Onlar da bu eylemlerin öğrettiğini öğrenmek zorundalar. Bu onlar açısından son derece hayati; çünkü öğrenmemelerinin faturasını halkın adaleti önünde ödeyecekler.

Bu eylemde halkın hesap sorma bilinci var. Nural Uçurum, Aydın Cezaevi'nde iki yurtsever tutsağı katletmesini unutmıştı bile belki. Mahkemeler unutmıştı. Ama tutsaklar unutmamıştı. Halkın belleği, bilinci demek olan devrimciler unutmamıştı. Adalet yıllar sonra tecelli etmişti.

Cezaevlerinde yeni katliamlara hazırlananların unutmaması gereken bir hatıra bu. Onların unutmaması gereken bir tecelli.

Kurtuluş savaşçıları vurulacak hedefin bilincindeler. 12 Temmuz operasyonunda savcının istihbaratları açığa çıkıyor, savcı kendince önlemler alıyor. Ama Halk Kurtuluş Savaşçıları bu halk düşmanının, bu katilin peşini bırakmaya niyetli değil. Yeniden aranıyor, yeniden bulunuyor. Bulduklarında iletiyor ve hareketin kararını bekliyorlar. Ama hedefin de bir an peşini bırakmıyorlar. İşkenceci savcı, adeta günlerce, haftalarca Halk Kurtuluş Savaşçılarının soluğunu ensesinde duyarak yaşıyor.

Yaratıcılık var bu eylemde. Eylem yerinde uzun süre bekleyecekler; tanınma ihtimali yüksek. Çare makyaj. Ama onların elinin altında ne makyaj setleri var, ne de o kadar masraf etmek niyetindeler. Yaratıcılık harekete geçiyor bir kez daha. Ve bir ayakkabı boyası, sorunu çözüyor. Her zaman böyle mi olmak zorunda? Elbette hayır. Daha teknik, daha modern de yapılabilir bu işler. Ama en olumsuz, en olanaksız koşullarda bile ihtiyaç olanı karşılayacak birşeyler bulabilmenin mümkün olduğunu gösteriyor bu örnek... Bir doktor önlüğü, onların hedefi vuracakları yerdeki kamuflesini sağlıyor. Vuracakları yer, hastane personelinin gelip gittiği bir yer çünkü. Savaşacakları alanı incelemiş ve oranın özelliklerini kendileri için avantaja dönüştürüyorlar.

Ve bu eylemde bir parça da rehavet var, başarının rehaveti; cezalandırmayı gerçekleştirip arabanın yanına döndüklerinde kontak anahtarını bıraktıkları yerde bulamıyorlar. Bir tuzak, bir pusu, herşey olabilir. O anda arabaya binmek büyük risk. Biniyorlar. Şans onlara yardımcı. Ama her zaman öyle olmayabilir, olmayabiliyor. Eylem bu yanıyla bir savaşta, savaşın kendisi kadar, savaş alanından çekilmenin de aynı disiplini, aynı planlılığı, aynı soğukkanlılığı gerektirdiğini anla-

tıyor. Başarı ya da başarısızlık, bir eylemde her ikisi de mümkün. Ama ne başarısızlıkta karamsarlık, ne de başarıda rehavet olmamak durumunda; çünkü bu o eylemin hiç beklenmeyen sonuçlar yaratmasına yolaçabilir.

Çekirge Bursa'nın merkezi yerlerinden biridir. Hele ki eylemin gerçekleştirildiği yer adeta oligarşinin militarist güçlerince kuşatılmış bir yer. Düşmanın böylesine yerleştiği bir alanda cesaretle düşmanın üzerine gitme, onların burunlarının dibinde eylem yapma kuşkusuz devrimci cüretin, yaratıcılığın, düşmana vurmadaki ısrarın biraraya gelmesiyle mümkün olabilmiştir. Devrimci Sol ve DHKP-C kadrolarının, savaşımlarının ruh halidir bu gerçekte. Bir eyleme ya da herhangi bir işe bakarken "olmaz" yanını değil "olur" yanını görmek olarak ifade edilebilir bu ruh hali. Yapma kararlılığı varsa, olmazlar yok olur.

Bölüm 3

TOPKAPI KORSAN MİTİNGİ (1980)

Devrimci Sol'un 1980 yazında başlattığı "İşkence ve Faşist Teröre Karşı Mücadele Kampanyasının son eylemlerinden biri olarak geniş katılımlı bir korsan miting düşünülmektedir. Bu eylem aynı zamanda Nihat Erim'in cezalandırıldığı kampanyanın doruğu olacaktır.

Sadece Avrupa Yakası Mahalli Bölgeler örgütlenmesinin gerçekleştireceği korsan miting, silahlı bir kitle gösterisi biçiminde olacaktır. Mahallelerden geniş bir kitle katılımının öngörüldüğü bu eylemde kitle güvenliğini de mahalli bölgelerin FTKSME'leri sağlayacaktır.

Eylem Topkapı Garajı'nın önünde büyük bir kitle gösterisi olarak gerçekleştirilecekti. Ancak eylem bununla sınırlı da değildir, çok yönlüdür. Gösterinin ana gövdesini oluşturacak olan yaklaşık 1000 kişi, Topkapı'daki dört yolda sloganlarla, konuşma ve devrim andı ile gösteri yaparken, bütün yollar tutulup yakılacak, bu sırada Topkapı Surları'na büyük boyutlarda pankartlar ve Devrimci Sol bayrağı asılacaktır. Ayrıca garaj bölgesi içindeki bütün polis noktaları ve jandarma enterne edilip, polis noktaları yakılacak ve silahlarına el konulacaktır. Bunlar yapılırken, aynı zamanda eyleme yönelik dışarıdan -özellikle de Edirnekapı Yurdu'na yerleşmiş bulunan jandarma komandolarından- gelebilecek olan müdahale ve saldırıya karşı yollarda özel güvenlik alınacaktır. Tüm bunlar için yaklaşık 40 kişi silahlı güvenlik alacaktır.

Eylemin başlamasına 15-20 dakika kala, eylemi başlatmakla görevli arkadaş, eylemin başlaması için işaret vermeden önce eylem alanını son bir kez daha kontrole çıkar. Çevrede her zamankinden çok fazla ekip otosu ve silahlı polis vardır. Bir olağanüstülük olduğu açıktır. Bunlar jandarmayla birlikte bölgede önlem almaktadırlar. Gösteriye katılacak kit-

lenin hemen tamamı oradadır. Yer yer kümелendikleri için de dikkat çekmektedirler. Öyle ki, çevredeki esnaf dahi şüphelenmiş, birşeyler olacağının beklentisiyle dikkat kesilmiştir.

Eylemin başlama işaretini verecek olan arkadaş, bu gözlemlerini eylemi örgütleyen mahalli bölgeler üst sorumlusuna aktarır. Ya eylem hemen başlatılmalı ya da iptal edilmelidir. Bu düşüncesini açıklarken güvenlik alacak yoldaşların bir kısmının ve güvenlikten sorumlu yoldaşın henüz gelmediğini ve bu nedenle de eylemin iptal edilmesi gerektiğini de belirtir. Üst sorumlu, eylemin başlamasına on dakika kala eylemin iptal edilmeyeceği yönündeki kararını iletir. İletilen karar üzerine eylem başlatılır.

İlk slogan sesiyle birlikte polis ateş açar. Eylemin güvenlik görevlileri polisin ateşine karşı ateşle cevap verirler. Ancak daha önceden polis kilit yerleri tutmuş olmasının avantajıyla çatışmaktadır. Elverişsiz koşullarda çatışmayı kabul etmek zorunda kalan yoldaşlarımızdan İbrahim Karakuş ve Talip Güldal, ilk çatışmanın şehidi olurlar. Eylemin inisiyatifi kaybedilmiştir. Bu da eylem kitlesinin dağınıklığına yolaçmış, geride güvenlikten sorumlu yoldaşlarımızla polis ve jandarmalar kalmıştır. Bu durum karşısında geri çekilme kararı alınır ve uygulamaya geçilir.

Geri çekilenlerden iki yoldaş bir arabaya el koyup, çatışarak uzaklaşmak isterler. Amaçlan, bütün dikkatleri üzerlerine çekip diğer yoldaşlarımızın eylem alanından çekilmeleri için zaman kazandırmaktır. Arabanın içinden ateş ederek Edirnekapı yönüne giden yoldaşlarımıza Edirnekapı yurduna yerleşmiş bulunan jandarma taburundan da ateş açılır. Polis çemberinin dışına çıkmış bulunan bu yoldaşlarımızdan Yüksel KARAN G-3 mermileriyle başından vurulur. (Bu yoldaşımız da, aylarca komada kaldıktan sonra şehit oldu.) Diğer yoldaşımız elinden yaralanmış olmasına karşın Aksaray'a kadar arabayı kullanır. Aksaray'da Yüksel'in öldüğünü düşünerek arabayı terkeder.

Polis ve jandarmayla eylem bölgesinde girilen diğer çatışmalarda bu üç şehidin dışında halktan bir insan ölmüş, beş kişi de yaralanmıştır. Bu o güne kadar hiçbir eylemde verilmeyen kayıpların verilmesi demektir.

Kampanyanın doruk eylemlerinden birinin olumsuz gelişimi eylem sonrasında değerlendirilmiş, özellikle eylemin baş-

latılması kararı eleştirilmiştir. Eylemde yer alacak tüm ekipler yerlerini almadan, güvenlik görevlilerinin tamamı silahlarını alıp yerlerine geçmeden eylemin başlatılmasının doğurduğu sonuçlar bir bir ortaya serilmiş, daha büyük kayıplara yolaçmaması, yoldaşların soğukkanlılığı ve eylem tecrübesine bağlanmıştır. Eyleme katılan kitlenin harekete olan güvenini sarsmaya, yoldaşlarımızın kendilerine olan güveninde kayıplara neden olabilecek bu büyük hata, İstanbul Mahalli Birimler Sorumlusu'nun Merkez Komitesi'nce ciddi eleştiriler almasına neden olmuştur.

Eylemin başarısızlıkla sonuçlanmasının nedeni, değerlendirilmede de ortaya konulduğu gibi, planlamadaki eksiklik ve yanlışlıklardan değil, örgütlenmede ortaya çıkan aksaklıklardır. Kuşkusuz aksaklığın nedenleri arasında katılanların bu tür eylemlere ilişkin tecrübe eksikliği, kitlenin eylem saatinde çok önce eylem yerine gelmesi ve de bunun polisi harekete geçirip önlem almasına yolaçması gibi nedenler de sayılabilir. Ancak bunlar bir yerde de talidir.

Polis bir süredir kitle eylemlerine, gösterilerine karşı daha vahşi, pervasız bir saldırı taktiği izlemektedir. Topkapı korsan mitingi, bir yanıyla da polisin kitle gösterilerini eylem biçimi olmaktan çıkarmayı amaçlayan planını da bozacaktır. Polis bu amacına ulaşmak için kitle gösterilerine silahla saldırırken, yapılacak eylem bu oyunu bozmaktan öte kitleleri silahlı gösterilere, çatışmalara da hazırlayacaktır.

Eylemin olumsuz bitişinin akşamı, İstanbul'un gecekondu semtlerinde şehit düşen iki Devrimci Sol militanının öfkesi egemendir. Semtlerde o gece meşaleli gösterilerle şehit yoldaşlar anılır, hesaplarının sorulacacağına dair ant içilir. Hesabın sorulmasında gecikilmez de...

Eylemin ertesi günü, Devrimci Sol savaşçıları, biri bizzat Topkapı korsan mitinginde silahla ateş ettiği belirlenen, diğeri de Siyasi şube'de görev yapan iki polisi cezalandırmışlardır. Cezalandırılan polislerin üzerine İbrahim KARAKUş ve Talip GÜLDAL'ın kanlarının yerde kalmayacağını belirten bir bildiri bırakılır. Cezalandırmaların duyulmasıyla birlikte bir gece önce yasa bürünen semtlerde o günün öğle sonrasında bu kez coşkulu sloganlar yüselmektedir.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

ZAFERLER KADAR YENİLGİLER DE, BAŞARILAR KADAR BAŞARISIZLIKLAR DA ÖĞRETMENİMİZDİR

Savaşçılar da, kitleler de sonuçta savaşı bizzat savaşın içinde öğreneceklerdir. Bunun başka bir yolu yoktur. Topkapı eylemi bu açıdan gerçekten de önemli dersler bırakmış bir eylemdir. Her eylemin matematik bir kesinlikle önceden öngörülen plana, programa uygun gideceğini düşünmek sınıflar savaşının doğasına aykırıdır, bazen dışımızdaki koşullar, bazen bu örnekte olduğu gibi inisiyatif noktasındaki hatalar, zaafılar öngörülenden farklı bir seyre ve sonuçlara yolaçabilir. Eğer savaşın içindeyse, eylemlere, ister kitlesel, ister kadrosal, mükemmelliyetçi bir bakış açısıyla bakamayız. Hatalar da olacaktır, kayıplar da olacaktır. Çoğu eylemler vardır ki, hazırlıksız, hatta plansız başlamak-başlatmak durumunda da kalabiliriz. Halkın savaşını yaygınlaştırmaktan söz ediliyorsa, asıl olarak hazırlanmamız gereken savaş tarzının bir yanı budur. Süreç bizi ister istemez böylesi eylemlerde ve anlarda müdahalenin biçimleri, yolları, yöntemleri, araçları üzerine yoğunlaştıracaktır. Kayıpları, hataları asgariye indirmenin bir yolu da bu noktada yetkinleşebilmekten geçiyor.

Topkapı eylemi kötü, yanlış bir inisiyatifin örneğidir. İşte iki uç bakış açısı: Birinde koşulların olumsuzluğu böylesine açık ortadayken eylemi iptal etmeme tavrı; bir diğerinde ise karşımıza, eylem yerinden bir ekip geçti diye eylemin iptali gündeme gelir. Esasında sorun ikisinde de yalnız bir "inisiyatif meselesi" değildir. İkisi de aynı zaafıdan beslenen hatalardır. İkisinde de kişisel kaygılarla alınan kararlar sözkonusudur: Biri belki kariyerist duygularla eylemi iptal etmemekte, diğeri risk almaktan kaçtığı, mükemmelliyetçi-sağlamcı baktığı için iptal etmektedir. İkisinde de kitleye karşı sorumluluk duyma yoktur. Biri oraya toplanan binlerce insanın ve onlarca militanın güvenliklerini, bu eylemin kitle ve kamuoyu üzerinde bırakacağı etkileri hesaba katmamakta; diğeri ise sıradan bir gerekçeyle eylemi iptal ederken oraya toplanan kitle-

nin kendisine, emeğine saygısızca davranmaktadır. İnisiyatif dediğimiz şey bu noktada gerçekte bir devrimcinin sahip olduğu inancın, kararlılığın, tecrübenin toplamının bir ifadesidir. O yüzdendir ki Devrimci Hareket, yıllardır bir kadronun sahip olması gereken "askeri formasyonu", **"silahın nasıl kullanılacağını değil, silahın nerede, nasıl, kime karşı kullanılacağını bilmek"** olarak tanımlamıştır.

Topkapı eylemi gerçekten de kayıpların daha fazla da olabileceği bir eylemdir. Eylemin anlatımında belirtildiği gibi bunu engelleyen Devrimci Sol savaşçıların soğukkanlılığı, tecrübesidir; ama bunun yanında kendini feda etme de belirtilmelidir. İbrahim, Talip ve Yüksel, çatışmayı, düşmanın ateşini üzerlerine çekerek kitlenin, diğer yoldaşlarının eylem alanından çekilebilmesini sağlamak isterken şehit düşmüşlerdir. Yakın dönemde Sibel'in düşmanı üzerine çekip yoldaşlarının güvenliğini sağlamasıyla tanık olduğumuz bu gelenek bir Devrimci Sol geleneği olarak o günden bu yana uzanmaktadır. Burada bir kadronun sahip olması gereken şu ya da bu teorik bilgiden, şu ya da bu askeri bilgiden öte, bir ruh hali, bir soylu insan, soylu bir davranıştan söz etmek gerekir. **Geleceğimiz bu soyluluğun ifadesidir.**

Topkapı'daki eylem, teknik başarısızlığına karşın, devrimci hareketin savaşı yayma, savaşı halklaştırma, kitleleri savaştırma çizgisi açısından da bir önem taşır. Savaşı büyütmek esasta soyut bir söz olarak bırakılamaz; bırakılırsa, bu söz boş ajitasyondan öteye geçmez; ki bugün çoğu siyasetin yaptığı da bundan öte değildir. Savaşı büyütmenin askeri anlamda iki karşılığı vardır; halk savaşçılarını ordulaştırmak ve halkı savaştırmak. Devrimci Hareket bu bakış açısının ürünü olarak siyasi arenaya çıkışından itibaren 78'deki Gültepe Baskını'ndan yakın dönemdeki Alibeyköy Baskını'na kadar şehir gerillası açısından daha nitelikli, geniş katılımlı eylemlerin yaratıcısı, cüretli uygulayıcısı olmuştur. Aynı şey kitlelerin mücadelesinde de söz konusudur; 75'teki Kocamustafapaşa direnişinden 89'un 1 Mayıs çatışmalarına, Gazi, Nurtepe, Yenibosna barikatlarına kadar uzanan örnekler de esasında bu çizginin ifadesidir. Her iki yaklaşım ise kaynağını halka ve savaşçılara güvenden ve elbette siyasi cesareten alır. Askeri ey-

lemlerde de, kitle eylemlerinde de cüretli olmak durumundayız. Kayıplar, başarısızlıklar, yalnızca tecrübemizi artırıp, yalnızca hırslımızı, kinimizi bilemeli, asla "vazgeçişin" nedeni olmamalıdır. Tek zafer şansımız budur.

Bölüm 4

12 MART'IN "BALYOZCU" BAŞBAKANI NİHAT ERİM'İN CEZALANDIRILMASI

19 Temmuz 1980

1980 yazında harekete Nihat Erim'in Dragos'ta olduğuna dair bir bilgi ulaştı. Kısa bir araştırma ve gözlem sonunda alanın bilginin doğru olduğu anlaşıldı. Bunun üzerine hareket, bu istihbaratın derinleştirilmesi talimatını verdi.

İstihbaratı derinleştirmek için görevli yoldaşımız yanma bir bayan yoldaşımızı da alarak Erim'in evini bir hafta süreyle gözetim altına aldı. Bayan yoldaşımıza "bölge hakkında genel bir bilgi edinmek için birkaç gün gezip göreceğiz" biçiminde bir açıklama yapılmıştı. Semtteki burjuva çocuklarının arasından dikkat çekmemek için iki yoldaşımız da plaj-deniz kıyafetleriyle kah iki sevgili ya da kah eş gibi dolaştılar. Erim'in evinin karşısında ya da hemen yakınında birkaç saat bekleyebilecek bir yer olmadığından, villanın üzerinde bulunduğu yoldan sık sık geçerek gözetim ve denetimi sağladılar. Sonuç şöyleydi:

Nihat Erim villasında eşiyle birlikte kalıyordu ve bir de hizmetçileri vardı. Pek dışarı çıkmıyordu. Villa çok geniş ve çevresi de oldukça sessizdi. Erim'i semt dışına şoförü ve aynı zamanda koruması olan kişi arabayla getirip götürüyor ve her seferinde Cevizli tren istasyonu yanından semte açılan yolu kullanıyordu. Maltepe tarafına gitmek istediklerinde de aynı yolu kullanıyordu. Bunun nedeni güvenlikti. İstasyonda İstanbul Sıkıyönetim'e ait beş kişilik bir askeri timin sürekli nöbet tutuyor olması nedeniyle kendini güvencede hissediyordu. Ayrıca bir sivil polis otosu düzenli olmayan saatlerde semtte yavaş yavaş seyrediyor ama semti de terketmiyordu. Bunların da dışında sıkıyönetim bölge seyyar güvenliği olarak Kartal-Maltepe-Cevizli'yi dolaşan 15-20 kişilik asker dolu bir

reo da semti sürekli olarak boydan boya tarıyordu.

Nihat Erim, her gün düzenli olarak 10.45-11.00 arasında denize girmek üzere "Deniz Kulübü"nün önüne geliyor, koruması eşliğinde içeri giriyordu. Kulüb'e semtteki burjuvaların dışındakileri üye yapmıyorlardı ve üyeler dışındakiler de içeri giremiyorlardı. Kulübün karşısında da bir bekçi vardı. Nihat Erim'in villası ile Deniz Kulübü arası yaklaşık 400-500 metre, villa ile istasyon arası ise yaklaşık 1000 metre idi. Aralarda sokaklar azdı ve çevre villalarla doluydu.

Evet, 12 Mart faşizminin Başbakanı, 30 Mart Kızıldere katliamının, 6 Mayıs'ta Deniz'lerin idam edilmesinin, Ulaş'ın, Cevahir'in, THKP-C ve THKO önder ve kadrolarının fiziki olarak yok edilmesinden sorumlu Nihat Erim'in cezalandırılmasına karar verilmişti. Hareketimiz bu görevin yerine getirilmesini SDB ve FTKSME üyelerinden belirlenen dört kadrosuna verdi. Eylemde kullanılacak arabanın temin edilmesi görevi de bir başka FTKSME'ye verilmişti. Eylemden bir hafta önce arabayı eylem grubuna teslim eden bu FTKSME'nin görevi bitiyordu.

Eylem grubu toplanıp istihbaratı baştan sona değerlendirdikten sonra, eylem sorumlusu yoldaş, ortaya çıkan önerilerden birini "ilk plan" olarak saptadı. Buna uygun olarak görev dağılımı yapıldı. Buna göre bir kişi Anadol marka otoyu kullanacak, ikinci bir yoldaş eylemin çevre güvenliğinden sorumlu olacak; eylem sorumlusuyla dördüncü yoldaş N. Erim'i cezalandıracaklardı. Plana göre, Erim'in koruması enterne edilip silahsızlandırılmaya çalışılacak, eğer eşi yanındaysa, ona zarar verilmeyecekti. İlk plana göre eylem özel plajın girişi olan Deniz Kulübü'nün önünde yapılacaktı. Erim arabası ile buraya geldiğinde, araba durduktan sonra Erim kapıya yöneldiğinde eylem başlayacaktı. Eylemde iki adet 14'lü Browning ile iki adet 7.65 yerli Browning kullanılacaktı.

Bir de ikinci plan vardı. Eylem saatinden önce Deniz Klübü önünde olağandışı birşey olursa, paralel yol üzerinde, arabada Erim'in eşi yoksa, araba çapraz ateşe alınacaktı. Üçüncü ve tali bir plan olarak da evinden çıkarken, eylemin ana caddede yapılması düşünülmüştü. Bu pek olası değildi ama.

Eylem için ilk gün:

Eylem planına göre verilen randevuya arabayla gelip yol üzerinde araba temizliğine başladı bir yoldaş. Saat 10.00 sıralarında istasyondaki kahvehanede bekleyen iki yoldaş daha ellerinde birer poşetle (içinde mayo, havlu, güneş yağı vb. vardı) doğal plaja doğru yürüdüler. Ekibin dördüncü üyesi de Maltepe tarafından gelecekti ama bu yoldaş, yolda belinde silah, çantada da üç silah ve deniz gereçleri olduğu halde, doğal plaja yöneldiği sırada arkasında siyasi şubeye ait bir polis otosunun yavaş seyirle geldiğini gördü. Plaja yürümeye devam etti. Her an tetikte ama plaja giden bir genç havasını bozmadan yürümesinden dolayı hiçbir şeyden şüphelenmeyen ekip otusu, yoldaşımızı geçerek plaja doğru kıvrılıp gitti. Dört kişi doğal plajda buluştular. Saat 10.45'te Deniz Kulübü kapısına doğru harekete geçildi. Kontrol yapıldı. Ekip hala oralarda oyalanıyordu. Eylem o gün için iptal edilerek plaja dönüldü ve bölge biraz sonra terkedildi.

İkinci gün:

İkinci gün doğrudan plajda buluşan ekip, Erim'in araba ile evden çıkışını beklemeye başladı. Erim, her zamankinden 10 dakika geç çıktı. Bu nedenle kendilerini gizlemek amacıyla çevredeki insanlarla sohbet eden yoldaşlarımız, Erim'in plaja inmek üzere kestirme bir ara sokağı kullandığını gördüler. Erim erken davranmıştı. O gün ya çıkışı beklemek gerekiyordu -ki böyle birşey planda yoktu ve uzun süre beklemenin sıkıntıları vardı- ya da ertesi güne bırakılacaktı. Vazgeçildi. Çıkışı beklemek dikkat çekerd.

Üçüncü Gün:

İkinci plana geçildi. Erim, Tekel'e paralel yol ile birinci paralel yolun kesiştiği kavşakta çapraz ateşe alınacaktı. Evden çıkışı gözlemlendi. Kavşağa girişi yaya olarak izlendiği sırada araba az ileride bekliyordu, karşı yönden içinde çocukların ve kadınların bulunduğu bir araba çıktı. Bunun üzerine ey-lemden vazgeçildi.

Dördüncü gün:

Sabah 09.00'da istasyondaki kahvehanede buluşuldu. Birer çay içildikten sonra "inşaatta bizi bekliyorlar" vb. sözlerle işçi havasında kahvehane terkedildi. Anadol araba biraz sonra doğal plaja yakın bir yere park edildi. Şoför yoldaş plaja yöneldi. Diğer iki kişi de plaja geldikten sonra soyunup yüzmeye başladılar.

Silahları getiren yoldaş biraz sonra elinde poşeti ile geldi. Plaj kıyafetlerini alarak silah poşetini kuytu ama kendisinin görebileceği bir yere koydu. Denize girdiler. On dakika sonra çıkarak bulundukları yere özgü neşeli bir sohbete başladılar. "Benim kız birazdan gelecek!", "ben dün onlardaydım... abisiyle kavga ettim"... Giyindiler. Silahlarını bellerine taktıktan sonra Tekel yolu üzerine ikiyeşerli olarak çıktılar. İki kişi arabaya yöneldi ve "bitmeyen temizlik ve araba tamiri" ile uğraşmaya başladılar. İki kişi ise, Erim'in evini hafif çaprazdan gören büfe önünde dondurma yiyor, kola içiyor Erim'in çıkışını bekliyorlardı. Erim 10.50'de çıktı. Hemen harekete geçildi. Şoför yoldaş arabaya binerek Deniz Kulübü'nün az ilerisine park etti. Arabanın kapısını açık tutarak bir kız arkadaşını bekliyormuş gibi yapıyordu. Diğer üç kişiden ikisi Deniz Kulübü'nün iki-üç metre yan tarafında, oradan denize girilip girilmeyeceği üzerine konuşarak beklemeye başladılar. Silahlı güvenlikten sorumlu yoldaş da aynı hat üzerinde 4-5 metre geride tenis oynayan gençleri seyrediyormuş gibi Erim'in gelişini beklemeye başladı. Bu pozisyonları almak beş dakika sürmüştü. Araba birinci paralel yola girmeden bir-iki dakika önce plaj bekçisi gelerek Deniz Kulübü'ne yakın iki arkadaşına ne aradıklarını, burada gezmenin yasak olduğunu söyledi. Neşeli bir tartışma başladı. Bekçi "yasak" diyor, arkadaşlar da "biz buradan denize girebiliriz" diye iddia ediyorlar, "istersen git Deniz Kulübü'ne sor, bize kimse karışamaz" diye başlarından savmaya çalışıyorlardı. Tam bu sırada Erim'in arabası son köşeyi döndü ve kulübün önünde durdu.

Arabadan önce koruma görevlisi Ali KARTAL indi. Erim'in inmesi için arka kapıyı açtı. Erim inerken korumanın gözü iki arkadaşına takıldı ve onları azarlamaya kalkıştı: "Siz ne arıyorsunuz burada? Hey! Çekin gidin bakalım!" Eylem

sorumlusu yoldaş, "nereye gidecekmişiz, buraya herkes gelebilir" diyerek üzerine yürüdü. Diğer arkadaş da aynı anda yürüyünce Ali Kartal silahına davrandı. Sorumlu arkadaşın "sok onu beline" ikazlarına aldırmadı ve 14'lüsünü çekti. Ateş edecekken iki kurşunla devrildi, silahı elinden kaydı. Hemen peşinden Erim cezalandırıldı. Erim'in eşi arabadan çılgınlık atarak çıktıysa da ona dokunulmadı. Koruma polisi, büyük olasılıkla son anda durumu kavradığı için ateş etmek istedi. Hedefte olmadığı halde o da cezalandırıldı. Savaşçılar korumanın silahını da alarak Erim'in üzerine eylemin amacını anlatan bir bildiri bıraktıktan sonra arabaya yöneldiler. Önce iki kişi, sonra şoför ve en son olarak da güvenlikten sorumlu yoldaş bindi arabaya. Araba yokuş yukarı zor bir manevra ile ama hızla hareket etti. Maltepe'ye doğru yönelindi...

Yolda 200 metre gidildikten sonra karşıdan gelen ve yanlış şeride girmiş olan sivil sıkıyönetim seyyar güvenliği ile karşılaşıldı. 15-20 komandonun olduğu reo ile yoldaşlarımızın bulunduğu Anadol marka taksi aynı şeride milimi milimine ancak sığabildiler. Ya çarpışma riskini göze alıp reo geçilecekti ya da geç kalıp peşlerinden gelinmesi pahasına, arabanın biri durup diğerine yol verecekti. Yol verecek olan tabii ki o günün sıkıyönetim koşullarında Anadol taksi olacaktı. Anında karar verildi; hızla geçilecekti. Silahlar ele alındı, sorumlu yoldaşın "gaza bas" emriyle şoför arkadaş gaza bastı. Reoyu sıyırıp geçerlerken askerler daha ne olduğunu anlayamadan oradan uzaklaşıldı. Beş dakikada semt dışına çıkıldı. Önce güvenlikten sorumlu yoldaş silahlarla birlikte arabadan indi. Biraz ileride, Maltepe'de ise diğer üç kişi arabayı terkettiler.

Akşam önceden belirlenen randevu yerinde eylemin değerlendirilmesi için tekrar buluştular. Eylem başarılıydı. Bir halk düşmanı daha Türkiye halklarına hesap vermişti.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

DEVRİMCİ İRADENİN BÜYÜKLÜĞÜ KARŞISINDA TÜM HALK DÜŞMANLARI KÜÇÜKTÜR

"Erim erim eriyessin..." diye türküler yakılmış, beddualar dizilmiş bir halk düşmanıydı o. Devrimcilerin kanı, halkın ahı, yıllar, hatta onyıllar geçse de yerde kalmazdı. Erim'in cezalandırılması aslında her şeyden önce bunun bir ifadesiydi; bunun yeni bir tarihsel kanıtıydı.

Nihat Erim'in cezalandırılması da o günkü koşullarda, örneğin bugün Sabancı'nın cezalandırılması gibi yankılar yaratmış bir eylemdi. "Erim erim eriyessin, sürüm sürüm sürünesin" diye türkü yakan halk, eylemi duyunca derin bir "oh" çekti. Oligarşinin telaşı büyüdü. Pekçok kesim bugünkü gibi aynı şeyi soruyor, söylüyordu; "Terör" nasıl bu kadarına cesaret edebilirdi.

O gün de çok çeşitli senaryolar üretilmişti. Silahlı mücadelenin kendisini "provokasyon" olarak değerlendiren TKP ve türevleri, Erim'in cezalandırılmasıyla ilgili olarak da böyle düşünseler de, sesleri fazla da çıkmadı.

Esasında komplo, provokasyon teorileri bugünkü kadar revaçta değildi. Siyasi ortam, bugünkü kadar "kimin eli kimin cebinde" dedirtecek kadar kaos içinde değildi, kimin neyi, niye savunduğunun belirsizleştiği bugüne göre daha bir arılık vardı siyaset saflarında. En azından sol açısından geçerliydi bu.

Provokasyon, komplo teorileri kafalar karışıp beyinler çürüdükçe revaçta olmaya başladı. Örneğin DY'nin hemen tüm kitlesinde sempatiyle karşılanmıştı Erim eylemi. Ama aynı DY'nin şefleri cunta mahkemelerinde Erim eylemini faşist cinayetlerle birlikte sayacak kadar düşkünleştiler. Çürüme başlamıştı bir kez. Sabancı'ya gelene kadar da derinleşmişti bu çürüme.

Esasında Erim'in kaldığı ev ve bölge güvenlikliydi tabii. Koruma polisi bir taneydi ama bölgede polis ve asker güvenlik görevlisi oldukça fazlaydı ve bunların görevlerinden biri

de doğrudan Erim'in korunmasıydı. Bölge zaten kendilerini güven içinde hissedebilecekleri ölçüde adeta yalıtılmış bir bölgeydi. Ama onların hesap etmediği, edemediği devrimcilerin cüreti, yaratıcılığı idi.

Oh ne güzeldi, halkın, devrimcilerin kanını dökecek, halkın tepesinde balyoz olmakla övünecek icraatlar yapacaksın, sonra da deniz kenarındaki villana çekilip keyif süreceksin. Hayır, öyle yağma yoktu. Erim'in ya da Sabancı'nın cezalandırılmasında "komplolar" arayanlar, "provokasyon", "devrimciler yapmış olamaz", "acaba?" diye bakanlar, halkın öfkesinden uzaktırlar; halkın hesap sorma hakkını kabul etmemektedirler aslında. Ve tabii devrimcilerin yaratıcılığının, cüretinin, iradesinin gücünden bihaberdirler.

Oligarşinin tekelci patronlara, kontrgerillacılara, bakanlarına, başbakanlarına, polis şeflerine sunduğu güvenlik, halk ve devrimciler örgütsüz, güçsüz olduğu sürece yeter onlara. Meselenin kilit noktası buradadır.

Koskoca Başbakan'a bir koruma olur mu diye yazdılar o günlerde gazeteler. Oysa mesele o da değildi. Örneğin yazı dizimizin ikinci bölümünde aktarılan Nural Uçurum eylemi hatırlanabilir. Uçurum'un de önce bir koruma görevlisi vardır. 12 Temmuz operasyonunda kendine yönelik istihbaratların açığa çıkması üzerine koruma sayısını beşe çıkarır Uçurum... Sonuç, değişmez.

Hiçbir hedef, hiçbir halk düşmanı ulaşılamaz değildir. Erim'lerin, Sabancı'ların cezalandırılması aslında herkese bunu anlatmaya yeter. Bu eylemler "öncülük, önderlik" meselesinde de büyük dersler verir herkese. Bu iddialara sahip bir siyasi hareket, zalime duyduğu öfkeyi, bedduayı türkölere yazan bir halkın bu öfkesinin sözcüsü, temsilcisi olmuyorsa, onun tüm iddiaları lafı güzaftır.

Biz halk hareketiyiz. O yüzden halkımızın öfkesini duyuyor ve halkımız gibi "ahimizin yerde kalmayacağına" hep inanıyoruz. İnanmayan Erim'in sonuna baksın!

AKBANK RAMİ ŞUBESİ KAMULAŞTIRMA EYLEMİ

Rami Akbank kamulaştırma istihbaratı uzun süre öncesinden elimizde olan bir istihbarattı. Riskli ve organize gerektiren bir eylem olduğundan uzun bir süre buraya yönelememiştik. Bu eylem için biz yeniden yoğunlaşarak, alternatifli eylem alanları hazırlamıştık. Eylemde kullanmak için ayrı yerlerde ev, dükkan hazırlamış, başka birlikten iki yetkin arkadaşı da birliğimize takviye ederek eylem için gerekli hazırlıklarımızı tamamlamıştık. Eylem için 4-5 kez organize olup bekledik. Fakat çeşitli nedenlerden dolayı (araba kamulaştırılmasında ortaya çıkan sorunlar, zaman ayarlaması ya da bizim dışımızda gelişen bazı nedenler) eylemi hep ertelemek zorunda kalmıştık.

Eylem günü yeniden hazırlıklarımızı yapıp eylem için organize olduk. Eylemi yedi kişi gerçekleştirecektik. Eylem yerinden uzaklaşmak için bir taksi, bir de motorsiklet kamulaştırdık. Motorsiklet eylem sonrası hareket kabiliyetimizi oldukça artıracaktı. Bankanın hemen 100 metre ilerisinde Ekipler Amirliği, hemen yanında polis karakolu, bankanın hemen bitişiğinde sürekli bekleyen resmi polis otosu, yine Hall'in içinde 50 metre ileride bir başka bankanın önünde bir resmi polis otosu daha vardı. Bankanın hemen önünden geçen cadde, resmi-sivil polis otolarının sıkça gelip geçtiği bir ring hattıydı. Banka özellikle eylemi gerçekleştireceğimiz saatlerde kalabalık oluyordu. Bankanın 12-13 personeli, bir de koruma görevlisi vardı. Eylem anında en az 10-12 müşteri olacağını hesaplamak gerekiyordu. Eylemi, zırlı aracın bankaya gelerek paraları alacağı saatte gerçekleştirecektik. Eylem anında zırlının gelme olasılığı vardı. Ayrıca en önemli risk alarmdı. Herşeyden önce baskın anında alarmları bastırmamak

gerekiyordu. Bunu başaramazsak eylem yerinden çıkabilme-miz oldukça güçlü.

Bu özellikleriyle eylem bizim açımızdan oldukça cüretli bir işti. Ayrıca banka kamulaştırması konusunda deneyimi-miz de pek yoktu. Bu açıdan bu ilk olacaktı. Bu özelliklerin-den dolayı biz, her şeyden önce eylem anında gelişebilecek bir olumsuzluğa karşı ateş gücümüzü yüksek tutmaya çalıştık. Dış güvenliği alacak iki kişide de kaleşnikof otomatik silah, el bombası ve kendi 14'lü silahları, içeride bulunacak olan beş kişide ise kendi silahlarının dışında bir de Uzi otomatik silahı vardı. Eylemde kaleşnikof silahlı arkadaşlardan biri bankanın hemen yanındaki resmi otodan gelebilecek müda-haleyi karşılamak için bu köşede, diğer arkadaş işe bankanın tam karşısında bulunan kahvehanenin yanında, karakoldan ve caddeden gelebilecek müdahaleyi karşılayabilecek şekilde bekleyecekti. İki kişi önceden bankaya girip hazır bekleye-cek, biz üç kişi de bankaya girip eylemi başlatacaktık. Ben ilk anda müdüre yönelip alarma basmasını engelleyecektim. Bir kişi koruma görevlisini etkisiz hale getirecek, eylem sorumlu-su olan arkadaş da ortada bekleyip genel duruma hakim ola-caktı. Eylemde kullanacağımız arabayı ve motorsikleti eylem yerinde uygun bir yere bıraktık. Artık eylemi gerçekleştirmek için herşeyimiz hazır, bekliyoruz. Eylemden önce son kez bankayı kontrol ettiğimizde içeride bir de resmi polis vardı. Bir süre işlemlerini bitirip gitmesini bekledik. Fakat pek gide-ceğe benzemiyordu. Oturmuş banka güvenlik görevlisiyle sohbet ediyordu. Daha fazla beklememiz eylemin yeniden erte-lenmesine neden olacaktı. Eylem sorumlusu olan arkadaş, eylemin ertelenip ertelenmemesi konusunda bizim düşünce-lerimizi aldı. Hiçbirimiz erteleme taraftarı olmadık. Zaten sü-rekli ertelenmesi, belirli bir motivasyon düşüklüğüne neden olmuştu. Eylem için herşeyiyle organize olmuştuk.

Eylem planı üzerinde yeniden konuşup ufak değişiklikler yaptık. İçeriye girdiğimizde ben ilk olarak müdür yerine poli-se yönelecektim, eylem sorumlusu müdüre yönelecekti. Ben içerideki inisiyatifı ele geçirip herkesi etkisiz hale getirdikten sonra para toplama işi başlayınca dışarı çıkıp kapının önünde zırhlı otonun ya da sonradan bankaya gelebilecek müşterilere

yönelik üçüncü bir güvenlik olacaktım.

Dış güvenliği sağlayacak olan arkadaşlar yerlerini aldılar. İki yoldaşım önceden bankaya girdiler. Artık eylemi başlatmıştık. Hepimizde garip bir heyecan... Eylemi mutlak başara-
cağıma inanıyorduk. Bir-iki dakika sonra gelişebilecek bilinmeyen şeylerden kaynaklanan, her eylemde yeniden yaşadığımız coşku-heyecan karışımı bir duyguydu. Biz üç kişi bankaya doğru yürümeye başladık. İçeri girer girmez eylem sorumlusu olan yoldaş kabanının altındaki Uziyi hızla çekerek "Bu bir soygundur, kimseye birşey yapmayacağız, herkes yere yatsın, alarma basanı vururum" diyerek müdüre yöneldi. Biz aynı anda silahlarımızı çekerek işimize başlamıştık. Menzîr'in "kahramanları" polis ve koruma görevlisi herkesten önce ellerini havaya kaldırıp teslim olmuştu bile. Bizim sert komutlarımızla herkes gibi onlar da ellerini enselerine koyup yere yattılar. Biz hemen ikisinin de silahlarını aldık. Arkadaşlar veznelere geçmiş paraları toplamaya başlamışlardı bile. Her yere anında ve oldukça etkili bir şekilde müdahale ettiğimiz için ilk anda herkeste şok yaratmış ve kimseye alarma basma olanağı tanımamıştık. Veznenin önünde duran müşterilerin işleme girmemiş olan paralarını almıyor, sahiplerine bırakmıyorduk.

Bu arada silahını aldığımız resmi polis korkudan sürünerek koltuğun altına girip saklanmış, kendisini öldüreceğimizi düşünerek korkudan titriyordu. Banka müdürü sapsarı kesilmiş, ne dersek onu yapıyordu. Yoldaşlardan birisi bayan memurlardan birisine kasayı açması için emir veriyor, bayan memur ise ağlayarak anahtarın olduğu başka bir memuru gösteriyordu.

Ben bu arada dışarıya çıkarak kapının önünde beklemeye başladım. Bankanın dışarıya bakan cephesi tamamen cam olduğu için, içerisi tamamen görünüyordu. Dış güvenliği alan arkadaşlar benim dışarıya çıktığımı görünce oldukça rahatlamışlardı. Göz kırparak herşeyin yolunda olduğunu işaret ettim.

Yaklaşık olarak iki dakika sonra arkadaşlar içerideki işlerini bitirerek dışarıya çıktılar. Kapının önüne önceden hazırlamış olduğumuz bomba süsü verilmiş bir paket bırakarak

uzaklaşmaya başladık. Üç yoldaşımız sırtlarında beyaz bez torbalarla bankadan çıkmış, torbalardaki para desteleri belli oluyor, çevredeki herkes garip garip onlara bakıyordu. O halleriyle çizgi filmlerdeki sırtında para torbalarıyla kaçan banka soyguncularını andırıyorlardı. Torbalar da oldukça ağır görünüyordular. Kahvedeki birçok kişi kapının önüne çıkmış bizi seyrediyordu. Biz ilk sokağa girip torbaları arabaya koyup çalıştırdık. Dış güvenliği alan arkadaşlardan birisi yoktu. Biz bankadan çıkarken haldeki nakliye kamyonlarının arasında dolaştığı için bizim çıktığımızı görememiş. Ben tekrar sokağın başına dönüp baktım. Bankadaki herkes dışarı çıkmış, bizim yoldaş da yeni farkına varmıştı. Motorsikletli yoldaşa gidip onu almasını söyledik, yoldaş çok süratli bir şekilde kalabalığın önünde bir manevra yaparak döndü. Bekleyen yoldaşım hızla motorun arkasına atladı. Biz de taksiye binip uzaklaşmaya başladık. 100-200 metre sonra motorla gelen yoldaşlar bizi sollayıp geçtiler. Biz arabada para torbalarını daha önceden hazırladığımız spor çantalarla koyduk. Arabadan bu çantalarla belirlediğimiz yerde inerek bölgeden uzaklaştık. Eylemi çok başarılı bir şekilde gerçekleştirmiş, bunun sevincini, coşkusunu şimdiden yaşamaya başlamıştık. Üslerimize çekildikten sonra demli birer çay içerek eylemi kutlayıp sevincimizi paylaştık. Daha sonra eylemin geniş bir değerlendirmesini yaptık. Eylem planladığımız şekilde gelişmiş ve başarıyla sonuçlanmıştı; oligarşinin 700 milyon lirasına el koymuştuk.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

İyi planlanmış, ayrıntıları düşünülmüş ve soğukkanlıca gerçekleştirilmiş bir eylem. Değişen durumları anında çözümlayıp hareket planını değiştirebilen bir esneklik ve inisiyatif; eylemin her aşamasında eylemin yapılabilmesi için sonuna kadar ısrarlı ve zorlayıcı, savaşçıların güvenliğini olabildiğince gözetken bir yaklaşım ve bütün olarak yoldaşlarına, harekete ve halka karşı bir sorumluluk yön veriyor eyleme. Kuşkusuz pekçok eylem için söylenebileceği gibi şöyle değil de

böyle olsun denilen yanları vardır, ama sonuçta başarılı bir eylem sözkonusudur. Biz işte bu bütün içinden eylem içinde son derece ayrıntı gibi duran bir yan üzerinde durmak istiyoruz.

Canlarını ortaya koydukları, kamulaştırılacak her kuruşun halkın savaşının işine yarayacağı böyle bir eylemde Devrimci Sol savaşçıları **"henüz işleme girmemiş paralan sahiplerine bırakıyorlar."**

Bankaya giden birinin zaten tuzu kurudur diye de düşünülebilir kolaycılıkla. Ama öyle değildir. Vezne önünde bekleyen o insanlardan biri bir memur da olabilir ya da bir esnaf, belki daha iri bir marketin sahibi. Ama biz sınıfları tahlil ederken, devrimde sınıfların mevzilenmesini teorik olarak sayıp dökerken onları da çıkarları devrimde olan, işçi sınıfının, halkın ittifakı olabilecek kesimler olarak, en azından tarafsızlaştırılacak kesimler olarak saymıyor muyuz?

Peki onları nasıl kazanacağız devrime? Nasıl tarafsızlaştıracacağız? İşte bunun en önemli araçlarından biri, devrimci eylemde onları hedef almamaktır. Bu ister bir bombalama olsun, ister bir kamulaştırma, savaşçılar bu özeni göstermek zorundadırlar. Devrimde çeşitli sınıf ve katmanların ittifakı, kağıt üzerinde değil, işte savaşın içindeki bu tavırlarla kurulur.

Halka değer verme, halka zarar vermeyen devrimci bir eylem çizgisi, devrimin müttefiki olabilecek sınıflara yönelme. Bunlar her dönem devrimci hareketin eylem çizgisine yön veren unsurlar oldular.

Sibel Yalçın'ı hatırlayın örneğin. Okmeydanı'nda bir gecekondu evine girdiğinde, ilk işi evdekilerin güvenliğini düşünmektir. İlk işi onları dışarı çıkarmak olmuştur. Ateş altında, kuşatmada bunu düşünmenin büyüklüğünü tasavvur etmek zordur. Bunun örneklerini yine Devrimci Sol savaşçıları ve DHKP-C savaşçıları vermiştir bu ülkede. Ve tabii bir de Maltepe'de Sibel Erkan'ı rehin alan Mahir ve Cevahir'ler...

"Ateş Altında" filmini hatırlayın: Bir lokale düzenledikleri baskında gerillalar hedeflerini cezalandırıp çıkarırken, gerillalardan birinin el bombası yere düşüyor; işte o sahneyi gözlerinizin önüne getirin. Hedef olmayan insanlar ölmesin diye gerilla kendinden düşen bombanın üzerine atlıyor... Gerilla

ölüyor, ama kuşku yok, o tavır, kahramanlık binlerce gerilla kazandırıyor Nikaragua devrimci hareketine.

Devrimci Sol savaşıları, bir zamanlar Özal'ın da başkanlığını yaptığı Madeni Eşya Sanayii patronlarının örgütü MESS baskınında içeride bulunanları bağlayarak ve çeşitli biçimlerde enterne ederken, çalışanlardan biri "bel fıtığım var" diyor. Ama MESS'te çalışıyor olmasına rağmen o bir işçi. Ne cevap veriyor dersiniz Devrimci Sol savaşıları? Çoğunun o durumda aklından geçireceği gibi "başlarım senin bel fıtığına" olmuyor onların cevabı. Savaşılardan biri oradan uygun bir yastık bulup işçinin sırtına yerleştiriyor. Enterne ediyor, **ama** aynı zamanda özenli davranıyorlar.

Bir başka eylemde, Ankara MESS eyleminde Devrimci Sol savaşıları enterne ettikleri insanlar içinde fenalaşanlara kolonya tutuyorlar.

Örneğin eylemler için araba kamulaştırmalarında devrimci olduklarını söylediklerinde halktan bir emekçi gibi tavır gösteren pekçok taksiciye iyi davranmanın ötesinde taksinin kullanıldığı sürenin karşılığı olan parayı ödemiştir DHKP-C savaşıları.

'71'de Sibel Erkan mahkemede tanıklık yapıyor, "**Mahir abi**" diyor THKP-C önderinden söz ederken. "Ateş açıldığında önce beni ateşten koruyacak bir yere yerleştirdiler" diyor; hakimler sözünü kesiyor... '80'lerin sonunda DGM'lerde tanıklar Devrimci Sol savaşılarından "Bu Bey..." diye söz ediyorlar; hakimlerin hoşuna gitmiyor, onlar terörist denmesini istiyorlar, ama tanık "Bu **Bey**" diye devam ediyor, çünkü baskın yapmış ama onlara zarar vermemiş bu savaşılar; zarar vermemiş tersine bir beyefendi gibi davranmışlar; "Bu **Bey**" diyecek yine de o.

Alicenaplık, alçakgönüllülük, açıklık DHKC savaşılarının özelliğidir. Devrimci Sol ve DHKC'nin de. Gerektiğinde, istemedi de olsa bir hata yapıldığında, istenmeden halka zarar verildiğinde hiç çekincesiz özür de diler bu hareket. Örneğin Devrimci Sol savaşılarının hedefinde Fatih Çarşamba Karakolu vardır; ancak karakola fırlatılan roketatar bir hedef saptırmasıyla hemen karakolun bitişindeki bir eve isabet eder. Ertesi gün yayınlanan açıklamasında tüm kamuoyu önünde

aile halkından özür dilemektedir Devrimci Sol. Çünkü bilir ki, yanlış, hatayı gizlemek, yok saymak değil, bu özür yüceltir devrimci hareketi. Devrimci eylemin hedeflerinin bulanıklaştırılmasının önüne böyle bir devrimci açıklıkla geçilir...

Yine bir başka eylem; Komutan Ferit'in ekibinin bir eylemi. Bir araba kamulaştırıyorlar, taksiciyi zorunlu olarak bagaja koyuyorlar. Taksiciyi belli bir yere getirdikten sonra eylem bitinceye kadar şoförü orada bekletmek üzere bagajdan çıkarıyorlar. Ferit çok doğal bir tavırla eliyle şoförün bagajda tozlanan ceketinin arkasını çırpıp temizliyor. Şoför Ferit'in konumunu bilmemesine rağmen biraz sonra diğer savaşçılardan birine şu sözleri söylüyor:

"Sizin Komutan çok iyi bir insan..."

İşte bunu söyletebilmektir komutanlık. Savaşçılık bir yanılla da budur. DHKC savaşçısı halk düşmanları karşısında acımasızdır. Gözünü kırpmaz cezalandırması gerektiğinde. Ama aynı hassaslıkla kucaklar halkını. Halka, emekçiye, emeğe saygılıdır o. Onlara zarar vermemek için gerekirse kendi riski üstlenir. DHKC savaşçısı bilir ki bu savaş acımasızdır, 'nazik' olmaya izin vermez çoğu durumda. Ama eğer inisiyatif ondaysa, koşullar varsa, halka; esnafına, memuruna, işçisine, köylüsüne karşı alabildiğine hoşgörülü, cömert, saygılıdır o. Halkı oluşturan çeşitli katmanlar böyle kazanılır devrime. Böyle kazanılıyor.

KOCAMUSTAFAPAŞA DİRENİŞİ

2 Aralık 1975

İDMMA'da okuyan devrimci öğrencilerden Cezmi Yılmaz ve Halit Pelitözü 1 Aralık'ta Galatasaray'da faşistler tarafından katledilmişlerdi. Devrimci gençlik saldırıya ilk tepkisini **aynı** gün Galatasaray Mühendisliğini işgal ederek gösterdi. Öfkemiz asıl olarak ise arkadaşlarımızın ertesi günkü cenaze töreninde patlayacaktı.

Saldırıdan hemen tüm okullar haberdar oldu ve hemen tüm okullardan binlerce insan ertesi gün Kocamustafapaşa'daydı. Herkes inanmaz gözlerle bakıyor kitleye. Çünkü böylesi kalabalık 12 Mart'tan bu yana görülüş değil. Coşku-lu, öfkeli kalabalık zaman zaman sloganlar atarak cenaze namazının bitmesini bekliyor. Kalabalıkta cenazenin alınıp alınamayacağı, polisin cenaze verme konusundaki tavrının ne olacağı konusunda kuşkular var. Polis cenazeyi kitleden kaçır-mak isteyebilir. Cenazeyi alıp Topkapı'ya kadar yürümek ve cenaze törenini anti-faşist bir gösteriye dönüştürmek düşüncesindeki arkadaşlar, polisin bunu engelleyici tavrına karşı uyanıklığı elden bırakmamaya çalışıyorlar.

"Polis cenazeyi vermek istemiyor, ailesine baskı yapıyor. 'Olay çıkacak' diyerek ailesini korkutmaya çalışıyor" haberi geliyor. Bunun üzerine cenazeyi polisin elinden almak ve gerektiğinde polisle çatışmak zorunluluğu üzerinde anlaşılıyor ve hemen buna yönelik çalışmalara başlanıyor. Cenaze namazının kılındığı Kocamustafapaşa Sümbül Efendi Cami-i'nin etrafı, cadde ve çevre sokaklar, polisin durumu vb. kısa sürede inceleniyor. Genelde yabancı olunmayan bir bölge olması ve çevre halkının devrimcileri tanıması dolayısıyla herhangi bir çatışma durumunda birçok avantajın olduğu belirleniyor. Kalabalığı çevreleyen sokaklardan denize bakan taraf-

lar boş. Çapa-Fındıkzade yönündeki sokaklar ise polis tarafından tutulmuş. Polis cami avlusuna girmesine engel olamadığı kitleyi çepeçevre sarmış durumda. Ayrıca ana caddede kitlenin geldiği yönde polis arka tarafları panzerlerle ve diğer araçlarıyla adeta barikat kurarak kapatmış. Yani herhangi bir olay çıkması durumunda geriye dönüş yapılamayacağı gibi Çapa, Fındıkzade taraflarına da gidilemez. Tek bir çıkış var, o da Samatya taraflarına yönelip oradan surlara ve bu yolla Topkapı'ya gidiş yönü.

Cenazeyi Topkapı'ya kadar anti-faşist bir gösteri ile taşımanın çaresi üzerine düşünülürken cami tarafından 2-3 el silah sesi geliyor ve kitlede anında bir dalgalanma oluyor. Camiden geriye doğru bir kaçış, ana caddeden Cerrahpaşa'ya doğru yönelen bir panik... Panzerlerin ve polis araçlarının kapattığı yöne doğru bilinçsizce kaçan ve herhangi bir çatışma ve gözaltına alma karşısında polisin kucağına düşeceğini bilmeyen kitlenin anlık tepkisi bu. Bu panik havası, bir kitle kıymına yolaçabilecek boyutta ciddi bir tehlikeyi de içinde taşıyor. Bu nedenle önce hemen paniği engellemek ve kitlenin soğukkanlı, bilinçli davranmasını sağlamak gerekiyor. Öyle bir panik yaşanıyor ki, oportünist gruplar şaşkınlıkla "Yaşasın Halk Savaşı" sloganı bile atıyorlar. Oysa bu sloganın yaşanan anla bir ilgisi yok, kitleyi toparlama gibi bir işlev göremeyeceği çok açık. Ama zaten onların da toparlanma gibi bir derdi olmadığı görülüyor. Onlar "dağılmaya" bakıyor. İlk günkü Galatasaray işgalinde, işgale katılmayan, katılıp da ayrılan ve kendi başlarına gidip İTÜ'de "eylem" yapmaya çalışarak gençliğin gücünü bölen oportünist gruplar bu kez "provokasyona germeyelim" diyerek alanı terk ediyorlar. Ancak bu tavrı doğru bulmayan taraftarlarının çoğu DEV-GENÇ'lilerle alanda kalıyorlar. Çatışmanın içinde yeralıyorlar. Oportünizmin barikatı da yıkılmak zorunda kalıyor.

Kitlenin, polisin yoğun olarak bulunduğu yöne doğru akışını önlemek için önce polisle kitle arasında bir barikat oluşturmak gerekiyor. Bunun için ani kararlar ve bu kararları hızlı hayata geçirmek zorunlu oluyor. "Arkadaşlar paniğe kapılmayın, sakın olalım" türünden bağırtılar duyulmuyor bile.

Arkadaşlar şu arabalarla caddeye barikat kuralım... ar-

kadaşlar yardım edin yolu keselim hemen... Çabuk olun. Tamam şuraya. şu otomobili de devirelim... Onu da hemen yanına itekleyin arkadaşlar. Yol tamamen kapansın. Panzer geçemesin.

İlk arabanın yolun ortasına getirilip devrilmesinden sonra, bir kişi arabanın üzerine çıkıp ters yöne doğru ilerleyen kitleyi toparlamaya çalışıyor.

Arkadaşlar! Beni dinleyin. Bu yöne gitmiyoruz. Orada polis barikatları var, geçemeyiz. Korteşlerimizi oluşturarak Samatya tarafına gideceğiz. Paniği önleyelim arkadaşlar...

Kahrolsun Faşizm!

Bu slogan kitleyi toparlayıcı etki yapıyor. Panik yavaş yavaş duruluyor. Kitleye önderlik edenlerin verdikleri talimatlar doğrultusunda polisin saldırabileceği noktalarda barikatlar oluşturmaya hız veriliyor. Kitledeki paniğin önlenmeye ve direnişin iradi olarak yönlendirilmeye çalışıldığı bu sırada, diğer gruplardan biri çıkıp bu arkadaşa müdahale etmek istiyor. Kitleye tam ters yönde işaret vererek biraz önce kitlenin panikle sürüklendiği yöne gidilmesi gerektiğini bağırlıyor. Böyle si bir anda, böyle anlamsız, tutarsız, gereksiz bir tartışma. Rezalet! Ama oportünizmle geçirilecek zaman yok.

Panik önlendikten sonra, kitlenin elbirliğiyle çalışması ve polisle çatışmaya hazırlanma konusundaki isteği gerçekten görölmeye değer. Sanki biraz önceki kitle bu kitle değil. Devrimci inisiyatif ve önderlik herşeyi bir anda değiştiriyor.

Barikatın kurulmasından sonra, arkasında 30 civarında İYÖKD'lüyle hemen bir güvenlik kolu oluşturuldu. Bu güvenlikle polis, barikata yanaştırılmayacak. Bu arada yürüyüşe inisiyatif koyacak arkadaşlar da görevlerinin başına geçiyorlar.

Ana cadde yönünden gelebilecek saldırıya karşı ilk barikat oluşturulduktan sonra sıra ara sokaklardan gelebilecek saldırılara karşı barikatların kurulmasına geliyor. Ana caddeden gelmesi güçleşen polisin yan sokaklardan şansını denemesi ihtimali var. Ara sokaklarda barikat oluşturma faaliyeti sürerken, henüz barikat kurulmamış sokaklardan birinde bir panzer görölüyor. Ağır ağır kitleye yaklaşmakta olan panzerde bir kararsızlık da seziliyor. Aynı kararsızlık ilk anda kitlede

de var. Panzere karşı ne yapılabileceği konusundaki tecrübesizlik ve hazırlıksızlık, bir an kitleyi çaresiz bırakıyor. Çünkü atılan taşlar panzeri durdurmaya yetmiyor.

Panzer yavaş yavaş ilerlemeye devam ederken, polis panzerin arkasından ateş etmeye başladı. Samatya yönüne doğru akmaya başlayan **kitlenin alanı bütünüyle boşaltabilmesi için** zaman kazanmak gerek. Oysa henüz kitle alanı boşaltmış değilken bu sefer doğrudan kitlenin üzerine ateş açılıyor. Bunun üzerine, polisin ateşine karşılık bizim güvenlik de silahla cevap veriyor. Panzerin arkasından kitleye ateş eden polisler neye uğradıklarını şaşırıyorlar ve siniyorlar. Ama panzerler ilerlemeye devam ediyor.

Eğer panzer ara sokağı aşır kitlenin içine dalarsa yeni bir panik kaçınılmaz gibi. Ne yapıp edip bu panzeri durdurmalı. Ama nasıl?... Bu soru herkesin kafasını kurcalıyor. Ve işte tam o sırada elindekini ne yapacağını bilemeyen heyecanlı birisi, bir yoldaşımıza yaklaşıyor:

- *Al bunu, ne yapacağımı bilemiyorum!*

Barikatın tamamlanmadığı şu anda hazır bir dinamit lokumu bulmanın sevinciyle, yoldaşımız yanan bir sigara, bir ateş istiyor yanındakilerden.

Aman dikkat et! diyor diğer arkadaşlar.

O elinde dinamit, hedefine nasıl vuracağını hesaplıyor.

Herkes yere yatsın!

Herkes yere yatsın diye bağırarak yoldaşımız, İbrahim Erdoğan... Dinamit onun elinde. Hani on küsur yıl sonra bir 12 Temmuz'da şehitler kervanına katılacak olan önder yoldaşımız.

Herkes yere yatsın diye bağırarak vücudunu bir yay gibi gerip ateşlediği dinamitin panzerin tam altına gelmesini gözetecek fırlatıyor. Tam isabet olmazsa panzeri bu patlama da durduramayacak.

Yere yatın sesiyle kendine bir siper bulan insanların kulağı seste... İşte patlama! Gümbürtü ile herkes kafasını kaldırıp patlamanın sonucuna bakıyor. Altında dinamit patlayan panzer tekerlekleri üzerine havalanıp tekrar eski yerine oturuyor. **Tam isabet!...**

Dinamitin panzeri durdurması karşısında molotof yapma

düşüncesiyle hemen bakkallara koşuluyor. Bir bakkal bir kasa dolusu şişeyle bir miktar gazyağını hiç para almadan veriyor. Panzere karşı kazanılan zaferin coşturduğu kitle, anında molotof üretmek üzere harekete geçiyor.

Kocamustafapaşa halkının bu çatışmalar sürerken arkadaşlarımıza yardımcı olması, özellikle bölgeye yabancı olan arkadaşlarımızı şaşırtıyor. Polise karşı kullanılması için evinin balkonundaki odunları, dükkanındaki boş şişeleri veren halktan insanlar, kitleyi gerçekten de fazlasıyla etkiliyor. Ve giderek Kocamustafapaşa halkı da yürüyüşe katılması, hatta bunlardan birinin sanki uzun süredir onlarla birlikte olan biri gibi inisiyatif koymaya çalışması coşkuyla karşılanıyor.

Kitle alanı boşaltıyor. Ana caddede ve arabalarla kurulan barikatların arkasında güvenlik alan ve polisle çatışan arkadaşlarımız kitlenin alanı boşaltmasının ardından, görev yerlerini terkediyorlar.

Kocamustafapaşa halkı bu anda da görevinin başında.

- *Çabuk olun, kaçın!*

- *Arkanızdan polis yetişecek!*

- *Yakalanacaksınız, şu taraftan, acele edin!*

Halktan insanların geri çekilen arkadaşlarımızı koruma yönündeki bu uyarılarına "sağolun", "merak etmeyin" diye karşılık veriliyor.

Panzerlerle barikatlara saldıran polis, barikatları birer birer sökerek kitleyi izlemeye başlıyor. Polisin saldıracağını gören halk, geride güvenlik için kalan arkadaşlarımızı alıp evlerine saklamaya başlıyor. Polis ise ev ev dolaşıp arama yapıyor ve "şüpheli" kişileri gözaltına alıyor. Hamile bir kadının, evinde sakladığı arkadaşımızı kendi yatağına yatırması ve kocasının pijamalarını verip olağan bir görünüm sağlaması en ilginç olaylardan biri oluyor.

Yaklaşık onbin kişiden oluşan kitle Yedikule yönüne doğru akmaya başladı.

Polis barikatları yıkarak yine kitleyi izlemeye çalışıyor. Polisin yeni bir saldırı planı içinde olması karşısında her 100 metrede bir barikat kurularak yürünmeye devam ediliyor. Bu barikatlar polisin aradaki mesafeyi kapatıp saldırmasını geciktirecek.

Silivrikapı'ya gelindiğinde ise kitlenin karşısına İl Jandarma Alay Komutanlığı askerleri çıktı. Askerler devrimcilerle polis arasına barikat kurdu. Sokak çatışmasının geniş bir alana yayılarak sürmesinden endişeye kapılan yetkililer çareyi asker getirmekte bulmuşlardı. Albay, herşeyin diyalog yoluyla çözülebileceğini söyleyerek polisle devrimciler arasında arabuluculuk yapmayı önerdi. Cenaze töreninin ne olursa olsun tamamlanacağı belirtilerek öneri kabul edildi ve sonuçta anlaşma oldu. Polis geri çekildi ve cenazeler Topkapı'ya kadar götürüldü.

10 bini bulan kitle, cenazeleri aynı zamanda faşizmi lanetleyen konuşmaların yapıldığı Topkapı'dan memleketlerine yolcu ettikten sonra, gruplar halinde ayrılarak Aksaray'a yöneldi. Aksaray'da tekrar birleşen gruplarla burada yeniden kortejler oluşturuldu ve Laleli'ye kadar yüründü. Ve Laleli'de içilen devrim andıyla eylem bitirildi. Polis ise o günkü çaresizliğini, Aksaray Köprüsü üzerinde 80'e yakın devrimciyi gözetimine alarak gözlemeye çalıştı.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

"Eylem Öğretiyor" dizisinin daha önceki eylemleri daha çok Devrimci Sol ve DHKP-C savaşçılarının eylemlerinden seçilmişti. Bu defa seçtiğimiz eylem bir kitlesel direniş. Tabii öğrettikleri de bir yanıyla farklı olacaktır. Kocamustafapaşa Direnişi, **kitlelerin savaşmasının ve savaştırılmasının öğretmeni** olan eylemlerden biridir ve bu eyleme katılan binlerce genç militanda büyük etkiler bırakan bir eylemdir.

Kocamustafapaşa Direnişi'nin en önemli özelliği nedir diye sorulacak olursa, buna hiç kuşkusuz verilecek ilk cevap, solda, solun mücadele tarihinde bu direniş kadar unutulmuş, unutturulmuş bir başka direniş olmadığıdır.

12 Mart sonrasının en kitlesel direnişidir. Onbine yakın insanın katıldığı bir kitlesel eylemdir. Ama tabii yalnız bu kadar değil. Bu onbinler barikatlar kurup çatışıyor, savaşıyor. 15-16 Haziran sonrasının bu ölçüde ilk kitlesel çatışmasıdır.

Ve aslında sonrasında da uzun süre benzer bir çatışma olmamıştır.

Çatışmaya rağmen dağılmayan binler vardır orada. Bari-katlar kuran, bugünkü gibi herkesin pek de aşına olmadığı molotofları sanki kırk yıldır ustasıymış gibi yapışları vardır.

Ama işte bu büyük direniş yok sayılabilmektedir. Çünkü sol bu büyük direnişte açıkça "kaçan" durumundadır. Sonraki yıllarda bıkmaksızın "kitle", "barikat savaşları" edebiyatı yaparken bile hatırlamak istememişlerdir bu direnişi. Kocamustafapaşa Direnişi gerçekte solun tarih karşısındaki sorumsuz ve inkarcı mantığının da bir aynası olmuştur.

Kocamustafapaşa Direnişi Devrimci Hareket'in gelişimi açısından ise adeta kilometre taşlarından biridir. Devrimci Hareket'in inisiyatifi, kitleselliği '74 sonrasında ilk kez bu denli çıplak, açık ortaya çıkmaktadır. Bir süre sonra **Devrimci Sol'u** oluşturacak önder ve kadroların sokak çatışmalarında pişmeye başladığı, kitleyle bütünleştikleri, öğrenip öğrettikleri ve '72 sonrasında önderleri olarak öne çıktıkları bir sürecin de ifadesidir.

Direnişin gelişimi içinde de çok çarpıcı yanlar vardır;

Provokasyona gelmeme adına çatışmanın hemen ertesinde çekilme kararı alan sol grupların kitlesinin büyük bölümünün, bu kararı tanımayıp alanda kalması bunlardan biridir. Sonraki süreçte olumsuz anlamıyla pekçok şeyi etkileyecek olan kemikleşme gibi bir olgu yoktur henüz çünkü. Daha saf, yalın devrimci duygularla hareket edilebilmektedir. Solun bir kısmı açısından sonraki süreçte sık sık duyulacak olan provokasyon teorisinin de eylem içinde açıkça seslendirilişine tanık olunur.

Kocamustafapaşa halkının tavrı ise diğer bir öğretici yanı oluşturmaktadır. '72 sonrası mücadelenin ağırlıklı yükünü taşıyan gençliğin emekçi halkla bu ölçüde yanyana gelip kaynaştığı ilk kitlesel eylemlerden biridir Kocamustafapaşa Direnişi. Emekçi halk, desteğiyle hem yardımcı konumundadır orada; hem öğretmen. Barikatların nasıl kurulacağından, kaçış güzergahlarına kadar pekçok konuda yol gösterici olurlar genç devrimcilere.

Kocamustafapa Direnişi asıl olarak da inisiyatifin, kitleye

önderliğin öğretmenidir. Önder yoldaşlarımızın ve tabii **İbrahim Erdoğan'ın** tavrı, soğukkanlılıkları, süreci kavrayışları, çatışmaya, devrimciliğin en yalın duygularıyla bakıp yön vermeleri, mücadele konusunda tüm küçük hesaplardan uzak devrimci bakış açılan ve politikaları **binleri çatıştıran** asıl etkenlerden biridir. Orada öğrenmekte ve orada öğretmektedirler. Pekçoğu daha önce onbine yakın bir kitle eylemini yönetmemiştir hiç, pekçoğu daha önce dinamitle tanışmamıştır bile, molotofu ellerine almamışlardır; ama orada sadece kullanan değil, direnişin komutanları olarak kullandıran, yönlendirenlerdir. Kocamustafapaşa Direnişi pratiğin, hayatın öğreticiliğidir.

KARAGÜMRÜK KARAKOL BASKINI

26 Ocak 1980

İzmir'de Tarih işçilerinin başlattığı direnişin gecekondu semtleri Gültepe'ye, Çiğli'ye yayılmasını desteklemek ve buradaki devlet terörünü protesto etmek için Hareketimiz tarafından bir kampanya başlatılmıştı. Bu kampanya çerçevesinde anti-faşist mücadelenin yükseltilmesi doğrultusunda Karagümrük Polis Karakolu'nun basılması kararı alındı.

Karakolun bulunduğu bölgede zaten eskiden beri yoğun bir siyasi faaliyet olduğundan karakol ve çevresi oldukça iyi biliniyordu. Ancak yine de istihbaratın sağlamlaştırılması, gözden geçirilmesi gerekiyordu. Bunun için Devrimci Sol'un halk ilişkilerinden bir kişi şikayetçi görünümünde karakola gönderildi. Karakolun göndüzleri kalabalık olduğu ve çevrede çok sayıda işyeri bulunduğu, bankalarda mavi bereli askerlerin muhafızlık yaptığı tespit edilerek bunlardan dolayı baskının sabaha doğru yapılmasına karar verildi. İstihbaratı derinleştirmek üzere görevlendirilen kişi "şikayetini" gece yapacaktı. "Şikayet" yapıldı ve karakolun geceki durumuna ilişkin bilgiler de netleştirildi.

İki katlı olan karakol binasında gece altı polis ve iki bekçi kalıyordu. Diğer bekçiler ise nöbet tutacakları sokaklara dağılıyorlardı. Nöbete çıkan bekçilerin dönüş saati ise, daha önceki istihbaratlara göre saat 07.00-07.30 arası idi. Bütün gün zaten mesai yapmış olan polislerin büyük bir çoğunluğunun dikkatlerinin alabildiğine dağınık olacağı, gözlemlere göre zaman zaman da uyudukları saatler olması, dolayısıyla baskın için en uygun saatlerin 07.00-07.30 arası olduğuna karar verildi.

Karakol ana caddeye paralel bir sokağın içerisindeydi. Ve önünden geçen sokakla, tam karşısında bulunan ara sokaklar

ana caddeye bağlıanıyordu. Karakolun önünden geçen sokağın diğer ucu yaklaşık 100 metre sonra bir meydana açılıyordu. Bu meydan da polis ekiplerinin ve bekçilerin gelebileceği dört sokağa açılıyordu. İşte karakola açılan bütün bu sokakların eylem sırasında tutulması gerekiyordu. Karakol baskını sırasında aynı zamanda meydana bir korsan gösteri yapılıp pankart asılması da düşünüldüğünden, meydana açılan yolların da güvenlik açısından çok iyi korunması gerekiyordu.

Eylem iki yerde aynı anda yürüyecekti. Bir yanda karakol baskını sürerken, diğer yandan karakola 100 metre ilerideki meydana gösteri yapılacaktı.

Baskın **iki ana** grupta gerçekleştirilecekti. Birinci grup,  ekipten oluşacaktı. Birinci ekip beş kişiden oluşacak ve karakola girecekti. İkinci ekip karakolun önündeki sokağı tutacak ve karakolun önündeki polis aracını yakacaktı. İkinci ekip de beş kişiden oluşacaktı. nc ekip altı kişiden oluşacaktı. Bu altı kişi meydana açılan sokakları tutacak, korsan gösterinin güvenliğini sağlayacaklardı. İkinci grup yirmi kişiden oluşuyordu. Bu grup meydana toplanıp slogan atacak, pankart asacaktı. Eylem sorumlusu yoldaş iki ana grup arasındaki bağlantıyı sağlayacak, eyleme başlanması işaretini verecekti.

Eylemde yer alacak gruplardan ilkinde görev alanlar FTKSME (Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri) yesi yoldaşlardan, ikinci grupta yeralanlar ise mahalli birimlerde çeşitli sorumlulukları olan, kadrolaşma sürecindeki yoldaşlardan oluşuyordu.

Planın hazırlanmasından sonra sıra hazırlıklara gelmişti. Öncelikle baskını gerçekleştirecek her iki ekibin sorumlusuyla ayrı ayrı toplantılar düzenlenerek görevleri en ince ayrıntısına kadar konuşuldu. Daha sonra karakola girecek ekibin sorumlusu ile karakolun önünde bulunacak ekibin sorumlusu birbirleriyle tanıştırlarak görevleri anlatıldı. Meydanda güvenlik alacak ekip elemanları iki ayrı bölgeden geleceklerinden, bölge sorumluları birbirleriyle tanıştırlarak, görevleri bir kez daha anlatıldı. Ekip sorumluları eylemde yeralacakları noktaları gezerek görev yerlerini ve geri çekiliş noktalarını saptadılar. Görevleri konusunda tüm noktaları aydınlattıkla-

rına inanıldıktan sonra, ekip sorumluları, sorumlulukları altındaki yoldaşlarını ayrı ayrı toplayarak eylemi ve amacını anlattılar. Eylem bölgesini iyice bilmeyenlere bölgeyi gezmeleri, gidiş ve geri çekiliş yollarını iyice öğrenmeleri söylendi. Eylem hazırlıkları iki gün içerisinde bitirildi. Eylem için herşey hazırıldı.

Eylem sabahı saat 07.00'de tüm ekipler ana cadde üzerinde bekliyordu. Güvenlik görevlilerimiz silahlarıyla birlikte gelmişler, eylem sorumlusunun işaretiyle harekete geçeceklerdi. Eylem sorumlusu saat 07.05'te ekip sorumlularını tek tek dolaşarak görev yerlerine yolladı. Tüm ekiplerin eylemde görevli oldukları yerleri almalarından sonra karakola girecek ekiptekiler kendilerini kamufle etmek için şapkalarını, maskelerini dikkat çekmeyecek biçimde hazırladılar. Karakola girecek olan ekip, tüm ekipler yerlerini aldıktan sonra eylem sorumlusunun **"başla"** emrini bekliyordu.

Karakolun önündeki sokağın köşe başları üç yoldaş tarafından tutuldu. İki yoldaş da yanlarında getirdikleri benzin bidonlarıyla hazır biçimde beklemeye başladılar. Meydandaki yoldaşların üçü ana caddeye açılan üç sokağı tutmuşlardı. Bu sokaklardan geri çekiliş yapılacak olanını iki yoldaş tutuyordu. Bir yoldaş da Korsan Miting yapacak grubun mevzilendiği ara sokağın başında bulunuyordu.

Eylem sorumlusu ellerini havaya kaldırarak eylemi başlattı. İşareti alan tüm ekipler atkılarla ve maskelerle yüzlerini kapatarak görev yerlerine giriş-çıkışı tuttular. Eylem alanına giren her kim olursa eylem sonuna kadar dışarı çıkarılmayacaktı.

Karakol ekibi yüzlerine maskeyi çeker çekmez hızla karakola girdi.

Girişteki adli işler odasına giren yoldaşlar *"Kimse kıpırdamasın. Hareketsiz kalırsanız kimseye birşey olmaz. Bizim işimiz sizinle değil, devletle. Karşı koymadan dediklerimizi yaparsanız burnunuz bile kanamaz. Heyecanlamayın sakın olun"* diyerek içerideki üç polis ve bir bekçiye enterne ettikten sonra yüzüstü yatırdılar. Aynı anda yukarı kata çıkan yoldaşlar da buradaki iki polisi ve bir bekçiye etkisiz hale getirerek alt kata indirdiler. Polislere ve bekçilere ait altı adet

Kırıkkale ve bir adet Browning silah ile mermilerden başka o anda karakol zimmetinde bulunan bir adet G-1 piyade tüfeği, bir adet tabanca ve bir adet Sten otomatik tabanca da olmak üzere **on adet silah** ile iki adet başkomiser üniformalı şapka, bir adet başkomiser üniformalı gömlek, 10 adet şarjör ve karakol demirbaşı tabancaya ait 30 adet mermi bir çuvalın içerisine doldurularak alındı. Polis ve bekçiler karakolun gözetim hücrelerine kapatıldıktan sonra yerlerinden ayrılmamaları, aksi taktirde kapı önüne koydukları bombanın patlamasından zarar görebilecekleri tembih edildi. Gözetim hücrelerinin önüne ve adli işler odasına patlayıcılar yerleştirildikten sonra, karakol ekibi el koydukları silah ve malzemelerin bulunduğu çuvala birlikte karakoldan çıktılar.

Karakol ekibi henüz karakola girmeden kısa bir süre önce görevlerinden dönen üç bekçi ise Karagümrük Meydanı'na açılan sokaktan karakola geliyorlardı. Ana caddeden geçip karakola giden ara sokağa giren bekçiler, meydana giren köşeyi döndüklerinde, burada eylemin başlamasını bekleyen üç yoldaş, atkılarla yüzlerini kapatarak bekçilere yaklaşıp kollarına girdiler. Silahlarını bekçilerin karınlarına dayayan yoldaşlardan biri, *"Kıpırdamayın ve sesinizi çıkarmayın. Bağırduğunuz ve karşı koyduğunuz taktirde vururuz. Karşı koymazsanız birşey olmaz"* dedi. Bekçiler silahlarının alınmasına direnmediler. Kaldırım kenarına oturtulan bekçilere başlarını öne eğmeleri söylendi, buna da harfiyen uydular. Bekçilerin silahlarının alınması ve yere oturtulmaları çevredeki işyerlerinde ve kahvehanelerde bulunanlar tarafından görülmeyecek biçimde, dikkat çekilmeden yapılmıştı, gelişmelerin farkına varan olmamıştı. Bekçilerin enterne edilmesi yeni bir durum olduğundan korsan gösteriden iki kişi çağrıldı ve bekçilerden alınan silahlardan ikisi onlara verilerek, bekçilerin enternesi görevi onlara devredildi. *"Kıpırdayıp bağırдықları anda vurun"* talimatı verildi.

Karakol içinde ve karakola gelen ara sokakta bunlar olurken, eylemin başlama işaretiyle birlikte meydana açılan sokaklarda gruplar halinde beklemeye başlayan yirmi kişiden birkaçı meydana üzerlerinde **"FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM / DEVRİMCİ SOL"**, **"İŞÇİLERİN**

MÜCADELESİ DURDURULAMAZ / DEVRİMCİ SOL", "TARİŞ'İN SORUMLUSU MHP'Lİ FAŞİSTLER VE DEVLETTİR / DEVRİMCİ SOL" yazan pankartları astılar. Karakolun önündeki polis jeep'inden alevler yükselmeye başlayınca korsan miting "MAHİR, HÜSEYİN, ULAŞ, KURTULUŞA KADAR SAVAŞ" sloganıyla başladı. "TEK YOL DEVRİM", "YOLUMUZ ÇAYANLARIN YOLUDUR", "TARİŞ'İN SORUMLUSU MHP'Lİ FAŞİSTLER VE DEVLETTİR", "TARİŞ'İN HESABINI SORACAĞIZ" sloganlarının atıldığı korsan gösteri çevredekilerin ilgisini çekti. Ve kalabalık meraklılar topluluğu oluşturdu. Çevredeki evlerden ve işyerlerinden insanlar başlarını uzatıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Başlama işareti verildikten 10 dakika sonra eylem başarıyla ve hiçbir kayıp verilmeden, tam planlandığı şekilde tamamlanmıştı.

Eylem, eyleme katılan bütün birimlerin kendi içlerinde ve daha sonra ekip sorumluları arasındaki toplantılarda değerlendirildi. Değerlendirme bir rapor olarak eylem sorumlusu tarafından Hareket'e iletilti. Eylem, tam başarıyla tamamlanmıştı.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

Eylemdeki cüret ve planlama ustalığı: Karagümrük Karakol Baskını esasında yalnızca karakol baskınıyla sınırlı olmayan -deyim yerindeyse- komplike bir eylemdir. Aynı anda karakol basılmış, karakolun önündeki araç yakılmış, hemen karakolun yanındaki meydanda gösteri yapıp pankartlar asılmıştır. Böylesi her çok yönlü eylem, herşeyden önce cüret ve yaratıcılığın ürünüdür. Herşeye "olmaz"larla değil, "yapacağız" anlayışıyla bakılmasının ürünüdür. Eyleme katılan savaşçı, taraftar sayısının çokluğu da önemli değildir, aynı eylem amacına, vermek istediği mesaja bağlı olarak gerektiğinde daha az sayıda, gerektiğinde de daha fazla sayıda insanla da yapılabilirdi.

Temel espri cüretli düşündür. Cüreti planlamayla bir-

leştirmektedir. Düşmanın zayıf yanlarını bulabilmektedir, ki böyle bir yanı hemen her durumda mutlaka vardır.

Düşman sanıldığı kadar güçlü değildir. Düşman sanıldığı kadar ulaşılmaz değildir. Esasında her eylem aynı zamanda bunu kanıtlar. Kafamıza koyduğumuz, önümüze hedef olarak koyduğumuz herşey yapılabilir; onu mümkün kılacak bir zayıflığı mutlaka vardır düşmanın. Düşman her eylemin önlemlerini alırken asla bizim yaratıcılığımızın, irademizin ve cüretimizin sınırlarını hesaplayamaz. İşte biz bu sınırları zorladığımız her yerde düşman karşımızda güçsüzleşir; en "mükemmel", "tekrarlanamaz" gibi görünen eylemlerin yapılabilir olduğu çıkar ortaya.

Hazırlıkta Eğitim ve Hızlılık: Eylem özellikle savaşçıların, taraftarların eyleme hazırlanması konusunda çok net bir örnek sunuyor. Eylemin sorumluları, tek tek herkesle konuşuyor, tek tek herkese neyin nasıl yapılacağını tarif ediyor; kim nereden nasıl gelecek, eylemden sonra kim nereden nasıl gidecek bunlar tek tek belirleniyor ve provaları yapılıyor. Eylem sorumlusu, bunları herkes bilir zaten diye düşünmüyor. Bunları masa başında anlatmakla da yetinmiyor. Bir eylemin nasıl planlanacağından uygulanışına, sonuçlandırılışına kadar katılan herkes için aynı zamanda bir okula dönüşüyor eylem. Ve böyle ele alındığı için de elbette herkesin ne yapacağını bildiği ve bundan dolayı soğukkanlı olduğu bir eylem çıkıyor ortaya.

Bir başka önemli yan ise bütün bu işlerin birkaç gün gibi kısa bir sürede yapılmış olmasıdır. Evet, Tariş Direniş, İzmir'in gecekondularındaki direnişler kimseye bekleme zamanı vermemektedir. Ve hayatın içinde çoğu kez tanık olduğumuz gibi hayat bize çok zaman, böyle bir lüksü tanımaz. Hemen, anında cevaplar ister. Böyle bir durumda, eylemi bu seferlik de böyle olsun deyip eğitim yanını, etkili olmasını vs. boşverip yapmak vardır; bir de bu kısıtlı zamana rağmen gereğince yapmak. Karagömrük Karakol Baskını ve gösterisi ikinci türe bir örnek oluşturuyor. "Bu seferlik böyle olsun" diyenler, her zaman öyle yapacaklardır, çünkü belirtildiği gibi herşeyi gönlümüzce yapacağımız zamanları bu kızgın kavganın içinde genellikle bulamayız.

Herkes savaşçı olabilir; olabilmeli: Eylem sırasında öngörölmeleyen bir gelişme olmuş, üç bekçi her zamankinden biraz erken dönmüşlerdir karakola. Sokak başlarını tutmakta olan güvenlikçiler dikkatli ve soğukkanlıdır; eylemin planını aksatmayacak biçimde enterne etmeyi başarırlar bekçileri. Ancak bekçilerin enterne işini sürdürmeleri halinde tutmakla yükümlü oldukları sokak tarafında bir boşluk doğacaktır. Hemen pratik bir çözüm bulurlar soruna. Korsan gösteri için gelen gruptan iki kişi çağırılır, bekçilerden alınan iki silah onlara verilir ve bekçilerin enterne edilmesi görevi onlara devredilir... bu görevi devralanlar FTKSME üyesi değillerdir. Ama taraftar, sempatizan, kadro adayı, herkes silah tutmaya hazır olacaktır. İşte dünden bugüne bu anlayışa sahip olunmuştur. Gazi'nin barikatlarında kim *"ben silah eğitimi, patlayıcı, molotof eğitimi görmedim"* deyip kenarda durabilirdi ki! Biz bir halk hareketiyiz, biz bir savaş örgütüyüz. İster legalde olsun, ister şurda, burda; ister kadro olsun, ister taraftar; ister genç olsun, ister yaşlı; halk kurtuluş savaşı her an herkesin silah kuşanmasını, silah elde savaşmasını gerektirebilir. Bir anda bir savaşçı olmamızı isteyebilir hayat bizden. Ona önce ruhen, sonra eğitim olarak hazır olabilmeli herkes.

Karagümrük Baskını 'halk nasıl silahlanacak?', 'savaşımızın araçları nasıl bulunacak?' sorusuna da cevaptır: Eylem Öğretiyor dizisinin ilk yazılarından birinde güzel bir örneği vardı bunun. Bu eylem soruya daha kapsamlı bir cevap veriyor. Elbette her olanak değerdendirilebilir bunun için. Ama bugün pratikte kafalarda şekillenmiş olan yaklaşımın da değıştirilmesi gerektiği; halkın silahlanmasının en temel yollarından birinin de bu olduğu asla akıldan çıkarılmamalıdır. Çin'de savaş ilerledikçe sayısı büyüyen ve daha devrimden önce iki milyon gibi devasa bir rakama ulaşan Kızıl Ordu, evet bu ordu silahlanmasının neredeyse tamamını düşman güçlerinden ele geçirilen silahlarla yapmıştır. Che'lerin, Castro'ların Küba'ya çıkarma yaptıkları sırada yanlarında bulunan silahların dışında gerilla güçlerinin tüm silah gücü düşmandan ele geçirilmedi.

Sorun yalnız silahlanmada da değildir. İstihbarat mı lazım,

düşman onu da çeşitli biçimlerde bize sunar aslında. Onun magazin gazetilerinden, resmi yayınlarına kadar herşey bol istihbarat sunar bize. Ne tür istihbarat arıyorsanız, ona cevap verecek birşeyler bulursunuz mutlaka. Teknoloji mi lazım; düşmanda vardır. Bir biçimde ele geçirilebilir, elde edilebilir durumdadır.

İşte karakol baskınının istihbaratının çıkarılışı; bir düzen halkın dışında yaşayabilir mi? Bir düzen kurumlarını, binalarını halka tümünden kapatabilir mi? İşte zulüm düzeninin zayıf yanı. Halkın girdiği her yere devrim de girebilir, halkın ulaştığı her olanağa devrim de ulaşabilir.

Bölüm 8

GÜLTEPE OPERASYONU

2 Ekim 1978

1978'in Gültepe'si, İstanbul'un en yoksul kenar mahallelerinden biridir. Mahalle sivil faşist milislerin işgali altında olup, kendilerine ilerici, demokratım diyen insanların korka- çekine gidip gelebildikleri, sivil faşistlerin terörle halkı yıldır- dığı, sindirdiği bir bölgedir. Hareketimizin 1978'de Devrimci Sol olarak ortaya çıkışında adını duyurduğu olaylardan biri de bu bölgedeki faşist işgali kırmaya yönelik büyük operas- yondur.

İşgalin kırılması doğrultusunda çalışmalar yapmak üzere tüm sola çağrı yapılarak işgali birlikte kırma önerildi. Ancak olumlu bir cevap alınamadı. Oysa bu bölgede, polis desteğin- de üslenen faşistler buradan Mecidiyeköy'e, Şişli'ye ve hatta diğer çevrelere yayılmaya çalışıyorlardı. Gültepe halkı ise fa- şist baskılardan ve terörden bıkmıştı. Çünkü günün 24 saatin- de kimlik kontrolü, yol kesme, demokrat insanları izleme, dövme, daha ileri insanlara ateş etme, evlerden ve esnaftan para toplama vb. sonucu herkes can telaşına düşmüştü. Bölge halkı bu durumdan duyduğu rahatsızlığı bölge karakoluna, valiliğe yaptığı kitlesel suç duyuruları ile dile getirmiş ama so- nuç alamamıştı.

Devrimcilerin Gültepe'deki gidişe dur demeleri gerekiyor- du. Aksi durumda faşistlerin buradan çıkaracakları deneylerle diğer bölgelerdeki işgalleri hızlandıracakları, yetkinleştire- cekleri açıldı.

Gültepe'de nelerin yapılabileceği konusu günlerce düşü- nüldü, tartışıldı. Faşistlere unutamayacakları bir ders verilme- liydi. Eylem aynı zamanda sola da pratik öğreticiliğiyle ders olacak ve faşistlere karşı mücadelenin nasıl verilmesi gerekti- ğini bir kez daha gösterecekti.

Günler süren tartışmalar, hazırlıklar sonrasında Gültepe'de faşist odaklara yönelik askeri bir eylem konulması kararına varıldı. Türkiye'de ilk kez bu kapsamda devrimci bir askeri eyleme girişilecekti. Hedefler şunlardı:

- 1- **MHP** binası basılıp imha edilecek.
- 2- **MHP** İlçe Başkanı Yusuf Bahri Genç'in dükkanı basılacak ve kendisi cezalandırılacak.
- 3- Bölgedeki en azılı faşistlerden bir esnafın dükkanı basılıp tahrip edilip, kendisi cezalandırılacak.
- 4- Bölgede faşistlere yataklık eden bir esnafın dükkanı imha edilecek.

Ekipler hazırlanıyor... Ekipler oluşturularak, önce her hedefi yok edecek ekiplerle ayrı ayrı görevlerinin ne olacağı konusunda konuşuldu. Eyleme 25 savaşçı katılacaktı. Daha sonra da eylemin komplike bir eylem olması dolayısıyla bütün ekiplerle aynı anda konuşulup herhangi bir aksaklık çıkmaması için koordinasyon kurulmaya çalışıldı. Eylemde her biri beşer kişiden oluşan beş ayrı ekip görev alacak, ekiplerin sorumluluğu eylemin odağındaki MHP binasını basacak olan ekibin sorumlusunda olacaktı. Eylem, ekipler sorumlusunun elindeki mendili sallayarak açması ve burnunu siler gibi yapıp yere atmasıyla başlayacaktı. Plana göre iki ekip eylem sorumlusunu görebiliyordu. Ama MHP İlçe Başkanı'nın dükkanını hedefleyen ekibin eylem sorumlusunu görememe riski vardı. Bu nedenle eylem sorumlusu ile bu ekip arasında haberleşmenin telsizle sağlanması kararlaştırıldı. Ayrıca karakol da o ekibin bulunduğu tarafta. Bu nedenle bu ekip (2. Ekip) hem Yusuf Bahri Genç'in dükkanını imha edip cezalandıracak olan ekibin güvenliğini alacak, aynı zamanda karakol tarafındaki yolu da tutacak.

Operasyon sabah yapılacak. Halka zarar verilmemesi ve çevre denetimi için bu saatler uygun görülüyor. Operasyon öncesi bölge eylem ekibinin dışında baştan başa kontrol edilecek ve faşistlerin o anki durumları, polisin, jandarmanın gücü ve konumları izlenip operasyon sorumlusuna aktarılacak. Bundan sonra operasyon kararı uygulanmaya geçilecek.

Operasyonda kullanılacak silahlar, patlayıcılar (el bomba-

ları ve el yapımı patlayıcılar) hazırlandı. Hangi silahı kim kullanacak, kim nerede patlayıcıları nasıl kullanacak, operasyon öncesi nerede buluşulacak, bölgeye ekipler nasıl girecek ve eylem sonrası operasyon bölgesinden nasıl uzaklaşılacak vb. bütün ayrıntılar inceden inceye tekrar tekrar konuşuldu, bütün hazırlıklar tamamlandı. Geriye sadece operasyon saatini beklemek kalmıştı.

Eylem Başlıyor... Ve 2 Ekim sabahı... Arkada kapısı olan kasalı bir kamyonet Gültepe yolunda. İçinde biraz sonra Gültepe'yi faşistler için cehenneme çevirecek ekipler var. Kamyonetin önünde, bölgeye ilişkin en son haberlerin ulaşmasından sonra operasyon için uygun koşulların olduğuna karar verecek eylem sorumlusu yoldaş oturuyor. Kamyonet eylem bölgesine girdikten sonra, önce 4. Ekip iniş yapıyor. Kamyonet yoluna biraz devam ediyor ve biraz sonra da 3. Ekip iniyor. 1. Ekip'le 5. Ekip aynı anda ve eylem sorumlusu yoldaşla operasyon merkezine indikten sonra kamyonet 2. Ekibi yerine ulaştırıyor. Boşaltma işlemi biten kamyonetle operasyon bölgesine açılan yol, enlemesine kesilecek ve o anda eyleme başlanması işareti verilecek.

Gültepe Harmantepe'de görünürde hiçbir olağandışılık yok. Günün o saatinde 20 devrimcinin (beş kişi uzakta) son kontrolleri yapan dikkatli bakışları var yalnızca. Esnaf sabah alışverişi yapan müşterileriyle meşgul. Kimi ev kadınları camlarda sabah temizliği yapıyorlar. İkinci kattaki MHP binasında camlar kapalı, hiçbir hareket belirtisi yok. Alanda o an geçen birkaç kadın ve çocuk var. 3. Hedef durumundaki nalburun kapısı açık, içeride birileri görülüyor. 2. Hedef'in karşısındaki ilkokulun ders saati olduğundan çocuklar ortalıkta dolanmıyor. Sokağın başındaki kasaptan çıkan yaşlı bir kadını yoldaşlar tekrar kasaba girip beklemesi için ikna ediyorlar. Yoldaşlar onunla birlikte bir çocuğu da kasaba sokuyorlar ve dışarı çıkmamasını tembih ediyorlar. Bundan sonra eylem sorumlusu yoldaşın başlama işareti olan mendili sallayıp kırmızı maskesini takmasıyla birlikte bütün yoldaşlar kırmızı maskelerini takarak hızla eylem hedeflerine yöneliyorlar. Telsizden ikinci ekibe başlama anonsu yapılıyor. Ancak ikinci ekip

telsizden cevap vermiyor, bunun üzerine eylem sorumlusu bir an geriye yola çıkıyor ve el kol işaretleriyle 2. Ekip sorumlusuna başlama işareti verebiliyor. İlk andaki aksilik böylece engellenmiş oluyor.

İlk anda şok etkisi yaratmak için MHP binası makineli ile taranmaya başlanıyor. Makinaların takırtısı çevredeki tüm dikkatleri topluyor, bir anlık panik...

Hedef: Faşist İlçe Başkanı... İkinci ekip yolu trafiğe kestikten sonra ilçe başkanı Yusuf Bahri Genç'in dükkanına girecek olan yoldaşlar hızla dükkana giriyorlar. Yolu trafiğe kapatan ekibin sorumlusu bir yandan da karakolu gözlüyor. Eylem başlamadan gelen bilgilere göre karakolun önünde üç adet polis minibüsü var. Polislere karakoldan çıkarılsa kendilerini neyin beklediğini anlatmak için makineliyle havaya bir şarjör boşaltılıyor ve şarjör değiştiriliyor. Karakoldan burununu dahi çıkartan yok, mesaj alınmış demek ki... İlçe Başkanı'nın dükkanına giren yoldaşlar içerideki üç kişiyi etkisiz hale getiriyorlar. Ama faşist İlçe Başkanı şanslı gününde; hergün bu saatlerde dükkanında olan faşist, bugün dükkanda yok. İçerideki üç kişi dövülerek dışarı çıkartılıyor, tanınan militan faşistlerden olmadıkları için başka birşey yapılmıyor. Dükkandakiler boşaltıldıktan sonra içeriye gaz dökülüyor, bomba yerleştiriliyor. Tam bu sırada okulun teneffüs zili çalıyor. Öğrenciler yola çıkarılsa patlamadan zarar görebilirler, patlamanın bundan önce gerçekleşmesi gerekiyor. Dükkan ateşe verilip bombanın fitili ateşleniyor, hemen halkın zarar görmemesi için çevre tutuluyor, kimse yaklaştırmıyor. Yoldaşlardan biri de bu sırada çevrede bulunanlara eylemin amacını yüksek sesle bağırarak anlatıyor:

"Faşist ilçe başkanı bugün şanslı gününde. Ama her zaman bu kadar şanslı olmayacak. Ondan mutlaka hesap sorulacak.

"Bundan sonra faşistler Gültepe'de dolaşamayacaklar. Bölgeye girişleri Devrimci Sol tarafından yasaklanmıştır. Faşistlikten vazgeçecekler, Gültepe halkına özeleştirir verecekler. Faşistliklerine devam eden her kim olursa olsun cezalandırılacaktır. "

Çevredeki halk evlerinin penceresinden, dükkanlardan, balkonlardan yoldaşlarımızın konuşmasını ve uzaktan gelen silah seslerini dinliyorlar. Bu arada faşistin dükkanından yükselen alevler anlatılanların ne kadar ciddi olduğunu gösteriyor.

Hedef: MHP İlçe Binası... Eylemin başlamasından sonra ekip sorumlusunun MHP'yi taramaya başlamasıyla ekibin diğer dört üyesi hızla içeriye yöneliyor. 5. Ekip'in üyeleri de ekip sorumlusunun tarama ateşinden sonra MHP'nin kapısına, camlarına ateş açıyorlar. Demir kapı kilitli olduğundan el bombası ile parçalanacak. El bombasını kullanacak yoldaş merdivenle dışarıdan çıkılan kapıyı hedefliyor ve el bombasının pimini çekip fırlatıyor. El bombası tam istenilen yere konuyor ama beton zeminde sekerek tekrar aşağıya düşüyor. Ekip üyeleri bunu hesapladıklarından siper alarak patlamayı bekliyorlar. El bombası yerde patlıyor, sokak boşaltıldığından kimse zarar görmüyor ama kapının uçurulamaması canlarını sıkıyor. Bu kez içeriye tahrip kalıbını atacak yoldaşın binaya yaklaşması için bina yoğun ateş altına alınıyor. Ve içerideki nöbetçilerin tahrip kalıbını atacak yoldaşa silahlı bir karşılık vermesini önlemek düşünülüyor. Binanın içinden bağırma sesleri geliyor. Başkaca herhangi bir hareket yok. Patlayıcıyı atacak yoldaş atış mesafesindeki camı hedefleyip fırlatıyor ama tam camın orta çerçevesine çarpıp sokağa düşüyor, o da sokakta patlayacak. İçeriye girilip yerleştirilmek üzere hazırlanmış ağır patlayıcının tam istenilen yere fırlatılmasına karşılık bir şanssızlık eseri camın çerçevesine çarpmasıyla yere düşen patlayıcının fitilinin yeni bir deneme için uygun olduğunu düşünen eylem sorumlusu yoldaş fırlayıp ağır patlayıcıyı alıp tüm gücüyle yeniden fırlatmak üzereyken içeriden ağlama sesleri duyuyor. Bombayı fırlatıyor ama yine isabet kaydedilemiyor. Artık yeni bir denemeye zaman yok. Ekip elemanları siper alıp patlamayı bekliyorlar. Büyük patlama ile binanın tüm camları etrafa dağılıyor ve patlamanın olduğu yerde beton binada çatlaklar ve ağır hasar meydana geliyor. Patlamanın ardından diğer ekip sorumlularının görevlerini tamamladıklarına dair işaretlerini almak için eylem sorumlusu yoldaş

onları görebilecek noktaya geçiyor. Bu sırada ekip elemanları binayı ateş altında tutmaya devam ediyorlar, sorumlu çevreyi kontrol ediyor. MHP'nin yanındaki apartmanda üst katta bir kadın (bu bina İlçe Başkanı'nı ait, faşistin evi de burada) yoldaşlara bağıyor. Bunun üzerine bir ekip üyesi kadını hedefliyormuş gibi yapıp havaya birkaç el ateş ediyor, kadın içeri kaçıyor, camı örtüyor, kurşunların geçişini önleyebilecekmiş gibi... Diğer insanların bakışında bir sıcaklık var. Ve hiç kimse içeri kaçmıyor. Kısa bir konuşmayla çevrede eylemi izleyen halka eylemin amacı tekrar anlatılıyor.

Sıra 3. Ekip'te; Cezalandırma ve İmha Tamam... 3.

Ekip'in üç elemanı ise eylemin başlamasıyla birlikte hedef olan dükkana giriyorlar. İki kişi de çevre güvenliği alıyor. Dükkanda hedeflenen faşist yok. Faşistin babası ve çalışanı ile bir müşteri var. Hedef olan faşistin babası da önceden tanınıyor zaten; MHP'nin aktif faşistlerinden biri olduğundan dükkanın dışına çıkartılıp cezalandırılıyor. Bu sırada müşteri ve çalışan da dışarı çıkarılıyor. Dükkana gaz dökülüp patlayıcı yerleştiriliyor. Dışarıda eylemi izleyen insanlara eylemin amacı bu kez de burada anlatılıyor. Çevrede bulunabilecek faşistlerin olası bir müdahalesine karşı gözdağı vermek amacıyla havaya bir kaç el ateş ediliyor ve zaten uzaktan yoğun silah sesleri geldiğinden daha fazlasına gerek duyulmuyor.

4. Hedef de Tamam... 4. Ekip'in hedefi daha çok çevredeki esnaftan faşistlere destek olanlara yönelik olduğundan zayıf bir hedef. Dükkan sahibine zarar verilmeyecek, sadece dükkana tahrip edilecek. Eylemin başlamasıyla birlikte dükkana birkaç el ateş edilip dükkana sahibi dışarı çıkartıldıktan sonra tahrip kalıbıyla dükkana dağıtılıyor ve bu görevi biten ekip Yahya Kemal-Kağıthane tarafından gelebilecek polis, jandarma müdahalesine karşı güvenlik görevine dönüşüyor. Aynı zamanda gerek olursa 1. ve 3. Ekip'e de yardıma gidecekler. Eylemin en çok merakla izlendiği yer burası. Halk sadece saatçi dükkânının tahip edildiğini görmekle birlikte çevreden gelen silah ve bomba sesleriyle neler olduğunu kavramaya çalışıyor. Kahvehane önündeki çıkmada toplananların konuş-

ma sesleri yoldaşlarımızın kulaklarına kadar geliyor.

- Bizim çocuklar!

- MHP'yi basmışlar, silah sesleri oradan geliyor!

- Nalbura da girildi, bombalandı!

- Bahri Genç'in dükkanını da bombalamışlardır, o taraflarda da birşey oluyor!

- Ben size demedim mi devrimciler bir gün hesap sorar!

Devrimci demokrat insanların gittiği bu kahvehanedekilerin tepkileri yoldaşlarımızın hoşuna gidiyor. Konuşmacı arkadaş özellikle onların sevinçlerinden aldığı hazla konuşmasını biraz daha uzatıyor.

Geri Çekilme... Tüm ekip sorumlularının "tamam" işaretini vermesinden sonra eylem sorumlusu "geri çekilme" işaretini veriyor. MHP'ye girilemedi ve tam anlamıyla tahrip edilemedi ama eylem için belirlenen süre dolduğundan daha fazla kalma olanağı yok.

1., 2. ve 4. Ekip birlikte Kuştepe'ye doğru çekilip derede birleşecek ve herhangi bir aksilik olmazsa burada silahlarını ve diğer malzemelerini kendilerini çantalarla bekleyecek olan iki görevliye teslim ederek bölgedeki emin yerlere yerleşecekler. Bunun için uzun süre yaya yürüyerek bölgeyi terketmeleri gerekecek.

3. ve 5. Ekip Keçideresi-Çeliktepe yönüne çekilecek, silah ve malzemeleri o bölgedeki yerine bırakıp bölgeden uzaklaşacaklar.

2. Ekip'e çekilme işaretini vermekte yine aksama oluyor ve ancak ikinci arayışta telsiz anonsuna cevap alınabiliyor. 1., 2. ve 4. Ekipler buluşuyorlar. Ve kendilerini çantayla bekleyen yoldaşlara malzemelerini teslim edecekler ama evlerin önü ve balkonlar neler olduğunu merakla izleyen insanlarla **dolu**. Silah ve malzemelerini onların gözleri önünde teslim etmek zorundalar. En uygun yer olarak ağaçların arasında malzemeler çantalara dolduruluyor ve ekip elemanları dağılık ama ve birbirini gözden kaybetmeden ve çantaları taşıyan iki görevliyi ortalarına alarak bölgeden uzaklaşıyorlar. **Ama** bölge halkının gözüne aşına olan bazı yoldaşlarımız var. Kimsenin yüzüne bakmadan, göz göze gelmeden yoldan ge-

çip gidiyorlarmış gibi davranıyorlar. Çevre halkı olan biteni anladıklarını belirtir sohbetlere başlamışken, bir kadın yoldaşlarımızın duyacağı biçimde komşularına sesleniyor:

- *Kimse devrimcilerin hangi yöne gittiklerini bilmiyor, görmedi, duymadı. Zaten hiç kimseyi de tanımıyoruz!*

Silah seslerinin ulaşamayacağı bir mesafeye kadar aynı biçimde yüründükten sonra çanta taşıyanları koruyan iki yoldaş dışında herkes dağılıyor.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

Esasında söylenecek, eklenecek pek birşey yok; çünkü herşeyi eylemin kendisi söylüyor. Ama yine de özellikle birkaç noktanın altını çizmek gerekirse eylemdeki **cüret ve planlama ustalığı'na** dikkat çekmeliyiz herşeyden önce.

Bu cüret herhangi bir cüret değildir; faşist saldırılar karşısında çeşitli semtler faşistlere terkedilir, faşist işgal altındaki yerlerden çeşitli sol gruplar çekilirken, Devrimci Sol'un nasıl Gültepe'yle başlayıp bir bir mahallelerdeki, okullardaki, yurtlardaki faşist işgalleri kırabildiğim açıklayan bir cürettir bu.

Faşizme karşı mücadelenin salt "**saldırılına kendini savun**" türünden bir savunma mantığıyla yürütülemeyeceğinin pratik ifadesi ve tabii kanıtı olan bir eylemdir Gültepe.

Devrimci Sol'un **savaş perspektifinin**, askeri örgütlenmedeki geniş bakış açısının daha o günden kendini ortaya koyan bir örneğidir.

Devrimci bir eylem çizgisinin tüm özelliklerini gösterir Gültepe Operasyonu. Elindeki bombayı faşistin dükkanına yerleştiren savaşçı, aynı anda o çatışma ortamının içinde okulun teneffüs ziline dikkat etme ve öğrencileri koruma duyarlılığını gösterir.

Gültepe operasyonunda Devrimci Hareketin **adalet anlayışı** da kendini mükemmel biçimde ortaya koyar. Faşist ilçe başkanının dükkanı basılır. İlçe başkanı yoktur ve tanımadıkları üç kişi vardır; faşist eğilimli oldukları kesindir, ama daha ötesine ilişkin bir bilgi yoktur. Sadece dövülerek cezalandırılır.

lıyorlar bu yüzden. Hedef olan diğer faşist de yok dükkanında; ama babası var. Ve Devrimci Sol savaşçıları onu tanıyorlar; MHP'nin aktif bir militanı olduğu biliniyor ve tereddütsüz cezalandırılıyor.

Evet, 1978'in Ekim'inde Devrimci Sol bir hareket olarak yenidir henüz. Ama faşizme karşı mücadele kararlılığı vardır. Doğru bir perspektife sahiptir. Ve böylesine bir eylemi o koşullarda örgütlemeyi başarır. Nasıl yapılabildi sorusunun cevabı siyasi cüret ve kendine güvendedir. Özcesi, cüretli davranmak ve büyük düşünmek siyasal anlamda büyük hedeflere ulaşmayı, askeri anlamda büyük eylemleri gerçekleştirebilme-yi, örgütsel anlamda büyük örgütlenmeleri yaratabilmeyi mümkün kılabilecek anahtarlardan biridir. Gültepe operasyonunun en başta öğrettiği budur.

Eylem sonrası mahalledeki kitle ilişkilerinden eylemin etkisini, halkın tepkilerini öğrenmeleri istendi. Ve bir süre sonra bunlar toparlandı.

POL-DER'li Bir Polis Şöyle Anlatıyordu:

"Tam meydana bakan bir apartmanın ... katında oturuyorum. Gece nöbetinden yeni gelmiş, kahvaltımı yapmış yatacaktım. Pijamamı giyip balkonda bir çay içeyim dedim. Birden MHP taranmaya başlandı. Bu tam karşımda oluyor. Yüzleri kırmızı maskelerle kaplı ve ellerinde 14'lüler, Sten'ler var. Devrimciler olduğunu hemen anladım. Sevincimden yerimde duramıyorum. İleride MHP ilçe başkanının ve faşist nalburun oradan da silah sesleri gelince baktım oralarda da bir hareketlilik var. Sevincim daha da büyüdü. Aylardır içimde büyüyen öfkenin yerini önü alnamaz bir sevinç kapladı. Beni de faşistler birkaç kez silahla tehdit etmişlerdi. POL-BİR'li polislerin desteğinde çok rahat hareket ediyorlardı. İçimden silahımı çekip MHP'yi taramak geçti. Eşim bendeki değişimi farketti. *'Bak bunlar bizim çocuklar, bizim yapamadığımızı onlar yapıyor; silahımı çekip yardım edeyim' dediğimde beni uyardı: 'İyi de senin yardım etmek amacıyla ateş ettiğini*

nereden anlasınlar. İşlerine burnunu sokma, bir mermi de sen yeme'. Eşim haklıydı. Benim ateş etmem kargaşaya yol açardı.

Ömrümce unutamayacağım bir baskını yukarıdan kuşbakışı izliyordum artık. Ama bağarmamak, teşekkür etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Sonradan öğrendim. Olaydan karakolun anında haberi olmuş ama karakola saldırılır diye korkmuşlar, sadece karakolun güvenliğini almışlar. Olay öyle büyütülmüş ki, Emniyet büyük bir güç toplayıp gelene kadar iki-üç saat geçmiş, İstanbul Emniyeti'ne Gültepe'ye 100 kadar silahlı komünistin saldırdığı haberi gitmiş, polisle Jandarma Alayı'nın koordinesi sağlandıktan sonra gelebilmişler..."

ODTÜ'de Okuyan ve Birkaç Günlüğüne Evine Gelen Başka Bir Siyasetin Sempatizanı Bir Öğrenci Anlatıyor:

"Otobüsten tam Harmantepe durağında inmiş, MHP binasının önünden geçerek evime gitmek üzere yürümeye başlayacağım ki, uzaktan, MHP binasının olduğu sokak girişinde yüzleri kırmızı maskeli ve elinde makineli tüfek olan biri, bir aşağıya bir yukarıya doğru işaret verdi ve telsizle konuştu. Hemen arkasından MHP'ye ateşe başlandığından emin oldum. Aynı anda başka yerlerden de silah sesleri geldi. Şaşırmıştım ama heyecanla oradan uzaklaşmayı da düşünemiyordum. Bir süre sonra bir kurşuna hedef olmamak için kendimi korumaya aldım. Hemen bir arabanın arkasına sığındım, izlemeye başladım. Eylemin tümünde 40-50 silahlı gerilla vardı sanıyorum. Sayamadım, çünkü çok hareketliydi... Tam bir savaş alanının ortasında hissettim kendimi. Elimde fotoğraf makinam yoktu ama kendimi cephede görev yapan bir gazeteciye benzettim. Bir yandan MHP taranırken bir yandan çevredeki insanlar dışarı çıkmamaları doğrultusunda sürekli uyarıyordu. Ve eylemin amacı anlatılıyordu. Eylemi yapanlar farkında değildi ama eylemi izleyen halk neredeyse tezahürat yapacak denli sesli biçimde destekler tarzda birbirlerine sesleniyorlardı. Sanki eylemi ben yapıyormuşum gibi oldum..."

Çatışma Alanındaki Üç Banka Şubesinden Birinin Müdürünün Anlatımı:

"Tam bizim şubenin önünde başladı ateş. Ama banka personelinden ve müşterilerden aldığım bilgilerden daha geniş bir olay olduğunu anladım. Bir yandan müşterilere sakin olmalarını söylerken bir yandan da karakola telefon ettim. Ama personele eğer içeri girerlerse kimsenin mukavemet etmemesini, paraları almak isterlerse vermelerini, yapacak birşey olmadığını söyledim. Tüm bölge sarılmıştı, ne yapabiliydik. İşimizi bırakıp beklemeye başladık. Camdan dışarıyı seyrederken semtteki diğer şubeleri telefonla aradım. Onların orada da çatışmalar sürüyormuş. Onlar da bizim gibi düşünüyorlar ve bekliyorlardı. Hiçbir yerden koruma gelmeyeceğini, boş yere canımızdan olmamamız gerektiğini söylüyorlardı onlar da. Ama zaman geçtiği halde kimse gelmiyordu. Daha dikkatli bakınca çatışmanın MHP binası çevresinde olduğunu ve MHP'li olduğu bilinen esnafın dükkanlarıyla uğraştıklarını anlayıp ferahladık. Boş yere korkmuştuk. İşlerini bitirip gittiler. Ne bankalarla, ne paralarla ilgilendiler. Oysa gelseler ellerimizi kaldırmaya hazırдық, öyle korkmuştuk..."

KIZLARAĞASI HANI KAMULAŞTIRMA EYLEMİ

8 Aralık 1979

Her alanda örgütlenmesi ve mücadelesi yayılan hareketin her geçen gün artan maddi gereksinimlerini finanse etmek üzere büyük bir kamulaştırma eyleminin gerçekleştirilmesi kararı SDB ekibi içinde tartışıldı ve eldeki istihbaratlar doğrultusunda Kapalıçarşı çıkışında ve içinde pekçok kuyumcunun ve altın işleme atölyesinin bulunduğu Kızlarağası Hanı'nda karar kılındı. Eldeki bilgi genel ve yetersizdi. Toplantıdan sonra SDB üyelerinden her biri ayrı ayrı Han'ın bulunduğu yere giderek çevreyi ve Han'ın içini gezerek istihbarat çalışmasında bulundular.

İstihbarat Ayrıntılandırılıyor... Kızlarağası Hanı, Kapalıçarşı'nın çıkışıyla bitişikti. İki katlı bir bina olan hanın girişinde çift kanatlı bir demir kapının olması işi kolaylaştırıyordu. Kapı kapatıldığında içeride neler olup bittiği farkedilemezdi. Alt katta yanyana 10 kuyumcu ve bir altın işleme atölyesi vardı. Dükkanlar bir meydanlığa bakar biçimde yanyana dizilmişlerdi. Üst kattaki dükkanların üst camları alt kattan görülüyordu. Ancak üst kat dükkanların içinden alt kat gözüküyordu. Üst kat dükkanlarının önündeki balkon trabzanlarına yaklaşıldıktan sonra aşağısı görülebiliyordu. Hanın içi her zaman kalabalıktı. Kalabalık olması içerisinin denetimi açısından dezavantaj oluşturunuyordu.

SDB üyelerinin ayrı ayrı topladıkları istihbaratlar bir araya getiriliyor ve giderek eylemin detayları çıkartılıyordu. Eylem için SDB'nin beş kişilik ekibi yeterli olamıyor, bir kişi daha gerekiyordu. Ayrıca kalabalığın denetimi açısından polis kuyafetine gereksinim vardı. Dükkan sahiplerini şüphelendir-

memek için arama yapılacağı görünümü verilecek, eylemin farkedilmesiyle birlikte doğacak panik önlecekti. En küçük bir şüphede dükkan sahiplerinin kapılarını kapamaları an meselesiydi.

Plan Hazır... Altı kişilik ekipten iki yoldaş polis elbisesi giyecek, bir yoldaşın elinde polis telsizi süsü verilmiş anteni uzatılmış bir radyo olacak, bir yoldaş da elinde otomatik silah ve üzerinde koyu renk takım elbise ve pardesü ile polis şefi görüntüsü verilecekti.

Hana herkes üzerindeki kıyafetleri ile hazır biçimde girecekti. Polislerin tavırları ve konuşmaları aynen taklit edilecek, içeriye bir polis ekibinin girdiği gösterilmeye çalışılacaktı. Kıyafetler, tavırlar ve aksesuarlar ile konuşmalar bu görünümü güçlendirecekti. Girişte polis kıyafetli yoldaşlardan biri hanın kapısını kapatarak orada duracak ve içeriye girişleri önlediği gibi, dış güvenliği de sağlayacaktı. Polis üniformalı diğer yoldaş, dükkanları dolaşarak "*arama var*", "*kasalarınızı açın ve dışarı çıkın*" diyerek içeride bulunanları hanın ortasında bulunan meydana toplayacaktı. Elinde otomatik silah bulunan sivil elbiseli yoldaş meydana toplananların başında duracak, diğer iki yoldaş ise boşaltılan dükkanlara girecek, altınları kasalardan ve vitrinlerden toplayacaklardı. Polis telsizi görünümü verilmiş radyo bulunan ekip sorumlusu yoldaş ise eylemin organizasyonunu, yoldaşlar arasındaki bağlantıyı sağlayacaktı. Aynı zamanda dükkan sahiplerinin boşaltılmasına yardım edecekti.

Geri çekilirken kapının önüne bir paket bırakılacak, "*bomba var, kimse çıkmasın*" denilerek buradan ayrılacaktı. Silah ve altınlarla ara yollardan geçilerek, bunlar başka iki yoldaşa teslim edilecek ve sadece onların bildiği bir işyerine bırakılacaktı. Üniformalı yoldaşlar ise yakındaki bir camiye üzerlerindeki üniformaları çıkartıp, uzaklaşacaklardı.

Savaşçılar Eylem Yerine Doğru Yola Koyuluyor... Eylem günü SDB ekibi Balat'ta bir evde silahları gözden geçirip, eylem kıyafetlerini giydi. Saç taşlarına varıncaya kadar herşeyleriyle kendilerine polis süsü veren yoldaşlar, Hareketin te-

min ettiği bir otomobille Unkapanı İMÇ Blokları'na geldiler. Burada arabadan inilerek, تنها ara yollardan geçildi ve beş dakika içinde Kızlarağası Hanı'na gelindi. Hanın yakınına gelinceye kadar dikkat çekmeyen SDB üyeleri hana yaklaştıklarında, meraklı gözlerce "*neresi basılacak*" korkusuyla izlenmeye başladılar. Hana girişle birlikte herkes kendileri için tehlikenin geçtiğini düşünerek işlerine döndüler tabii.

Enterne Tamam, Kamulaştırma Başlıyor... Hana giren yoldaşlar "*arama var*", "*kimse dışarı çıkmasın*" diyerek, sert bir tonda ve kaba hareketlerle ortada dolaşanları meydana topladılar. Bu arada üniformalı yoldaş hanın kapısını kapatarak dışarıda kaldı. Meydanda toplananlar elleri başlarının üzerinde kenetli olarak oturtuldular. Polis üniformalı yoldaş ile ekip sorumlusu (elinde telsiz bulunan yoldaş) dükkanları dolaşarak "*arama var, dükkan sahibi kim, kasayı aç ve dışarı çık*" diyerek kuyumcuları birer birer toplamaya başladılar. Bazıları "*ne araması, ne oluyor*", diye itiraz etmeye kalkışıyor. "*Fazla konuşma, ihbar var, arama yapacağız, anlamıyor musun*" cevabını alınca direnmeden meydanda toplandılar. Meydanda 35-40 insan toplanmıştı.

Yüzlerinde ten rengi maske bulunan iki yoldaş kasa ve vitrinlerdeki altınları toplamaya başlayınca, meydandakilerden bir kaçını bunun bir arama olmadığını anlayıp "*bunlar polis değil, soyguncu*" diye mırıldanmaya başladılar. O zamana kadar başlarında bekleyen otomatik silahlı yoldaşın yüzündeki ten rengi maskeyi farkedememişlerdi. "*Bu da maskeli, bu da soyguncu!*" denince "*sesinizi kesin!*" ikazı yapıldı. Çünkü mırıldanan birkaç kişi dışında hiç kimse henüz eylemi anlamamıştı.

Bu sırada üst katta olup bazı sesler duydukları için demir parmaklıklara gelenler meraklı gözlerle aşağıya bakıyorlardı. Aşağıda dükkanlara girip çıkan üniformalı polisi ve eli silahlı adamları gördüklerinde olanlara bir anlam vermiyorlardı. "*Arama var*" denince bazıları, kendi dükkanlarının da aranaacağı korkusuyla hemen dükkanlarına girdiler. Bir anda üst katta demir parmaklıkların önü tenhalastı. Merdivenden inen birkaç kişi de meydanda toplandı. Eylem sonunda meydanda

50-60 kişi kadar toplanmıştı.

Beşinci dükkanadaki altınlar toplanırken merdivenlerden inen biri elini beline atarak *"Ne oluyor? Ben de polisim"* diyerek silahına davranınca meydanda toplananların başında bulunan otomatik silahlı yoldaş ateş açarak polisi vurdu ve yere düşürdü. Polis vurulup yere düşerken seken kurşunlardan meydandakilerden iki kişiyle bir yoldaşımız ayaklarından hafif yaralandılar.

Dışarıda Durum Kritik... Kapının kapanması, dışarıda epeyce bir meraklılar topluluğunun birikmesine yol açmıştı. Ancak kapının önünde güvenlik alan yoldaşımızın *"ihbar var, arama yapıyoruz, toplanmayın, dağılın"* uyarısıyla bir kısmı dağılırken, hala bekleyenler vardı. Ve çevreden geçen insanlardan bir kısmı da meraklılara katılıyordu. Dolayısıyla kapı önündeki birikme engellenemiyordu. Bunun üzerine daha sert davranmak gerektiğini düşünen yoldaşımızın *"ne bakıyorsun", "senin kimliğin nerede, ver kimliğini, geç şura-ya"* diyerek birkaç kişiyi hanın içine sokması kapı önündeki kalabalığı bir anda dağıtmıştı. Böylece kapı önü trafiği normal akışına kavuşabildi. İçeri sokulanlar meydanda toplananların başında bulunan yoldaşa teslim edildi. Kapıdaki yoldaşımızın onların içeriye tesliminden dönüp kapı önündeki yerini aldığı sırada içeriden çok hafif silah sesleri geldi. Ancak sesler hafif olmasına karşın yoldan geçenlerden bazılarının dikkatini çekmiş, *"ne oluyor"* demeye başlamışlardı. *"Yok birşey yolunuza devam edin, arama var"* uyarısıyla yoluna devam edenler biraz ileride tereddütle duruyorlardı.

Geri ekiliş... Silah sesleri üzerine eylem sorumlusu geri çekilme emri verdi. Üniformalı yoldaş, yaralı yoldaşın koluna girerek önden hanın kapısına yöneldi. Diğerleri onları izledi. Kapı güvenliğini alan yoldaş içeridekiler çıkarken, elindeki paketi kapının iç kısmına koyarak *"bomba koyduk, kimse kapıya yanaşmasın, şimdi patlayacak"* diye bağırdı ve hanın kapısını üzerlerine kapadı. Paketi kapıya bırakan yoldaş, yaralı yoldaşın koluna girdi ve sanki suçlu yakalamışlar gibi yürüyerek uzaklaştılar. Öndeki iki yoldaş olduķa ağır olan

çantayı taşıyorlar, otomatik silahlı yoldaş ona eşlik ediyordu.

Ara yollara girilip eylem yerinden uzaklaştıktan sonra silahlılar bir çantaya kondu ve yaralı yoldaşla diğer yoldaş çantayı alarak uzaklaştılar. Üniformalı iki yoldaş, cami tuvaletine girerek polis üniformalarını çıkardılar ve oradan ayrıldılar. Eylem yedi dakika sürmüştü.

On dükkandan toplam **52 kilogram altın ile 620 bin TL** parayı yanlarında taşıyan yoldaşlar eyleme gelişte kullandıkları arabaya binip üsse döndüler.

Eylemden iki saat sonra buluşan SDB üyeleri eylemin değerlendirmesini yaptılar. Üst kattan inen sivil polisin daha sessiz biçimde enterne edilip edilemeyeceği tartışıldı, polisin silahına davranmasıyla yapılacak başka birşeyin kalmadığı sonucuna varılarak değerlendirme Harekete iletilti.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

Tabiri caizse tek bir aksaklığın dışında "tereyağından kıl çeker" gibi hayata geçirilen bir eylem. Bir eylemci için, bir savaşçı, bir gerilla için eylemin doğasını, mantığını oldukça açık bir biçimde kavratan bir yanı var eylemin. Bu "mantık" çoğu kez **"baskın basanıdır"** diye ifade edilir. Bununla anlatılmak istenen savaşçının **inisiyatif üstünlüğüdür**. Özellikle kentlerdeki savaşta pek çok gerilla eylemi bu üstünlüğün iyi kullanılmasına dayanır.

Baskına uğrayan ne kadar hazırlıklı olursa olsun, en azından **"o an"** hazırlıksızdır. İnisiyatif sizdedir ve eğer bir hata yapmazsanız bu inisiyatifiniz kaybolmaz. Gerçekte eylemlerimizin muhtevası düşünüldüğünde karşımızdakilerin bu inisiyatifi bozacak bir girişimleri de genellikle söz konusu değildir. Çünkü biz eylemlerimizde ya bir halk düşmanının canına, ya halkı sömürerek servet yapanların malına ya da örneğin bir kurumu tahrip etmeye yönelmişizdir ve onların canı çok tatlıdır; malları ise canlarının yongasıdır. Bu yüzden savaşçıları karşılarında görmek onlar için **"dünyanın sonu"** gibidir. Ne bir "kahramanlık" yapabilirler, ne başka birşey. Bazen can havliyle tepki gösterebilirler, ama o da işte savaşçının inisiya-

tifi elde tutma konusunda ustalığını göstereceği andır.

Mahkemelerde tanıkların verdikleri ifadeler yönelinen hedeflerin ruh halini vermesi açısından öğreticidir; savaşçılar eylemi küçük silahlarla da yapsalar tanıkların ifadeleri genellikle "*ellerinde büyük silahlar vardı*" biçimindedir. Boğazlı kazağı yüzünüze doğru biraz kaldırmışsanız bu onların ifadelerinde "*yüzleri maskeli*"ye dönüşür, çünkü o anki ruh halleriyle daha farklısını görecektir durumları yoktur.

Eylemin bir başka örnek yanı, ***eylem yapılacak alanın özgünlüklerinden yararlanmadır***. Eylem yapılacak her alanın mutlaka kendine özgü bir yanı vardır. Bu bir mahalle, bir meydan, bir site, işyerlerinin olduğu bir bölge, farketmez, mutlaka böyle bir özelliği vardır. Birkaç günlük sıkı bir gözlem ya da orayı iyi bilen bir yerlisiyle yapılacak bir konuşma bu özgünlüğü bize verir ve eylem o özgünlüğün kullanılması üzerine oturur. Kızlarağası Hanı sık sık polis aramalarının olduğu bir yerdir; bu bilinmektedir ve eylem planı bunun üzerine oturtulmuştur. Herhangi bir yerde en az dikkat çekecek şey nedir, bu bazen polis olabilir, bazen zabıta, bazen işportacılar, bazen inşaat işçileri, bazen de sıradan insan. İşte bu iyi tesbit edilebilirse eylem alanına gidiş-gelişin, giriş-çıkışın kamuflajı için en iyi aracın hangisi olduğu da ortaya çıkar.

Burada elbette ikinci nokta, hangi ***kamuflaj*** tercih ediliyorsa onun hakkını verebilmektir. Eğer polis kıyafetleri giyilmişse gerçekten tavrıyla, üslubuyla bir polis gibi davranabilmek önemlidir. Kızlarağası eyleminin ayrıntılarına dikkat edilirse gerçekten bu noktada yetkin bir örnekle karşı karşıya olunduğu anlaşılır. Bir işportacı, bir inşaat işçisi, bir posta memuru ya da diyelim ev-dükkan arayan bir kiracı... hangi biçimde olunursa olunsun büründüğümüz o kılığı ve kişiliği çok iyi canlandırmalı, onun günlük hareketleri ve davranışlarını taklit edebilmeli, onun normal olarak sahip olduğu bilgilerin asgarisine sahip olunmalıdır. Bu başarmadığında kamuflaj için kullanmayı düşündüğümüz şey bizim aleyhimize dönüşür.

Yaratıcılık, kafa yormak, düşmanın zayıflıklarını görmek; düşmana etkili darbeler vurmak için gerekli olan şeylerden bazılarıdır. Pekçok sıradan, apolitik insanlar vardır, ama

kafalarını böyle hinliklere yordukları için gerçekten de çok orijinal şeyler çıkartırlar ortaya. Gazetelerden sık sık sahte subay, sahte polis haberleri okuruz. Aylarca sahte subay olarak gezinirler ortada, orduevlerine girer çıkarlar. Aslında bu, düzenin halk karşısındaki, toplum karşısındaki zayıf yanıdır. Tüm halkı, tüm toplumu ne izleyebilir, ne denetleyebilirler. Bu anlamdadır ki, örneğin polis üniformalarıyla yapılan eylemleri bile olağanüstü görmemek gerek. Buna benzer yararlanabileceğimiz daha pekçok şey vardır. Tam bir deyişle, ne kadar meslek varsa, bizim için o kadar çok kamuflaj malzemesi var demektir; sorun düşünmek ve hangisi nerede uygun ve o kılığın hakkı nasıl verilebilir sorularına doğru cevaplar bulabilmektir.

Düşmanın baskısının, terörünün, denetiminin her zaman ve her zaman bir sınırı vardır. Bazen o sınırın içinde açık bir savaşa, açık bir eyleme de girilir. Ama öte yandan, savaşçının yaratıcılığı da işte ***o sınırı tesbit edip o sınırın ötesinde kendine eylem alanı, manevra alanı açmaktır.*** İstanbul'un göbeğinde, açık bir handa, 60 kişiyi enterne edip onlarca dükandan kamulaştırma yapmak böyle mümkün olmuştur işte.

İSTANBUL DGM BAŞSAVCISI YAŞAR GÜNAYDININ CEZALANDIRILMASI

6 Şubat 1992

Yarın, bir süre önce netleştirdiğimiz istihbaratın eylemini yapacağız. Hedefimiz 12 Mart, 12 Eylül dönemlerine Sıkıyönetim Mahkemeleri'nde, DGM'de, işkenceli sorgularda görev yapmış, halk düşmanı, faşist Başsavcı Yaşar Günaydın.

Kendisi gibi temsil ettiği kurum da insan haklarından, huktan oldukça uzak. Vaatlerle işbaşına gelen koalisyon hükümetinin devrimcilere, halka yönelik uyguladığı ikiyüzlü politikaların bir uygulayıcısı olarak DGM'nin işlevi de açıkça ortada. DYP-SHP Hükümeti'yle birlikte yaygınlaşan sokak ve ev infazları, katliamlar bunun açık göstergesi. Bu yanıyla hedefimiz çok net ve vereceği mesajlar da büyük olacak.

Son bir kez plan üzerinde konuşuyor ve hazırlıklara girişiyoruz. Birliğimize kısa bir süre önce gelmiş, ilk eylemi olacak olan Sıddık'ın heyecanı ve coşkusu hepimizinkinden fazla. Eylem planımıza göre, bir yoldaşımız eylem yerinin yan sokağına bir taksiyle gelerek orada bekleyecek, iki yoldaşımız faşist Yaşar Günaydın ve korumalarını cezalandıracak. Bu sırada ben de bu iki yoldaşın koruma görevini yaparak, gelişebilecek herhangi bir olumsuzluğa müdahale edeceğim.

Sabah üsten oldukça erken çıkıyoruz. Eylem bölgesinin etrafında dolaşıyoruz, çevre oldukça sakin. Merkezi bir yer olmasına karşın sabahları o yoğun kalabalık yok. Arka sokaklarda resmi polisler dolaşıyor. Biraz zamanımız kaldığı için, bir yerlerde oturup çay içiyoruz. Tamam... zaman geldi. Sıddık önden, ben de yoldaşımla birlikte arkasından yürüyoruz. Belimdeki silahı kontrol ediyor ve yerimi alıyorum. Görevim yakındı koruma olduğu için çok dikkatli olmak zorunda-

yım. Elim kabzada beklemeye başlıyorum. Hedefe yaklaşıp ateş edecek olan yoldaşlarla aramızda yaklaşık on metre var. Bulunduğum yerin yan tarafına dördüncü yoldaşımız arabayla geliyor. Şoförle sohbet ediyor ve bekliyor.

Beklediğimiz an geliyor. Yaşar GÜNAYDIN'ı her sabah evinden alan makam arabası gelip evin önünde duruyor. Sıddık ve diğer yoldaş yavaş yavaş arabaya yaklaşıyorlar. Önce koruması, ardından da Yaşar GÜNAYDIN evden çıkarak arabaya doğru yürüyorlar. Arabaya binmeleriyle yoldaşların ateşe başlamaları bir oluyor. Sıddık, arabanın arka tarafından ateş ediyor. Öçinden yükselen coşkusu ve kinle karışık yüz ifadesini görüyorum. Herhangi başka bir eylemde olduğu gibi oldukça sakın yapıyor yaptığı işi. Yaşar GÜNAYDIN ve korumaları aldıkları kurşunlarla oldukları yere yığılıyorlar. Araba, şoförü yara aldığı için kontrolden çıkarak hareket ediyor. Sıddık ve diğer yoldaş arabaya asılarak ateş etmeye devam ediyorlar ve adaletimizi yerine getiriyorlar. Bu arada taksiyi getiren yoldaşımız da şoförü arabadan dışarı atıyor ve hazır durumda bekliyor.

Korumanın ölmediğini, Sıddık'ın mermisinin bittiğini düşünerek silahımı çekerek bulduğum yerden ateş etmeyi düşünüyorum. Tam bu sırada yoldaşlarımın bana doğru geldiklerini görüyorum. Sıddık yavaş yavaş yürürken bir taraftan da silahına yeni şarjör takıyor. Oldukça sakın ve rahat davranıyor. Mütevazı, proleter yoldaşımın bu tavırları beni çok duygulandırıyor. O anda sarılıp kucaklamak, kutlamak geçiyor içimden. Sonra daha ilk eylemi olduğunu düşünerek bir kez daha gurur duyuyorum "geleceğin komutanı" yoldaşımdan. Komutan yoldaşlarla yaptığımız konuşmalar geliyor aklıma. Sıddık çok kısa bir süre önce birliklere gelmiş olmasına rağmen, kısa vadede ileri sorumluluklar alabilecek bir insan olarak görülüyor. Bugüne kadar birliklerimize yeni gelen insanlar ilk eylem olarak bombalama ve baskın eylemlerine götürülürken, Sıddık'ın önemli bir cezalandırma eyleminde yer alması da bu yüzden. Kısa bir sürede pratik içinde yetişip komutan olmak zorunda. Kendisinin de pek çok kez coşkuyla ifade ettiği gibi onun da amacı en kısa sürede iyi bir komutan olabilmek. Ve değerli yoldaşımız bu umutlarımızı boşa çıkart-

mıyor. Birliklerde yaşadığı 3-4 ay gibi kısa bir süreden sonra Anadolu'ya gidiyor ve komutan oluyor. Adana'da kuşatıldıkları üslerinde, iki yoldaşıyla birlikte, silahları olmamasına karşın, duvarlara kanlarıyla yazdıkları "Yaşasın Devrimci Sol" sloganı değerlerimize, geleneklerimize yeni bir halka olarak ekleniyor.

Herkes arabaya bindikten sonra, hızla hareket ediyoruz. Moralemiz çok yüksek, çevredekiler şaşkın. Kalabalık giderek artıyor biz uzaklaşırken. Çevreyi olayın şokunu atlatamayan insanlar dolduruyor. Silahlarımız ellerimizde, bir-iki sokak gidip arabayı terkederek, silahları bir yoldaşımıza vererek bölgeden ayrılıyor. Üsse geldikten sonra, bir arkadaşın yanındaki bayrağı eylem yerine bırakmaması dışında eylemin başarıyla sonuçlandığı değerlendirilmesini yapıyoruz.

Eylemin, iktidarın ikiyüzlü politikalarını teşhir etmede, **"İstiyoruz, Vermezseniz Alacağız!"** kampanyası içinde yarattığı büyük etki bizleri daha çok sevindiriyor.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

Yaşar Günaydın adını o günlerde işkencede ve zindanda oğulları-kızları olan ana-babalar çok iyi hatırlayacaklardır. Örneğin yoldaşımız Yusuf Erişti, İstanbul Belgradkapı'da kontrgerilla tarafından sokak ortasında kaçırılıp kaybedildikten sonra onu sormak için kapısını aşındıran yakınlarına "Ben Yusuf Erişti'nin bekçisi miyim? diye bağırabilmektedir.

Yaşar Günaydın'ın Halkın Adaleti'nden nasibini aldığı günün hemen ertesinde İDGM koridorlarında şöyle bir olay yaşanır. Olayı duyan bir savcı bir yandan öfkeli öfkeli yürürken yüksek sesle koridorlarda bekleyen insanlara bakarak **"burası babalarının çiftliği mi, çekip vuruyorlar"** diye söylenmektedir. O anda orada bulunan bir ana bu öfkeli söylenmeye şu cevabı verir: **"Siz yaparken babanızın çiftliğiymi değ il mi?"**

Evet, Yaşar Günaydın eylemi, halkın özlem ve talepleriyle böylesine bütünleşen, deyim yerindeyse hedefi tam göbeğinden vuran bir eylemdir. Eylemin halk üzerindeki etkisi buy-

ken, oligarşinin hukukçu kimliklerinden vazgeçmiş ve kontgerillanın hukuksuzluğuna alet olmuş savcı ve hakimlerini de sarsmış ve oligarşi, tam 1,5 yıl boyunca bu makama ikinci bir kişiyi atamamıştır.

Yaşar Günaydın eyleminden çıkarılabilecek en önemli ders, halkın adalet özleminin, hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak hedeflere yönelerek sağlanabileceği ve düşmanın sinir sistemini tahrip etmesi gerektiğidir.

Halkı kazanmanın, halka kendi iktidarını kurabileceğini, kendi hukukunu yaratabileceğini göstermenin yollarından biri de böylesi net hedeflere vurabilmektir.

Halk, adalet istemektedir. Devrimcinin görevi, halkın bu istemine cevap vermektir. Halk, bugün de örneğin kayıpların akıbetini öğrenmek istiyor. Halk bugün örneğin rüşvetçi, şantajcı, dolandırıcıların, işkenceci ve katillerin, mafyacıların, uyuşturucu ve silah kaçakçılarının, kadın tüccarlarının, hırsız ve sahtekarların ellerini kollarını sallayarak dolaştığını ama diğer taraftan da hakkını arayanın nasıl katledildiğini, kaybedildiğini, zindanlarda çürütüldüğünü çok net görmektedir. Devrimcinin de bugün yapacağı halka onun da bir adaleti olduğunu göstermek ve bu adaleti yerine getirmektir.

Yaşar Günaydın gitmiş ama oligarşi yine kendine hukukçu kimliğinden vazgeçmiş bu aşağılık düzene hizmet eden savcı ve hakimler bulmuştur. Bulacaktır da.

Ama dün adaletsiz kalmayan halk yarın da adaletsiz kalmayacaktır.

DEVRİMCİLERE KALKAN ELLER KIRILIR!

DEVRİMCİ KATİLİ POLİS İSMAİL TOP'UN CEZALANDIRILMASI

Devrimci So'un 1979 yaz aylarında açtığı *"Pahalılık, İşsizlik ve IMF'ye Hayır"* kampanyası çalışmaları sırasında Kağıthane'de bildiri dağıtan yoldaşlarımız ile Şişli Emniyet Amirliği ekiplerinden biri arasındaki çatışmada yoldaşımız *Hüseyin TAŞ* yakalanmış ve yakalanır yakalanmaz hemen orada katledilmişti. Yoldaşımız *Hüseyin TAŞ*'ı katleden polisin *İsmail TOP* olduğu kısa sürede Hareketimiz tarafından belirlendi. Ve üç kişilik bir ekip *İsmail TOP*'u cezalandırmak üzere görevlendirildi.

İsmail TOP hakkında yapılan istihbaratlarda, evinin bölge karakolunun hemen yanında olduğu, karakol ile arasında 50 metre bile olmadığı görüldü. Karakol ile ev arasında bir futbol sahası bulunuyor ve karakolun arka pencereleri evi görüyordu. Bu rahatlıktan olsa gerek katil polis, çevresinde yoldaşımızı nasıl vurduğunu rahatlıkla anlatıyordu.

Semt pazarının polisin evinin bulunduğu sokakta kuruluyor oluşu, yoldaşlarımıza büyük kolaylık sağlayacaktı. Çünkü semt pazarının kurulduğu günler, tezgahlarla dolu olan sokak, kalabalığı ile eyleme uygun pozisyon yaratıyordu.

Eylem istihbaratı için bir gün sabah saat 07.00 civarında üç yoldaşımız futbol sahasına ellerinde paketlerle ve gazetelerle gidip oturdular, gazeteleri yere serip yiyecekleri üstüne koyarak kahvaltı etmeye baladılar. Bu semt, çingenelerin oturduğu bir semt olduğundan hemen her saat civarda şarap içen, ayaküstü birşeyler atıştıran ikişerli-üçerli gruplara rast-

lanabildiğinden yoldaşlarımızın sabah sabah futbol sahasında sofrası kurması dikkat çekmiyordu elbette. İsmail TOP, o gün saat 07.30 civarında evinden çıktı, karısı onu kapıdan uğurladı. Herhangi birşeyden şüphelenmeyen katil polis, salına salına karakolun önündeki otobüs durağına gitti.

Polisin hemen hergün evden aynı biçimde çıktığını belirleyen yoldaşlarımız karar vermeden önce, bir de polisin evine gece ne zaman geldiğini araştırmak üzere birkaç gün akşam saatlerinde polisin evi civarındaki kahvehaneleri ve evi gözaltına aldılar. Semtte hemen her akşam adeta bir festival havası yaşanırdı. Akşamın belli bir saatinden sonra çingeneler evlerinin önüne çıkıp sofralarını kuruyor ve çalıp oynamaya başlıyorlardı. Evin erkeği keman ya da klarnet çalıp içkisini yudumlarken hemen herkes bu müzik eşliğinde dans ediyor, şarkı söylüyorlardı. Evin civarında göz hapsinde tutulması gereken on civarında kahvehane vardı. Katil polisin, sık sık caminin altındaki kahvehaneye gittiği belirlendi. Kahvehaneye geldiğinde okey oynanan bir masaya oturuyordu. Kahvehane denetimin yoğun olduğu bir yerde olduğundan kendini güvencede hissediyor olmalıydı.

Eylemin sabah mı akşam mı daha uygun olacağı tartışıldıktan sonra sabah yapılmasına karar verildi. Eylemin semt pazarının kurulduğu günün sabahı polisin evinden çıktığı saatte, pazar yeni kurulmaya başlanacağından hem sokak çok fazla kalabalık da olmayacak, yoldaşlarımızın oradaki varlığı fazla dikkat çekmeyecekti.

Eylem günü sabah saat 07.00'de buluşan ekip üyeleri meydana daki caminin tuvaletinde, bir yoldaşın getirdiği pazarcı önlüklerini ve şapkalarını takıp silahlarını aldılar. Kahvehanede oturan jandarmalar ile karakol kontrol edildikten sonra pazarın kurulduğu sokağa girildi. Katil polisi cezalandıracak yoldaş ile bir başka yoldaş, pazarcılardan biri gibi sokakta gezinmeye başladı. Üçüncü ekip üyesi de polisin evinin yanındaki binanın merdivenlerinde oturuyordu. Kıyafetleri ve tavırlarından dolayı dikkat çekmeyen yoldaşlarımızın çok beklemesine de gerek kalmadan İsmail TOP, tam bir kovboy havasında yürüyerek evinden çıktı. O, evinden çıkınca ekibin üçüncü üyesi de yerinden kalkıp 3-5 metre arkasından yürü-

meye başladı. Sokakta gezinen iki yoldaşımız bir tezgahın başında durup devrimci katilinin yanlarına gelmesini beklemeye başladılar. Tam yanlarına geldiğinde ise, iki ekip üyesi de maskelerini takıp silahlarını hızla çekerek polisi durdurdular. Civardaki tüm pazarcıların duyacağı biçimde **"SEN DEVRİMCİ SOL ÜYESİ HÜSEYİN TAŞ YOLDAŞIMIZIN KATİLİSİN. ŞİMDİ BUNUN HESABINI VERECEKSİN"** de nildi. Kurtuluşu olmadığını anlayan polis, kaçmaya kalkıştı ama ayakları birbirine çarpıyor, yalpalıyor ve daha birkaç adım atmadan ekip sorumlusunun silahından çıkan kurşunlarla yere yıkılıyordu. Ekibin ikinci üyesinin herhangi birşey yapmasına gerek kalmadan cezalandırma eylemi gerçekleştirilmişti. 3-5 metre geriden polisi izleyen ekibin üçüncü üyesinin de silahını çekmesine bile gerek kalmamış, eylemi herhangi biri gibi izler görünmüştü. Civarda pazar tezgahlarını kurmakla meşgul pazarcılar donmuşçasına eylemi izliyorlardı.

Eylem sonrası üç yoldaşımız karakol ve jandarma harekete geçmeden eylem yerinden bir an önce uzaklaşmak için adımlarını açarak bir alt sokağa indiler. Burada ekip sorumlusu silahları topladı ve silahları teslim edeceği yerdeki randevusuna doğru hızlandı.

Devrimci Sol üyelerinden birine yönelik her hareketin cezalandırılacağı şeklindeki bir geleneğin oluşturulmasında önemli bir adım olan bu eylemde tek olumsuzluk, boşa giden bir kurşunun bir pazarcıyı bacağından yaralamasıydı.

İŞKENCECİ BAŞKOMİSER HALİL YILDIRIMIN CEZALANDIRILMASI

Komutanımızı şehit verdik. Günlerimiz bunun kini ve öfkesiyle geçiyor. Geçen hergün bizi üzüyor. En kısa zamanda misilleme yapmalıyız. A. Rıza'yı yerde yatarken gördüğümde verdiğim sözü bir an önce tutmak, yerine getirmek istiyorum. Diğer yoldaşlarım da aynı duygularla dolu.

Evet, karar verdik. İstihbarat hazır. Hedefimizi görmek için eylem bölgesine gidiyoruz. Hedefimizin çıkışını aldık ve hedefimizi gördük. Bunun üzerine eylem planımızı yapıyoruz, herşey tamam. Eylem planı üzerinde titizlikle çalışıyoruz. Bütün ayrıntısına kadar tartışıyoruz. Eylem planı üzerinde hiçbir soru işareti yok kafamızda. Son kez eylem bölgesinde tatbikatımızı da yapıyoruz.

Eylem öncesi akşam, son hazırlıklarımızı yapıyoruz. Silahlarımızı temizliyor ve eyleme hazırlıyoruz. Giyeceğimiz elbiseler de hazır. Hazırlıklarımız bittikten sonra sohbet edip 12 Temmuz'da şehit düşen yoldaşlarımızı anıyoruz. Komutanlarımızdan İbrahim Erdoğan'ın katledilmesinde onun parmaklarına kurşun sıkan, yoldaşlarımızın cesetlerine işkence yapan bu faşist katillerden birini yarın cezalandıracağımız için çok huzurluyuz.

Başkomiser **Halil YILDIRIM**, 12 Temmuz katliamına katılmış ve bizzat komutanımız İbrahim ERDOĞAN'ın katillerinden birisi. Yoldaşlarımızı katledip, sonra iğrenç bir şekilde tek tek parmaklarına kurşun sıkmış ve cesetlerine işkence yapmış biri. Bütün bunları Halil YILDIRIM, kahvehanede büyük işlerin adamı edasıyla, zevkle, böbürlenerek anlatmıştı. Evet Halil YILDIRIM kahvede büyük gururla anlattığın cesaret gösterisi, orada bulunan halkımız tarafından iğrenç bir şekilde lanetlenmeni getirdi. Halkımız devrimcilere karşı işlediğin suçtan dolayı seni HALKIN ADALETİ'ne bıraktılar. Ve bu suçlarından dolayı hesap sorulması onların tek dileği.

Evet Halil YILDIRIM, kahvede konuşurken gösterdiğin

kabadayılığı, yarın cezalandırmaya geldiğimizde de gösterebilecek misin bakalım? Yoksa sen de diğer faşist katiller gibi korkacak, "*ben yapmadım*" diye yalvaracak mısın? Yarın görüşeceğiz seninle...

Bu düşüncelerle sabahı zor ettik. Evden çıkmadan önce son kontrollerimizi yapıyoruz. Eylem bölgesine doğru hareket ederken oldukça heyecanlıydık. Bir yandan eylem üzerine son kez konuşurken, bir yandan da heyecanımızı bastırmaya çalışıyoruz. Diğer yoldaşlarımın da benim de ilk cezalandırma eylemimiz. **Başaracağız!...**

Eylem bölgesine geldik. Son kez gözlerimizle birbirimize gülümsedik, başaracağız. Hedefi bekliyoruz. Dakikalar uzuyor, beklemek heyecanımızı daha çok artırıyor. İşkenceci başkomiseri her zaman bir ekip otusu almaya geliyor. Çok nadiren de evden erken çıkıyor, biraz yürüdükten sonra ekip ile karşılaşıyorlar. Ekip gelirse eylem daha çatışmalı geçecek, buna göre de hazırlıklıyız.

Hem hedefin çıkışını, hem de otonun gelişini gözlüyoruz. Evet, hedef çıktı, korumadaki yoldaşıma bakıyorum ve hazırlanıyorum. İşkenceci başkomiser o anda sokakta duran birisinin yanına yavaş yavaş gidiyor. Arkasından ben de onlara doğru yürüyorum. Yaklaşıyorum, konuştuğu kişiye zarar gelmemesine dikkat ederek ateş etmeye başlıyorum. İşkenceci şokta, hiç hareket etmeden gözlerimin içine bakıyor. Yanındaki kişi de şokta, onda da hiçbir hareketlilik yok. Birkaç el daha ateş ediyorum ama işkenceci ayakta dimdik duruyor.

Şaşıyorum. Daha fazla yaklaşarak yeniden ateş ediyorum, bu arada yanındaki kişiye zarar vermemek için özel çaba harcıyorum. İşkenceci kurşunları yedikçe sarsılmaya başlıyor ve yerde... Eylem tamam. Bayrağımızı bırakıyorum. Artık çekilebilirim. Korumadaki yoldaşım çekilmeme dikkat ederek beni takip ediyor. Sokaktan ayrıldıktan sonra yavaşlıyor ve silahları çantamıza koyuyoruz. Eylemi başarmanın heyecanını bastırarak sakın bir şekilde, korumadaki yoldaşla birbirimizi denetleyerek eylem bölgesinden ayrılıyoruz. Uygun bir yerde malzemelerimizi başka bir yoldaşımıza teslim ediyoruz ve korumadaki yoldaşla kendimizi kontrol için başka bir bölgeye geçiyoruz.

Kontrollden sonra eve gidiyorum. Malzemeleri alan yoldaş da gelmiş. Evde bizi bekleyen yoldaşımıza coşkuyla eylemimizi anlatıyoruz.

Evet, komutanımız **Ali Rıza KARAGÖZ'e** verdiğimiz sözü ve 12 Temmuz'da şehit düşen yoldaşlarımıza karşı görevimizi yapmıştık. Özellikle de komutanlarımızdan **İbrahim ERDOĞAN**'ın katilinden hesap sormuş olmanın onurunu yaşıyoruz. Evden yoldaşım ile birlikte çıkıyoruz, dolaşıyoruz. İhtiyaçlarımız var. Pazara girip bir tezgahdan alışveriş yapıyoruz. O ara radyodan haberler veriliyor. Spiker eylemimizi anlatıyor, heyecanımızı bastırarak dinliyoruz. Bir an duyduklarımızla beraber yoldaşım ile gözgöze geldik. İşkenceci katil Halil YILDIRIM ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılmış. Şaşkınlığımızı ifade edemiyoruz. Yüreğimiz sızlıyor ve büyük bir burukluk duyuyoruz. "Yaralı olarak kurtulursa" düşüncesini kavramaya çalışıyoruz. Eylem anı gözümün önüne geliyor. Hedefin göğsüne sıkıttığım ilk kurşunlarda hiçbir şey olmamıştı. O an aklıma işkencecinin üzerinde çelik yelek olabileceği geldi. Doğruydum bu ve onun için rahat davranıyordum ve ilk mermilerden etkilenmemişti. Bütün düşüncemiz *"Eğer elimizden yaralı kurtulursa and olsun ki seni yaşatmayacağız, yoldaşlarımıza verdiğimiz sözde pürüz bırakmayacağız"*a dönüyor.

Ve arkasını bırakmıyoruz. Sürekli hastaneyi arayıp durumunu öğreniyoruz, ona göre yeni bir plan geliştirmeyi düşünüyoruz. Birkaç gün sonra da haberlerden işkenceci Halil YILDIRIM'ın kurtulamadığını öğrenip rahat bir nefes alıyoruz. Coşkumuz yerine geliyor. Ayrıca gazete haberlerinden işkencecinin üzerinde gerçekten de çelik yelek olduğunu öğreniyoruz.

Evet, yoldaşlar, size verdiğimiz sözü tuttuk, tutacağız. Bundan sonra da işkenceci halk düşmanlarından, yoldaşlarımızın kanına eli değen her faşist katilden, yaptıklarının hesabını sormaya devam edeceğiz.

EYLEMLERİN ÖĞRETTİĞİ

Misilleme geleneği, THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye aktarılan devrimci geleneklerimizden biridir. Devrimci Hareket, baştan beri halkımızın bu olumlu geleneğini korumuş, halka ve devrimcilere kalkan ellerin kırılmasında kararlı davranmış ve her ne pahasına olursa olsun suçlulara gereken cevabı vermiştir. Misilleme olayı asla, feodal bir kinin üzerine kurulu bir cevap verme eylemi değildir. Doğaya, topluma ve insana özgü en doğal tepkilerden biridir. Devrimci Hareket, bu tepkiyi salt bir öç alma olarak kavramamış, ***halkın örgütlenmesi, gücünü görmesi, hesap sorma bilincinin gelişmesi ve mücadele edip kendi iktidarını yaratması yolunda*** bir perspektif, bir ilke düzeyine getirmiştir. Gerçekten de reformizmin ve oportünizmin tüm çılgınlıklarına inat, halkımız kendine ve devrimcilere yönelen faşist teröre karşı meşru karşı şiddetini kullanan devrimcileri ve devrimci hareketi kendinden bilmiş, sahiplenmiş ve bu geleneğin içine kendinden de bir halka eklemek için oğullarını, kızlarını savaş cephesine göndermiştir. Sınıf bilinci ve sınıf kını birbirinden ayrı şeyler değildi. Reformizmin, oportünizmin anlamadığı buydu.

Yukarıda anlattığımız ilk eylemde (İsmail TOP), devrimci katillerinin adı ve adresini veren bizzat polislerin kendisidir. Özellikle 1979-80 yılları boyunca faşist teröre karşı devrimci şiddet temelinde geliştirilen eylemler ve halkın bu eylemleri sahiplenmesi karşısında oligarşinin polisi öyle bir panik yaşamıştır ki, birçok yerde devrimcilere haber gönderip "kendilerinin faşist olmadığını, devrimcilere yönelik bir tavra katıldıklarını" söyleyerek kendilerini kurtarma telaşına girmişlerdir. Yakın dönemde ise Orhan Taşanlar'ın devrimcilere haber gönderip "anlaşma" yapma çabaları hatırlanmalıdır.

Burada anılması gereken bir diğer olay, 1979 yılında Kağıthane'de bir bildiri dağıtımından dönerken ihbar üzerine sıkıştırılan Hüseyin Aksoy adlı yoldaşımızı "burada komünistleri yaşatmayacağız" diyerek kurşuna dizene Jandarma Başçavuşu Erdal Görücü'nün cezalandırılması olayıdır. Bu devrimci katili Başçavuşun cezalandırılacağına ilişkin tam bir hafta

boyunca bölgede halka açıklamalar yapılmıştır. Afişlerle, bildirilerle, birebir görüşmelerle halka, bu katilin en kısa sürede yaptığının bedelini ödeyeceği açıklanmış ve gerçekten de sürenin bitiminde Devrimci Sol tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

Halil YILDIRIM eyleminde ise devrimcilere istihbaratı getiren halkın kendisidir. Ve salt bu tavır bile, halkımızın adalete olan susamışlığının, hesap sorma isteğinin ne denli güçlü olduğunu göstermektedir.

Devrimci savaş, herşeyden önce karşılıklı mevzilerde sürdürülen bir kararlılık savaşıdır. Düşmanın her hamlesine devrimciler de karşılık vermek, gerek fizik ve gerekse de ruhen düşmanı bozguna uğratmak zorundadırlar.

Devrimci Hareket, bu konuda yarattığı geleneklerle halkın en başta gönüllerinde sarsılmaz bir yer edinmiştir. "Söylediğini yapma, yaptığını savunma" esprisi en başta böylesi misillemeler ve hesap sormalar sonucu olgunlaşmış ve bir şekil kazanmıştır. Halkımızı asıl sarıp sarmalayan ve güven veren budur. Sorun kuşkusuz yalnızca devrimcilere karşı suç işleyen birine bunun diyetini ödetmek değildir. Devrimciler için bu diyet ödetmenin politik bir anlamı vardır. İşte bu yüzdendir ki, örneğin İsmail Top eyleminde savaşçılar özellikle pazar yerinin تنها olduğu saati seçerek, Halil Yıldırım eyleminde düşmanın sokakta yanında bulunan bir kişiyi yana çekerek direkt hedefe yönelmişlerdir. Bu seçmecilik, bu özen, olayın nasıl politik olarak ele alındığının en önemli işaretidir. Bu cevap verme ve hesap sorma belki uzun bir zaman dilimine de yansiyabilir. Ama mutlaka yapılır. Devrimciler için "kanı yerde kalmayacak" deyişi boş ve kuru bir ajitasyon lafı olmamıştır.

SİLAHIMIZLA YAŞATMAYI DA BİLİRİZ

Kapı çaldı. Tanımadığım iki kişi geldi. Önce tereddüt ettim. Sonra birkaç şey belirtmeleriyle birlikte bizim yoldaşlarımız olduğunu anladım. Yoldaşlardan biri çok solgun ve halsizdi, diğer yoldaşın koluna dayanmıştı. Yoldaşımız evde silahları kontrol ederken dikkatsizliği sonucu silahı patlamış ve göğsünden vurularak ağır yaralanmıştı. Yatağı hazırladık ve yoldaşımızı yatırdık.

Durumunun ciddiyeti renginin sararmasından, soğuk soğuk terlemesinden anlaşılıyordu. Ne kadar acı çektiğini ise yatağa kenetlenen parmaklarından görebiliyorduk. Ama o, komşuların ses duyup da hareket üssüne zarar gelmemesi için inlemesini önlemek amacıyla yorganı dışlerinin arasına alıp ısıırıyordu. Şimdi artık yoldaşlarına düşen görev bir an önce tedavisini yaptırarak hayatının kurtarılmasıydı. Çünkü hiçbir Devrimci Sol savaşçısı ne düşmana, ne de ölüme terkedilebilirdi.

O süreçte tedavi açısından olanaklarımız kısıtlıydı ve yaralılarımızı tedavi edebilecek bir yeraltı hastanesine sahip değildik. Bu nedenle yoldaşımızı kurtarabilmek için olanak yaratmaya çalıştık. Yaşayabilmesi için vakit geçirmeden ameliyat edilmesi gerekiyordu. Bunun üzerine tüm riskler gözönüne alınarak yoldaşımızın uygun bir hastaneye götürülmesine karar verildi. Yoldaşlarımız tarafından uygun bir hastane istihbaratı çıkartıldı.

Yoldaşımız uygun bir senaryo ile hastaneye yatırıldı ve ameliyat edilmesi sağlandı. İşler bu noktaya kadar yolunda gitti. Sorunun bir yanı çözülmüştü. Ama şimdi önemli olan onu oradan güvenlik içerisinde çıkartmaktı.

Savaşçılarımız buradaki insanların arasına karışabilmek ve dikkat çekmemek için senaryoya uygun tiplerle girmiş-

lerdi. Bu tiplerden birisi elinde çay tepsisiyle aycı gibi hastanenin içinde dolaşıyor, bir diğeri göğsüne kadar açık gömleği, boynunda kalın altın zinciri, parmağında pırlanta taş yüzüğüyle Anadolu'dan gelmiş bir tüccar tiplmesi çizerek giriş kapısını ve telefonu denetim altında tutabilmek için santral memuresi ile sohbet ediyor; bir diğeri ise şık takım elbisesi, kravatlı, loral şemsiyesiyle hastanın patronu rolünü oynayıp başında bekliyordu.

Bu şekilde hastanede iki gün kalınmış, ikinci günün sonunda hastamızın silah yarası almasından dolayı, polis olaya müdahale etmişti. Sorduğu sorulara çeşitli cevaplar verildi. Polis henüz siyasi bir olay olduğunun farkında değildi. Ancak yine de hastamızın bir an önce hastaneden çıkartılması gerekiyordu. Çünkü aldıkları bilgileri kayıtlarla falan karşılaştırdıkları an işin açığa çıkması ihtimal dahilindeydi. Yoldaşlarımız böyle bir araştırma soruşturmaya mahal vermemek için önce gelen polisleri enterne edip hastane personelinin de, zarar vermemeye dikkat ederek etkisiz hale getirdiler. Bu arada ilginç olaylar da yaşıanıyordu. Olayı haber vermek için telefona sarılan santral memuresi kendisini oyalamaya çalışan savaşıımızın herhangi biri olduğuna o kadar çok inanmıştır ki, aralarında şöyle bir diyalog geçer;

Yoldaşıımız memurenin telefona sarıldığını görünce müdahale eder:

- *Ne yapıyorsun?*
- *Polise haber vereceğim.*
- *Bırak o telefonu...*

Yoldaşıımız telefonu bırak derken aynı anda belindeki silahını gösterir. Memure şaşırır;

- *Ha, olamaz, sen de mi?*

Evet, o da "onlardan" biridir. Sadece biraz kamufle olmuş, biraz rol yapmıştır.

Bu arada diğeri savaşçılar hasta yoldaşıımızı dışarı çıkarırlar ve hastane sahibinin arabası alınır. İlk taşıma bu arabayla yapılır. Ama hastaneden o arabayla ayrıldığı bilindiği için yolda bir kez daha taşıt değiştirmek gerekir.

Polis olayı haber alır almaz her yerde çevirme yapmaya başlar. Bu esnada savaşçılarımız hasta yoldaşıımızın üstü ka-

palı bir kamyonetle daha rahat ve risksiz taşınacağını düşünerek uygun bir yerde bekleyip böyle bir araç gözlemeye başlarlar. Bulduklarında da çevirip kamyonete binerler. Kamyonetle birlikte diğer arabanın yanına geldiklerinde şoföre:

- *"Biz devrimciyiz. Sana zarar vermeyeceğiz. Hasta arkadaşımızı kamyonetinle taşımak istiyoruz. Sesini çıkarma"* derler. Bunun üzerine şoför "Abi benim dayımın oğlu da eşkiyaydı, eşkiyaları severim. Onlara saygım vardır" der ve sesini çıkarmaz.

Güzergah kazasız belasız geçilir. Uygun bir yere gelindiğinde kamyonet de terkedilir. Yoldaşlarımız ayrılırken şoföre para bırakırlar. Şoför de bu davranışı karşılıksız bırakmaz; "kamyonetin arkasında et var, siz et alıp yiyemiyorsunuzdur. O eti de siz alın, yersiniz" diyerek devrimcilere, kendi deyişiyle "eşkiyalara" olan saygısını gösterir.

BİR KAHVE ARAMASI

Eylemlerimizin yoğunlaştığı, polisin de mahalli alanlara aralıksız operasyonlar başlattığı bir dönemdi. Bu koşullar altında polisin mahallelerdeki hareket alanlarını daraltmak, biz milislerin görevleri arasındaydı. Muhabirlere, işbirlikçilere ve işkencecilere karşı il genelinde bir kampanya başlatıldı bu dönemde. Polis artık özellikle mahallelerde toplu geziyor, birkaç ekip biraraya gelmeden girmiyorlardı bile. Polis özellikle semtteki kahvehanelere girip kendini burada ispat etmeye, gövde gösterisi yapmaya çalışıyordu. Bu etkinin kırılması önemliydi.

Bu değerlendirmeden hareketle, kahvelerde kimlik kontrolü yapma, aradığımız muhbir, işbirlikçi, polis varsa halkın önünde cezalandırma kararı alındı. Bu işi biz milisler olarak yapacaktık. Hedef olarak birkaç kahve belirlendi. Biri öncelikliydi. Bu kahvenin belli özellikleri vardı; devrimci-demok-

rat bir mahalleye yakındı. Polisler buraya hakim olmak istediklerinden sürekli denetliyorlar, kendi işbirlikçilerini buraya gönderiyorlardı.

Nasıl yapacağımızı defalarca konuşarak şekillendirmeye çalıştık. Böyle bir eylemin bir diğer özelliği de karşılaşılacak durumların, ihtimallerin alabildiğine fazla olmasıydı. Orası kahveydi, herkes ve herşey olabilirdi. Bu ihtimalleri de mümkün olduğunca düşünüp hesaplamaya, ona göre hareket tarzımızı belirlemeye çalıştık.

Kahve denetimini yapacağımız gün ayrı gruplar halinde kahveye yakın bir yerde buluştuk. Hava karanlıktı, dışarıda çocuklar koşuşturuyordu. Akşam alışverişine çıkanların, işten dönenlerin oluşturduğu bir kalabalık vardı. Bir ekip otosu da küçük bir alan içinde sürekli dolaşıyordu.

Zamanımız gelmesine rağmen özellikle kahve önündeki insanların dağılmasını ya da içeri girmesini bekliyorduk. Bekleme oldukça uzun sürdü ve üstelik sokak genel olarak boşalmasına rağmen kahve önündekilerden kimsenin de bir yerlere gitmeye niyeti yok gibiydi. Daha fazla beklemenin anlamı yoktu. Karar verdik, dışarıdakileri de içeri sokacaktık. Silahları çekip herkesi içeri soktuk. Kahvenin girişinde, içeride planladığımız konumları aldık. Konumlanışımıza göre kahvenin her yanını denetleyebilecek durumdaydık. İlk anda kimsenin kıpırdamamasını, Devrimci Sol adına geldiğimizi, aradığımız muhbir ve polis işbirlikçilerinin bu kahveye geldiğini öğrendiğimizi, kimlik kontrolü yapacağımızı, herkesin kimliklerini masanın üzerine koymasını söyledik.

İtiraz eden, sorun çıkaran yoktu. Kimlikleri kontrol etmeye başladık. Şüpheli durumlarda üst araması da yapıyorduk. O ara arkadaşlardan biri bir bekçi tespit etti. Hemen yanındaki yoldaşımız silahını bekçiye dayayıp bekçinin silahını istedi. Bekçi kendisinin "demokrat" olduğunu iddia ediyor, bir yandan da "Devrimci Sol bekçilerin silahını almaz" diyerek silahını kurtarmaya çalışıyordu. O ara ben korumadaki yerimi bir başka arkadaşla bırakıp bekçiye yaklaştım. Sert bir şekilde, ayağa kalkıp halktan özür dilemesini ve silahını derhal vermesini belirttim. Diğer arkadaş da fiili olarak müdahale ederek bekçinin silahını aldı. Kimliğini de almasını söyledim ve o da alındı.

Şakamızın olmadığını anlayan bekçi birdenbire sandalyenin üzerine çıkıp "Arkadaşlar, halkım sizden özür dilerim. Yaşasın Devrimci Sol, Yaşasın Devrimci Adalet" diye slogan atmaya başladı. Komik bir tablo ortaya çıkmıştı. Çünkü biz sadece özür dilemesini istemiştik. Bekçiye "tamam, tamam yeter" deyip artık susmasını söyleyerek yerine oturttuk.

Kimlik kontrolünü bitirip çekilirken bir arkadaşımız kısa bir konuşma yaptı:

"Halka karşı suç işlememiş olanların korkacak birşeyi yoktur. Ama diğerleri korksunlar. Hiçbir halk düşmanı cezasız kalmayacak. Her yerde bizim gözümüz, kulağımız vardır. Muhbir ve işbirlikçiler nereye giderse gitsin onları mutlaka bulup cezalandıracağız. Yaşasın Devrimci Sol."

Konuşmadan sonra kapıya yönelerek "kapıya bomba koyduk, kimse dışarı çıkmasın" diyerek ayrıldık oradan. Ama aslında kapıya birşey koyamamıştık.

İlk konuşmamızda eylem planını yaparken bomba süsü verilmiş bir paket yapalım demiştik, ancak yapılmamıştı. Yine de en azından böyle söyleyerek bir zaman kazanımımız söz konusu oldu.

Kahveden çıkarken karşımıza bir polis otosu çıktı. Hepimizin silahları elimizdeydi. Polis için de beklenmedik bir karşılaşmaydı. Bizi bu halde görünce aracın gazına basıp hızlı bir şekilde oradan uzaklaştı. Biz de belirlediğimiz güzergahtan eylem yerini terkettik.

EYLEMLERİN ÖĞRETTİĞİ

SİLAHIN KİME, NE ZAMAN, NİYE LAZIM OLACAĞI BELLİ OLMAZ

İki ayrı eylem. İkisinde de doğrudan bir cezalandırma, silahın mutlak kullanımı yok. Ama işte tam da bu özelliklerinden dolayı iki eylem de silahın kime, ne zaman lazım olacağını, nerelerde kullanılabileceğinin örneklerini oluşturuyorlar.

Silah çoğu zaman "silahlı birliklerin" bir parçası olarak

düşünülür hep. Dolayısıyla silah bulundurmanın, silah eğitiminin ve silah kullanımını bilmenin silahlı birliklerde yer alanlara özgü olduğu düşünülür.

Bizim gibi bir ülkede, kendine devrimciyim diyen her insan silaha bir biçimiyle alışık olmak durumundadır. Konumu ister kadro, ister taraftar düzeyinde olsun, çalıştığı alan ister legal, ister illegal olsun, bu böyledir. Herkesin bu konuda az çok bir eğitimi olmalıdır. Bunun için herkesin koşullarına göre bireysel bir çabası, yaratıcılığı olmalıdır. Ama bu yalnız bireysel çabaya bırakılmayıp aynı zamanda örgütsel olarak da ele alınmalıdır.

Bir gün yaralı bir insan çıkageldi kapınıza. En azından bir doktoru enterne edip getirmek zorunda kalabilirsiniz... Cezalandırıldığında Türkiye halklarının yüreğini soğutacak bir halk düşmanı burnunuzun dibine kadar gelmiş, istihbarat iletip silahlı birliklerin bu eylemi yapmasını sağlama gibi bir olanak yok, ya durumunuz uygunsa o an siz yapacaksınız ya da yapılamayacak... Mahallenizde, okulunuzda, grev yerinde nöbet tutacaksınız, işler her zaman "normal" seyri içinde olmuyor ki bu ülkede, işte o nöbette eylemin, belki insanların can güvenliği, sizin o an bir 7.65'e vakıf olup olmamanıza bağlı hale gelebilecek... Belki taraftarsınız, belki "demokratiktesiniz", ama düşman bir gün sizi bir yerde sıkıştırıp saldırıyor, kaybetmeye, katletmeye niyetleniyor ve fırsatını bulup silahını kaptınız, ama nasıl kullanılacağını bilmiyorsunuz, diyelim ağzında mermi yok ve siz veremiyorsunuz, şarjörünü değiştiremiyorsunuz... Düşman çok olağanüstü bir biçimde saldırıyor. Her alandan, her birimden cevap vermek artık devrimciliğin ölçüsü olmuş. Ve siz silah denen şeyden bir haber olduğunuz için bunu temin etmek için ulaşabileceğiniz bir feodal ilişki bile olmadığı, bunu hiç düşünmediğiniz için sessiz, tavırsız kalmak zorunda kalıyorsunuz... Sonra burası Türkiye; bugün demokratikte legaldesiniz, ama yarın burada olabileceğinizin garantisi yok... Örnekleri çoktur aslında, say sayabildiğince...

Evet, ne zaman, ne için, kime lazım olacağının bilinmediği şu silah denilen şeyle hepimiz şimdiden tanışmalıyız. Bazen bir halk düşmanının canını almak için, bazen bir yoldaşımızın canını kurtarmak, bazen kendini savunmak, bazen örgütün güvenliği için gerekebilir çünkü.

Bölüm 13

MİT ELEMANI RECEP SİLO'NUN CEZALANDIRILMASI

25 Ağustos 1993, Saat 22.00

Recep Silo adlı bir MİT elemanının her hafta Çarşamba günü, akşam saat 21.10'da Göztepe'de bir halı futbol sahasına geldiği ve burada saat 22.00-23.30 arası futbol oynadığının bilgisi, ilişkilerimiz tarafından bize iletili.

Hedefin niteliği cezalandırılması için başlı başına yeter gerekçeydi zaten. Ve üstelik darbeyle mücadele sürecinde böyle bir hedefin imha edilmesi, kontra darbecilere, oligarşiye, oportünizme, kısacası bizi kuşatmaya çalışan, bölündüğümüz, yok olduğumuz hayali içerisinde olan tüm kuşatma cephesine "*buyrun işte*", "*ayaktayız*", "*yolumuza devam ediyoruz*" haykırışımızın kendisi olacaktı.

İstihbaratı Derinleştiriyoruz... Bu bilinçle, çok ham olan bu istihbarat üzerine tüm enerjimiz ve dikkatimizle çalışmaya başladık. Hedefin tüm ayrıntılarıyla tipini, araç plakasını aldık. Hızlı ve titiz bir çalışmayla hedefin yaşamına ilişkin, çevresine ilişkin tüm bilgileri topladık, sonuçlandırdık. Gittiği birahaneden çevre ilişkilerine kadar bilgiler topladık. Böyle bir çalışma için ne olağanüstü yeteneklere, ne tekniğe, ne de paraya misyon biçmek gerekiyordu. Böyle bir eylem yapmak için inançlı bir Devrimci Sol savaşçısı olmak yetiyordu. Evet, kontra darbecileri para, silah, kısacası maddi anlamda herşeyimizi gasp etmiş, deşifre etmişti. Ama bizim devrime, halka, önderimize, hareketimize bağlılığımız vardı. Bu noktada da en büyük silah, en büyük olanak buydu.

Kontrgerillanın Serencebey Merkez MİT Üssü'nde görevli olan Recep Silo'nun halklarımıza karşı işlediği suçlar içerisinde 16-17 Nisan direnişimizin ustaları Sabo, Taşkın, Eda yol-

daşlarımızın katliamında, organizatör ve bizzat tetikçi olarak katılması da vardı. Hedef bu boyutuyla da bizim için çok önemliydi. Böyle önemli bir hedefi imha etmek, hesap sor-mak için sabırsızlanıyorduk.

Hazırlıklarımız Tamam Ama... Tüm hazırlıklarımızı ta-mamladık. Tabii hazırlıkların tamamlanması derken bu hiçbir şeyimizin eksik olmadığı anlamına gelmiyordu. Çünkü bir ey-lemde en önemli araç olan tabancalarımızda arıza vardı. Tu-tukluk yapıyordu. Yani "rus ruleti" oynayacaktık...

Galatasaray Maçı Düşmanın Hayatını Bir Hafta Daha Uzatıyor... Bu halk düşmanı, ilk hafta futbol oynamak için halı sahaya gelmeyecekti. Çünkü o Çarşamba Galatasaray'ın Avrupa Futbol Şampiyonası maçı vardı. Bu nedenle futbol oynamaya gelmeme olasılığının fazla olduğunu bildiğimiz halde yine de halı sahaya gittik. Şayet gelirse halkın adaletini mutlaka karşısında bulmalıydı artık. Ama gelmedi.

"Sen Birazdan Görürsün Serseri"... İkinci hafta Çarşam-ba günü silah vb. hazırlık ve kontrollerimizi yeniden yaptık-tan sonra tekrar halı sahaya gittik. Araçların park ettiği yöne baktığımızda Recep Silo'nun aracının orada olduğunu gör-dük. Plaka tutuyordu, ama aracın rengi farklıydı. Ama sonuç olarak doğru iz üzerindeydik. Aracın içerisinde üç-dört kişi bira içiyordu. Evet, Silo serserisinin ayyaş olduğu noktasında istihbaratımız vardı. Bu halk düşmanı MİT Müsteşarı'nın ak-rabası idi... Tribünde yerimizi alarak maçı izlemeye başladık. Hedefimiz sahada, neredeyse iki takımı da yöneten bir komu-tan edasındaydı. Herkese bağıyor, çağırıyor, küfrediyordu. Bu serserilerin insan ilişkilerini biliyorduk, yoz burjuva kül-türünün tüm pis yansımalarını izliyorduk. Alkollüydü. Halı sahaya gelmeden önce yine Kadıköy'de sürekli uğradığı ama gidiş saatlerini netleştiremediğimiz birahaneye uğramış, içmiş ve gelmişti. İçimden "*sen biraz sonra görürsün serseri*" de-dim. O an Sabo yoldaşı düşünüyordum. O an zulüm altındaki Kürt halkını, emekçi halklarımızı, katledilen, kaybedilen, en vahşi işkencelerden geçirilen, tutsak edilen devrimcileri,

yurtseverleri düşünüyordum... Yaklaşık 20 dakika izledik... Maçın bitimine henüz 70 dakika vardı. Devre arası da vardı.

İlk Teşebbüsten Çıkarılan Ders... Evet artık son hazırlıklarımızı tamamlamalıydık. Tribünde yoldaşlarımızla ayrı ayrı noktalara oturmuştuk, sürekli göz uçlarımızla birbirimizi kontrol ediyorduk. Kalk işareti ile kalktık... Bir araç kamulaştırmalıydık. Aracı, hedefi gördükten sonra kamulaştırmaya karar vermiştik. Çünkü bir hafta önce aracı kamulaştırıp gelmiştik, ama hedef gelmediği için aracı farklı bir noktaya götürüp terk etmiştik. Bu bizim için öğretici olmuştu. Hedefin gelip gelmeyeceğini görmeden, netleştirmeden araç kamulaştırmanın hem kendi içerisinde taşıdığı bir risk bulunmakta, aynı zamanda da hedefin cezalandırılacağı noktaya yakın bir yerde kamulaştırılan bir aracın bulunması dikkat çekebilir, hatta hedefin uyanmasına bile yol açabilirdi. Bu bir dersti... Kendi içerisinde eğitimi içeriyordu. Çünkü araç kamulaştırmak başlı başına bir eylemdi. Yine aracı eylem noktasına çok uzak bir noktaya bırakmak eylemin güvenliği açısından önemliydi. Önceki sefer öyle de yaptık. Kadıköy içlerinde bir sokak arasına, araç terk edilmişti. O nedenle bir sonraki hafta aracı, hedefi gördükten sonra kamulaştırmaya karar verdik.

Ayyaş Serseri, Halkın Adaletiyle Karşı Karşıya... Hedefi üç kişiyle imha edecektik. İki yoldaşımız tetiği çekecek, bir yoldaşımız tetiği çeken yoldaşı koruyacak, bir yoldaşımız da hem aracı kullanacak, aynı zamanda da zarar görmeyeceği bir noktadan ek güvenlik önlemi alacaktı. Halı sahaya yakın bir noktada şoförü etkisiz hale getirerek bagaja kilitledik. Bu hazırlığımızı yaklaşık 20-25 dakikada tamamlamıştık. Tekrar halı sahaya döndük, maçın ikinci devresi başlamıştı. Çift halı saha ve aynı zamanda kafeterya vb. yerler olduğu için eylem sahamızda yaklaşık 50-60 kişilik bir kalabalık vardı. Bu kalabalığın içinde başka MİT mensubu, hatta polislerin de olabileceğini düşünüyorduk. Yine halı sahanın hemen ön kısmında E-5, yan yolda da ekip otolarının ring hattı bulunmaktaydı. Ama zafere kilitlenmiştik. Kendimize güveniyorduk. Düşmanın korkaklığını biliyorduk. Otoriter, kararlı davranışlar

toplamı bu eylemin güvencesi idi. Maç bitti. Savaşçılarımız oturdukları yerden kalktı. Hedef sahadan çıktıktan sonra soyunma odasına girmeden uygun bir noktada cezalandırılacaktı, halı saha çıkışıyla soyunma odası arası yaklaşık 20 metre kaddı. Savaşçılarımız Silo'ya doğru, Silo ise bize doğru hareketlendi. Birden aracına yöneldi, araçta hala bira içen ayyaş arkadaşlarından bir bira aldı, kafasına dikmeye başladı. Uygun andı... Çevrede onlarca insan vardı... Tetiği çekecek yoldaş tabancasını çıkardı, güvenliği alan arkadaş da tabancasını karın kısmından çıkardı. SİLO'ya iyice sokuldu, yarım metre kadar yaklaştığında kafasına tabancayı dayayarak tetiğe bastı, herkes şok olmuş donmuş vaziyette ide. Silo'nun ayyaş dostlarında *"ne renk vardı ne beniz."* Evet Rus ruleti oynuyorduk. Tetiği çeken yoldaşımız tetiğe basmış ama tabanca ateş almamıştı. Panik yoktu... Silo'nun kendi sırasını kullanmaya hiç cüreti yoktu. O daha Halkın Adaleti'ni karşısında görür görmez kurşuna gerek kalmadan zaten ölmüştü. "Rus ruleti" devam ediyordu.

Bir Kez Daha, Bir Kez Daha... Sıra yine Halkın Adaletini temsil eden savaşçımızdaydı, bir kez daha tetiğe bastı, bir kez daha bastı Silo yere yığıldı. Onlarca insanın kendileriyle birlikte dondurdukları havayı, yaşamı bu kez koruma nostasındaki yoldaşın havaya sıktığı mermi ve şu ses bozdu; ***"Kimse kıpırdamasın yakarım..."*** İki savaşçımız çevrelerini kontrol ederek araca doğru hareket etti. O an şoför arkadaş elinde tuttuğu, içinde bir taş parçası olan paketi halı sahanın bahçesinin giriş kapısına koyarak "Buraya bomba koyuyorum, kimse yaklaşmasın!" diye bağırdı. Evet böylelikle Silo'nun leşini de hastaneye hemen götürme fırsatları ortadan kalkmıştı. Zaten Silo'nun ayyaşdaşlarının da öyle bir niyeti yoktu.

Eylem başarıyla bitmişti. Coşku doruktaydı. Binilen araçla hızla, eylem noktasından uzaklaşıyoruz, derken bir kedi karşından karşıya geçerken panikleyip yolun ortasında kalıyor. Aracı kullanan yoldaş da telaşlanıyor. Komutan yoldaşa soruyor *"ne yapayım?"* Cevap hazır. *"Sür."* Ekip otoları leşin kokusunun olduğu yöne doğru cenaze sirenleriyle yol alırken biz de aracı uygun bir sokakta terkedip, başka araçlara bine rek üssümüze doğru yol alıyorduk.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

Rus ruleti... İçinde tek mermi olan toplu tabancalarla yapılan bir düello biçimi. Çoğu kez onurunu temize çıkarmak, namusluca yaşayabilmek için yapıldı bu düello. Devrim öncesinin Rusya'sında, ahlaki değerlerin henüz bugünkü gibi tümüyle ayaklar altına alınmadığı "Batı'da, son derece sudan ve kişisel şeyler bu tür düellonun nedeni olabildiği gibi, bazen gerçekten de onur için, namus için ölümü göze alabilme gibi soylu bir davranış olabilme özelliği de taşıyordu.

Elbette Recep Silo'nun cezalandırılmasını daha çok silahın tutukluk yapması nedeniyle Rus Ruletine benzetiyor savaşçılar. Ama bozuk silahla eyleme gitmenin göze alınmasındaki soyluluk yine de bir benzerlik oluşturuyor. Zafere kilitlenildiğinde riskler, olumsuz ihtimaller "yapmama" gerekçesi değil, yalnızca planın bir parçası haline gelmiştir.

Bir eylemin asıl silahı inanç, kararlılık, fedakarlık ve yaratıcılıktır. Tutukluk yapan bir tabancayla eyleme gitmek, tabii ki ne olması gereken, ne de tercih edilebilecek birşey. Ama ne hayatın bütünü, ne de mücadele, her zaman tercihlerimize göre gelişmez. Tersine çoğu durum zorunluluklarla belirlenir.

Darbe ihanetinin yaşandığı dönemin olağanüstü koşullarında gerçekleştirilen eylemlerin çoğunda bu tür zorunluluklarla karşı karşıya kalınmıştır.

Darbeciler hareketin silahlarını, parasını, pekçok olanağını gasbetmiştir. İşte yaratıcılık, soyluluk, kararlılık bu tür durumlarda bütünüyle öne çıkar. Eylemlerin asıl silahı bunlar olur.

Her askeri eylem siyasal bir tavır alıştır. Böyle bir yaratıcılığın, soyluluğun, kararlılığın, fedakarlığın temelinde ise savaşçının yaptığı eylemin tarihsel, siyasal anlamını kavraması vardır. Eylemini sıradan bir iş olarak gören, onun siyasal sonuçlarını değerlendirmeyen ve eylemi kendini tatmin etmenin aracı olarak gören biri böylesi dönemlerin kahraman eylemlerini yaratamaz elbette.

Savaşçı eyleminin siyasal anlamına da, eyleminin askeri araçlarına da vakıf olmalıdır. Burada bir savaşçı için önemli olan durumunu bilmektir. Silahının bozuk olduğunu bilmek,

ateş gücünü, diğer özelliklerinin ne olduğunu bilmek ve eylemini buna göre programlamaktır... Eğer savaşçı silahına vakıf değilse, silahının tutukluk yaptığını ancak eylem anında öğreniyorsa, elbette bu, savaşçının katledilmesiyle de sonuçlanabilir. Koşullarını yaratarak silahla bir deneme yapmış olmak, silahın bakımını sürekli ve titiz bir şekilde yapmak, savaşçının yemek yemek, su içmek gibi en doğal işlerinden olmalıdır.

Düşmanın SDB'lerden, SPB'lerden korkusu ne "cephaneliklerimiz"den, ne de SPB savaşçılarının "attığını vuran profesyonel eylemciler" olmalarından kaynaklanmıyor. Tersine onları korkutan, SPB'lerin adını onlar için kabaşa dönüştüren onların kararlılığı, inançlılığı, yaratıcılıkları, savaşmadaki tereddütsüzlükleridir. Bir Halk Kurtuluş Savaşçısı önce bunlarla donanacak, askeri teçhizatını bunlarla bütünleştirecektir.

MİGROS ANA DEPOSU'NUN BASILARAK YİYECEK KAMYONLARININ KAMULAŞTIRILMASI VE YİYECEKLERİN GECEKONDU HALKINA DAĞITILMASI

İğneden ipliğe tüm tüketim maddelerine yapılan zamlar ardarda sıralanıyordu. Halkın alım gücü alabildiğine düşmüştü. Tekeller vurgun üstüne vurgun yapıyorlardı. Hareketimiz zamların sorumlusunun tekeller olduğunu yürüttüğü kampanya ile halka açıklıyor, bildirilerle, pankartlarla, kitlesel gösterilerle yoğun bir faaliyet sürdürüyordu. Bu kampanya çerçevesinde, İsviçre patentli uluslararası bir gıda tekeli olan **KOÇ Holding'e** bağlı Migros'un Bayrampaşa Maltepe Ana Deposu'nun basılarak, yiyeceklerin ve diğer tüketim maddelerinin halka dağıtılması kararlaştırıldı.

Eylem talimatı mahalli bölgeler yöneticilerine iletildi. Eylem, bölge sorumlularınca ve FTKSME'lerce gerçekleştirilecekti.

İstihbarat ve Plan

Devrimci Sol'un daha önceden Bayrampaşa bölgesinde çalışmaları ve örgütlülüğü olduğundan istihbari bilgiler önceden biliniyordu. Son bir kez istihbaratı netleştirmek ve eylemin organizasyonunun sağlanması görevi Bayrampaşa sorumlusuna verildi.

Ana deponun ayrıntılı bir krokisi çıkarıldı. İstihbaratı netleştirerek baskının biçimi, silahların dağıtımı, eylemden sonra toplanma yeri ve geri çekilme yolları belirlendi.

Depo, bir ara sokak içerisindeydi. Deponun bulunduğu ara sokak 200 metre ileride bir meydana çıkıyordu. Meydan-

da sürekli dolaşan bir mavi bereli timi vardı, ayrıca polis ekiplerinin sürekli olarak devriye gezdikleri bir yerdi. Eğer depoda istenmeyen bir durumla karşılaşılmazsa bu durum bir dezavantaj taşımıyordu. Bir çatışma durumunda geri çekilme yönü ters istikamette olmalıydı. Bu durumda meydana, deponun bulunduğu ara sokak güvenlik altına alınmalı ve depodaki yoldaşların güvenli bir şekilde geri çekilmesi sağlanmalıydı.

İstihbari çalışmalar netleştikten sonra eylemin planı mahalli bölgeler yöneticilerince yapıldı. Plan geniş bir organizasyonu da gerektiriyordu.

Ekipler Hazırlanıyor

Bunun için **dört ekip** hazırlandı. **Birinci ekip** depoya girecek ve depodakileri enterne edecek; **ikinci ekip** dışarıda güvenlik alacak, meydanı ve ara sokağı tutacak; **üçüncü ekip** ise arabaları mahallelere götürecek şoför ve yardımcılarından oluşacaktı. **Dördüncü ekip** ise pekçok gruptan oluşacaktı, doğrudan ilk eylem yerinde bulunmayacak, mahallelerde malzemelerin dağıtılacağı yerlerde hazır bekleyecekti. Birinci ve ikinci ekipteki yoldaşlardan bir kısmı, işleri bitince arabaları götürecek üçüncü ekibe dahil olacaklardı. Ayrıca birinci, ikinci ve üçüncü ekipler arasındaki haberleşmeyi sağlamak için de bir yoldaş görevlendirilecekti.

İlk Girişim

7 Şubat günü tüm gruplar yerlerini aldıklarında olağandışı bir durumla karşılaştılar. Deponun tam karşısına siyasi bir grup tarafından bomba süsü verilmiş bir pankart asılmıştı. Ortalıkta polis ekipleri kaynaşıyordu. Bir süre pankartın alınıp götürülmesi beklendi. Uzunca eylem ertelendi ve ertesi gün aynı şekilde gelmek için dağıldı.

MİGROS Ana Deposu Denetimimizde

8 Şubat günü sabahleyin tüm gruplar yerlerini aldılar. Olağandışı birşey yoktu. Meydanda her zamanki gibi mavi bereli askerler dolaşıyor, polis ekipleri zaman zaman geçiyordu. Güvenlikte beş yoldaş meydana ve ara sokağın başında ka-

mufle olmuşlar, dikkat çekmeden görev yerlerini almışlardı. Üçüncü ekipteki arabaları götürecek yoldaşlar ise, işe giden kalabalığın arasına karışmış bir şekilde kendilerine verilecek işareti bekliyorlardı. Birinci ekipteki yoldaşlar ara sokağa girerek depoya doğru yöneldiler, depoya girişte maskelerini çektiler. Ana kapıdan girdiklerinde bina önünde ve arabaların başında birkaç işçi çalışıyordu. Üç yoldaş önce binanın önündekileri **"Korkmayın, biz DEVRİMCİ SOL'cuyuz, bizim işimiz sizinle değil. Biz KOÇ ve SABANCILARLA, sizin patronlarınızla uğraşıyoruz. Sesinizi çıkarmayın"** diye konuşarak sakinleştirip binaya soktular. Bina çeşitli malların bulunduğu raflarla bölünmüş bir yerdi. Alt katta birçok işçi çalışıyordu. Bu işçilerle de aynı şekilde konuşularak hepsi bir yerde toplandı. Bir yoldaş başlarında beklerken, diğer iki yoldaş asma kata çıkarak orada bulunanları da aşağıya, diğerlerinin yanına indirdi. Buradakilerin başında bir kişi bırakıldı ve diğer yoldaşlar üzerlerine MİGROS çalışanlarının özel elbiselerinden giyip dışarıya çıktılar ve diğer yoldaşlarla birlikte diğer binalardaki ve arabalardaki çalışanları teker teker topladılar. Sonra hepsini diğer çalışanların yanına getirdiler. Yaklaşık 40-50 kişi olmuştu.

Arabaları mahallelere götürecek olan yoldaşlara haber ileildi. Üçüncü ekiptekiler de depoya geldi ve onlar da üzerlerine MİGROS çalışanlarının elbiselerini giyerek arabalarda hazır beklemeye başladılar.

MİGROS İşçileriyle Sohbet

Bu arada ana binada biraraya toplanılan çalışanlarla bir yoldaş konuşuyor ve eylemin amacını anlatıyordu:

"Biz DEVRİMCİ SOL'cuyuz... Emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşıyoruz... Amacımız, hedefimiz tekellerin, Koç ve Sabancıların sömürü düzenlerini yıkarak yerine halk iktidarının kurulmasıdır... IMF'nin, emperyalizmin ve Koçların direktifleriyle hergün zam üstüne zam yapılıyor, emekçi halk gün geçtikçe daha da yoksullaşıyor. Buradan alınan malların halka parasız dağıtılmasıyla halkın sorunları elbette çözülmüş olmayacaktır, ama zamların, hayat pahalılığının, yoksulluğun sorumlusunun emperyalizm

ile Koçlar, Sabancılar olduğunu anlatmak, göstermek için bu eylemi yapıyoruz..."

Tam bir sohbet havası doğmuştu. Sanki bir eylemde değil bir dost sohbetindeydik. Eylemin ilk anında heyecanlanıp baygınlık geçiren bir bayan işçi için sağlık dolabı aranmış, bulunamamıştı. Bayan, önce sobanın olduğu diğer binaya götürülmüş, orada ısınıp kendine gelmesinden sonra tekrar buraya getirilmişti. Bu durum, işçiler tarafından dile getiriliyordu. "Burada kasalarla uğraşıyoruz, ayağımıza kasa düşse, bir yerimiz kesilse ilk müdahaleyi yapacak bir ecza dolabımız bile yok, arkadaşımız fenalaştı, siz o kadar uğraştınız, bir kolonya bile bulamazsınız. Arkadaşımızın açılması, kendine gelmesi için açık havaya çıkarıp dolaştırdınız. Üşüyünce sobalı bölüme götürdünüz. Aradaki farkı görüyoruz" diyorlardı.

"Yerinde" İstihbarat ve Paraların Kamulaştırılması

Bu arada işçilerden bazıları asma katta içinde paraların bulunduğu bir kasanın olduğunu söyleyip, anahtarlarının kimde olduğunu da eklediler. O kasayı ve anahtarının kimde olduğunu biz de zaten önceden biliyorduk ve paralar kamulaştırılacaktı. Ama işçilerin bu tavrı tüm yoldaşları oldukça duygulandırdı ve işçilere teşekkür edildi. Kasanın anahtarı oranın çalışanlarından alındı ve çalışanlardan genç birisiyle yukarı çıkıldı. Çalışan diğer işçileri patron ile polis nezdinde zor durumda bırakmamak için bir senaryo uygulandı. İşçi, kasanın içinde para olmadığını, anahtarın kasanın anahtarı olmadığını diğerlerinin duyacağı şekilde yüksek sesle söylüyor, yoldaşlar da yine yüksek sesle ve sert bir tonla kasayı açmasını bildiriyorlar, tehdit ediyorlardı. Bir yandan da sağa sola vurup ses çıkarıyorlar, zor kullanıldı imajı veriliyordu. Bu sırada kasa açılmış ve **724 bin 659 lira 70 kuruş** kamulaştırılmıştı. Paralar alındıktan sonra, işçi yine senaryo gereği ite-kaka diğer işçilerin arasına götürülürken, bir yandan da sert bir tonda "Patronun paralarını korumak sana mı kaldı?" vb. türünden konuşarak azarlanıyordu.

Artık herşey hazır, arabalar teker teker yola çıkmaya başladılar. Bu arada tüm çalışanlar üst asma kata çıkarıldılar ve buradaki telefon kabloları işçilerin yardımıyla koparıldı.

İşçilerle son kez konuşulurken dış güvenlikten haber geldi. Bir cemse mavi bereli depoya geliyordu.

İstihbarat Dışı Bir Gelişme

Depoda toplanan paraların bankaya nakledileceği biliniyordu, fakat mevcut bilgilerimize göre bugün böyle bir nakil olmaması gerekiyordu. İşçiler nakil gününün değiştiğini söylediler. İşçilere hiç ses çıkartmamalarını ve odadan çıkmamalarını söyleyen yoldaşlar, para naklini yapan para nakil müdürünü yanlarına alarak aşağıya indiler. Tüm yoldaşların üzerinde MİGROS çalışanlarının elbiseleri vardı. Yoldaşlar burada çalışıyormuş görüntüsü vererek, içeriye giren cemseyi kontrol ediyor, tetikte bekliyorlardı. Dışarıdaki güvenlik de kapıya doğru yaklaşmış, kulakları içeriden gelecek silah seslerinde, her an yardıma hazır bekliyordu. Herşey olağan bir görünüm altındaydı. Etrafta işçiler çalışıyor, arabalar (son araba) dışarıya çıkıyordu. Tek olağanüstülük, işçiler ortalıkta her zamankinden daha az gözüküyordu, üç işçi vardı. Cemseden şoför ve bir çavuş olmak üzere iki mavi bereli asker indi. Cemsede başka kimse yoktu. Parayı sordu. Orada çalışan işçi görünümündeki yoldaş "Bugün para nakli yok" deyince, personel müdürüyle iki yoldaş çıktı. Personel müdürü para naklinin olmadığını tekrar edince çavuş geri dönüp dışarıya çıktı. Personel müdürünü geriye götüren yoldaşlar 10 dakika hiçbir şey yapmamalarını daha sonra polise haber verebileceklerini söyleyerek kapıyı kapadılar ve kapıya "**Zamların Sorumlusu Tekellerdir. DEVRİMCİ SOL**" pankartını asarak geri çekildiler.

Eylemin birinci bölümü başarıyla tamamlanmıştı. Arabaların çıkış sırası en uzak semte göre ayarlandığı için geçen sürede arabalar hedeflerine ulaşmış olmalıydı, yeterli zamanları vardı.

Depodan tüketim maddeleri dolu altı kamyon alınmıştı. İki **Esenler** bölgesine, biri **Alibeyköy Saya Yokuşu'na**, bir kamyon **Eyüp Ayvansaray Atik Mustafapaşa Mahallesi'ne**, bir diğeri **Yenibosna Mezbaa Mahallesi'ne**, son kamyon ise **Bakırköy Kocasinan Mahallesi'ne** götürüldü. İçinde bulunan tüketim maddeleri halka parasız olarak dağıtıldı.

MİGROS Arabaları Emekçi Semtlerinde

Yenibosna Mezbaha Mahallesi'nde kamyonu bekleyen yoldaşlar sabırsızlık içindeydiler. Dağıtım organizasyonu yapılmıştı. Mahalle diğer kamyonların gittiği mahalleler gibi Devrimci Sol'un çalışma yaptığı ve örgütlü olduğu bir yerdi. Ve halk ilişkilerinden ileri durumda olanlar eylemden haberdar edilmiş, evlerinde hazır olarak bekletiliyordu. Malzemele-ri dağıtacak olanlar, arabaya pankart asacak yoldaşlar ve evleri dolaşacak yoldaşlar önceden belirlenmiş ve herkes sabırsızlıkla arabayı bekliyordu. Nihayet araba gözüktü. Araba dağıtım yerine yaklaştığında şoförün yardımcısı arabadan inerek uzaklaştı. Şoför yüzünü atkıyla gizleyerek dağıtım yerine geldiğinde gruplar yerlerini aldılar. İki yoldaş maskelerini takarak arabanın üzerine Devrimci Sol pankartını astılar ve arabaların kapılarını açarak tüketim mallarını dağıtmak için hazırlanmaya başladılar. Bir yoldaş da maskeli bir vaziyette arabanın önüne gelenleri sıraya sokmak ve dağıtımın düzen içerisinde yapılması için yerini aldı.

Araba gelince evleri dolaşacak yoldaşlar tek tek evleri dolaşarak **"DEVRİMCİ SOL'cular KOÇ'un şirketi MİGROS'un bir arabasını getirmiş, mallarını halka dağıtıyorlar"** diyerek herkesi çağırıyorlardı. Evlerden tek tük çıkmalar başladı ve inanmaz biçimde arabaya doğru gelmeye başladılar. Böyle birşeyin olamayacağını düşünüyorlardı. Devrimci Sol'un halk ilişkilerinin de sokağa çıkıp **"bizim çocuklar KOÇ'un mallarını dağıtıyorlarmış, zamlarla bizden aldıklarının bir parçasını geri alalım..."** vb. türünden konuşması ve malların dağıtılmaya başlanması halktaki "acaba doğru mu?" tereddütünü kaldırdı. Ve herkes evlerinden çıkarak kamyonun etrafında toplanmaya ve Devrimci Sol - DEVGENÇ bildirilerine sarılmış malları almaya başladılar. Yoldaşlar biraz zorlanarak da olsa düzeni sağlamak için çabalandılar. Zorlukla düzen sağlandığında mallar bitmiş, alamayan birçok kişi kalmıştı. Dağıtım bitince yoldaşlar geri çekildiler. Araba pankartlarla geceyarısına kadar mahallede kaldı. Çocuklar arabaya girip çıkıyor, Devrimci Solculuk oynuyorlar, ağabeylerini taklit ediyorlardı.

Geceyarısı polis gelip mahalleyi dolaşiyor, dağıtılan malla-

rı geri toplamaya çalışıyor. Evlerden üzerinde MİGROS etiketi bulunan malları toplamak istediğinde halk karşı çıkıyor, vermiyordu. Polis başedemeyeceğini anlayınca vazgeçmek zorunda kaldı ve çekildi. Diğer mahallelerde de eylem aynı şekilde sonuçlandırılmış, yiyecekler halka dağıtılmıştı. Kocasinan'daki araba bir gün sonra bulunabildi.

Eylem sonrası her grup ve bölge eylemin değerlendirmesini yaparak harekete iletti. Eylem başarıyla tamamlanmış, halktan olumlu tepkiler alınmıştı.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

Eylemin Politik Yanı:

Bu eylem Türkiye solunda uzun süre tartışılan, daha doğru bir ifadeyle özellikle revizyonistler tarafından tartıştırılan eylemlerden biridir. Kısaca değinmekte yarar var. Revizyonistler, reformistler bu eylemin "halkı kolaycılığa alıştıracağını" iddia etmiş, eylemi mahkum etmeye çalışmışlardır. Aslında elbette dertleri halkın kolaycılığa alışacak olması vs. değildi; onlar silahlı mücadelenin kendisine ve doğrudan tekellere yönelmesine karşıydılar. Ancak '80 öncesi (örneğin '90'lar da bir Sabancı'nın cezalandırılmasına açıkça karşı çıktıkları gibi) bunu açıkça dile getirmeleri zordu, ne de olsa çoğu açısından serde daha fazla solculuk, komünistlik vardı. Ama yıllar içinde Migros eylemlerine karşı çıkışlarının nedeni daha iyi anlaşıldı.

Bu eyleme yönelik itirazların içinde bilinen klasik bir örneğe sığınıp "halka balık vermek değil, balığı tutmayı öğretmek lazım" deniliyordu. Oysa ki görmedikleri şeydi: Migros eylemleri halka balık tutmayı öğretmenin de ötesinde, denizin de, ırmağın da, oltanın da halkın malı olduğunu, denizlere, ırmaklarına, oltalarına, tüm üretim araçlarına sahip çıkmaları gerektiğini kavratmaya çalışan devrimci bir kampanyanın bir parçasıydı. Yoksulluğun, zamların, tüm melanetlerin sorumlusunun tekeller olduğu anlatılıyordu halka; "**Koçların, Sabancıların elindeki herşey sizindir**" deniliyordu. Migros

kamyonlarının kamulaştırılıp içindekilerin halka dağıtılması bunun simgesel bir ifadesiydi işte. Elbette bunu görmek için revizyonist, reformist değil, halk olmak gerekti. Halk o eylemlerin içinde en azından bunu görmüş, verilmek istenen mesajın bu olduğunu kavramıştı.

Eylemin Askeri Yanı:

Migros'taki kamulaştırma eylemi şehir gerillası ve milis eylemliliği açısından kapsamlı, çok yönlü bir eylem örneğidir. Oldukça **fazla sayıda insanı, uzun bir zaman dilimini ve geniş bir coğrafyayı** kapsayan bir organizasyona sahiptir. Bu anlamda **Migros eylemi bir planlama başarısıdır**. Çok sayıda ekibi, eylemin uzun bir zaman ve geniş bir coğrafyaya yayılmasına rağmen hemen hemen aksaksız biçimde tamamlanmıştır.

Migros eylemi planlama yanında bir inisiyatif başarısıdır. Çok insanın katıldığı, uzun bir zamana yayılan böyle bir eylemde, bizzat bu eylemde de görüldüğü gibi plan dışı, istihbarat dışı gelişmelerin olması hemen hemen kaçınılmazdır. İşte bu noktada eylemin başarısı yalnız ve yalnız o eylemin sorumlularının, komutanlarının **inisiyatif ve müdahale** kapasitelerine bağlı olur. Migros eyleminin başarısı da yalnızca önceden yapılmış olan planlamayla değil, gelişen her duruma yerinde müdahalelerde bulunulmasıyla sağlanmıştır. Dikkat edilirse bu yerinde inisiyatifin kaynağında eylem alanına ilişkin **sağlam bilgiler, eylemin gidişatına vakıf olma, soğukkanlılığı kaybetmeme, kendine güven** vardır.

Migros eylemi eylem alanındaki **halkla ilişkiler açısından da örnektir**. Bayılan kadın işçiyle ilgilenme, eylem anında geliştirilen propaganda ve ajitasyon, hemen o anda işçileri etkilemiş, işçileri tekellere yönelik istihbarat verecek noktaya getirmiştir. Biz kimin dostu, kimin düşmanınız sorusunu sözlü cevaplamak yetmez, işte hayatın her alanında ve bizzat eylemin içinde de bunu somut olarak gösterebildiğimizde sözlerimiz çok daha inanılır kılınmış, kanıtlanmış olur.

İSTANBUL EMNİYET MÜDÜR MUAVİNİ MAHMUT DİKLER'İN CEZALANDIRILMASI

6 Şubat 1981

Baştan beri faşist cuntaya karşı mücadele bayrağını açan Devrimci Sol, böylesi bir süreçte yürüttüğü mücadeleyi bir üst seviyeye sıçratmak amacıyla "faşist cuntanın terörüne ve işkencesine karşı mücadelele kampanyası"nı örgütledi. Kampanyanın temel amacı, giderek yoğunlaşan terör ve işkenceye karşı çıkmak, hesap sormak ve bütün demagojik propaganda-lara karşı devrimci örgütlerin varlığını ve mücadeleye devam ettiklerini, baskı ve teröre karşı mücadelenin engellenemeye-ceğini halk kitlelerinin gözleri önüne sermekti. Bu temel hedefe ulaşabilmek, istenilen sonucu yaratabilmek için basitten karmaşığa bir çok faaliyet örgütlendi. Yazısıyla, pankartıyla, bildirisiyle, gösterisiyle çok çeşitli eylemler yapıldı.

Ama kampanyaya damgasını vuran, kamuoyunda büyük yankı uyandıran eylem, İstanbul Emniyet Müdür Muavini'nin cezalandırılması oldu.

Mahmut Dikler, rastgele seçilmiş bir hedef değildi. O dönem Devrimci Sol militanları tarafından yapılan istihbarat çalışmalarının sonucunda ortaya çıkan bir çok hedeften siyasi açıdan en uygun olanı olarak belirlenmişti.

Mahmut DİKLER, '71 döneminden beri emniyet teşkilatında uzman bir işkenceci olarak çalışıyordu. 1 Mayıs 1977 katliamının organizatörleri arasındaydı. Ve halen İstanbul Emniyeti'ndeki görevi dolayısıyla, 1. Şube'deki işkencelerden ve devrimcilerin katledilmesinden sorumlu olanlar arasındaydı. Tüm bunların yanı sıra, Ekim 1981'de İstanbul siyasi şubede katledilen Devrimci Sol savaşçısı Ahmet KARLANGAÇ'ın katledilmesi emrini veren, onaylayan da O'ydu. Mahmut Dik-

ler'in cezalandırılmasına karar verildikten sonra, eylem için dört kişilik bir Silahlı Devrimci Birlikler ekibi görevlendirildi.

Mahmut Dikler'in Arnavutköy'de bulunan evinden her sabah düzenli olarak çıkıp siyasi şubeye gittiği ve akşam evine döndüğü belirlendikten sonra, evi ile siyasi şubenin giriş çıkışları gözetim altına alındı. Bir haftalık istihbarat çalışmasından sonra, Mahmut Dikler'in evinden sabah saat 8.00-8.30 arası çıktığı akşam ise görev yerinden 19.00-20.00 arası ayrıldığı kesin olarak belirlendi.

Bu kez iki gözetim yeri de terkedilerek ev ile şube arasındaki güzergah çeşitli yerlerinden gözetim altına alındı. İstisnai durumlar dışında, Mahmut Dikler'in, yanında bulunan üç koruma görevlisiyle birlikte Zincirlikuyu-Levent-Etiler güzergahını izlediği saptandı. İstihbarat netleştirildikten sonra, eylemin nerede yapılacağının kesinleştirilmesi kalmıştı. SDB ekibinin yaptığı araştırmalar sonucu, eylemin sabahleyin Mahmut Dikler görev yerine giderken, Etiler yolu üzerinde bulunan Güvercin otobüs durağında gerçekleştirilmesi uygun bulundu.

Güvercin otobüs durağı Etiler yolu üzerinde, Levent'in iç sokaklarına açılan bir köşededir. Düşünülen plana göre daha önceden kamulaştırılmış bir oto iç sokaklardan birine park edilecek, SDB ekibi silahlarıyla otobüs durağında bekleyen kalabalığın içinde yerini alıp Mahmut Dikler'in otosunu bekleyecekti. Oto otobüs durağına geldiğinde, SDB elemanlarından üçü, aniden kalabalığın içinden fırlayıp üç ayrı yönden ateşe başlayacak, bir kişi de otobüs durağındaki kalabalığı ve eylemi gerçekleştirmekte olan üç yoldaşının güvenliğini kontrol altında tutacaktı. Eylem gerçekleştirildikten sonra, ilk önce eylemi gerçekleştiren üç kişi, ardından da güvenliği alan yoldaş hızla ara sokağa dönüp orada hazır olarak bekleyen otoy binerek, Levent'in iç sokaklarından Maslak yoluna çıkacaklardı. Buradan da uzaklaşacaklar ve uygun bir yerde otoyu terke edeceklerdi.

Plan çerçevesinde üstüste iki gün Güvercin otobüs durağına gidildi. Birincisinde, rastlantı eseri, oto beklenen saatte gelmedi. Bunun üzerine ekipten bir kişi silahsız olarak bekletildi. Oto yaklaşık iki saat sonra geldi ve bilinen güzergahı iz-

ledi. İstihbaratta bir eksiklik yoktu ama bilinmeyen bir nedenden dolayı iki saatlik bir gecikme olmuştu.

Ertesi gün, olası bir gecikme de hesaba katılarak yeniden aynı plan çerçevesinde eylem yerine gidildi. Eylem yeri SDB ekibinin çalışma alanlarından çok farklı bir yer olduğu için, özel bir kamuflaje gerek görülmemiştir. İkinci gidişte bunun bir eksiklik olduğu ortaya çıktı. Ekip elemanları eylem yerinde otunun gelişini beklerken, otobüs durağına ekip elemanlarından birinin yakın bir akrabası geldi ve ister istemez bir selamlaşma oldu. Duraktaki ekip elemanı yoldaş ne yaptıysa akrabasını oradan uzaklaştıramadı. Akrabası kendisini uzun süredir görmediği için, hal hatır sormanın ötesinde sohbet etmek istiyordu. Bu arada Mahmut Dikler'in de içinde bulunduğu polis otosu gelip geçti.

Ekibin diğer üyeleri, akrabasını oradan uzaklaştırmaya çalışan yoldaşın durumunu tam anlamasalar da, bir terslik olduğunu farkettiler için, otoyola müdahale etmediler. Otobüs durağında bir müddet oyalandıktan sonra ayrıldılar ve uygun bir yerde toplanarak durumu gözden geçirdiler. Kamuflej eksikliği belirlendi. Gerek kamuflej eksikliği, gerekse sabah otunun gelişinde gecikme olabileceğini değerlendirilerek, eylemin akşam iş dönüşü yapılması kararlaştırıldı.

M. DİKLER, daha önceki istihbarat bilgilerine göre akşam 19.00-20.00 arası evine dönmektedir. Yeniden istihbarat çalışmasına başlandı. Çeşitli yerlerden yapılan gözlemlerde, güzergah trafiğinin akşam saatlerinde Levent'ten Etiler'e dönüşten kavşakta sıkıştığı belirlendi. Levent-Etiler kavşağındaki durakta, trafik sıkıştığından dolayı 5-6 dakikalık bir duraklama olmaktadır. Bu durum eylem için ideal bir ortam yaratmaktadır. Bunun üzerine eylemin Güvercin otobüs durağı yerine (ki burada oto hızla geçmektedir), Levent-Etiler kavşağında yapılmasına karar verildi. Trafik sıkışık olduğundan eylem sonrası yaya olarak uzaklaşılmasına da uygundu.

6 Şubat 1981 akşamı saat 19.00'de ekibin tüm üyeleri silahlarıyla birlikte otobüs durağında yerlerini aldılar. On dakika sonra trafik alabildiğine sıkışmaya başladı. Mahmut Dikler'in üç silahlı korumasıyla birlikte içerisinde olduğu otomobil otobüs durağına geldiğinde trafik hemen hemen durma

noktasındaydı. Yani her şey plandığı gibi gelişmekteydi. Ekip sorumlusunun işaretiyle, otobüs durağının hemen önünde sıkışık kalmış olan oto, SDB elemanlarınca taranmaya başladı. Mahmut Dikler ve koruma polisleri silahlarına davranma imkanı bulamadan kendilerini arabanın koltuk altına attılar. Yoldaşlarımız, eylemin yarım kalmaması için otonun kırılan camlarından içerisini bir kez daha taradılar. Bu sırada trafik yavaş yavaş açılmaya başladı. Mahmut Dikler'in koruma polislerinin de cezalandırıldığından emin olan yoldaşlarımız, daha önce planlandığı gibi, ikişerli gruplar halinde olay yerinden uzaklaşırlarken bir grup yoldaşın peşine ilgisiz iki kişi takıldı. Ve yakalama girişiminde bulundular. Yoldaşlarımız geriye dönüp peşlerinden gelen iki kişiyi tehdit ederek geri çevirdiler. Söz konusu iki kişinin tehdit karşısında hızla geri dönüp kaçmaları üzerine eylem yeri terkedildi. Gruplar daha önceden belirlenen yerlere ulaştılar.

Ertesi gün, belirlenen yer ve saatte buluşma sağlandı. Ekip üyelerinin tamamının, planlandığı gibi eylem yerinden uzaklaştıkları ve herhangi bir aksaklığın olmadığı belirlendi. Eylem cunta döneminde siyasi polisi şaşırtmak amacıyla Türkiye Halk Kurtuluş Savaşçıları (THKS) adına üstlenildi.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

Düşmanın gücü ne, bizim gücümüz ne? Dikler'in cezalandırılması eylemi bir yanıyla bu soruya verilmiş açık bir cevaptır. Dönem cunta dönemidir. Tüm resmi ve sivil ekipler, mavi bereliler, jandarma ve inzibat askerleri ortalığa salınmıştır... Hemen her köşe başı, her cadde ve sokak tutulmuştur. 12 Eylül o zaman çok kullanılan deyişle "bir karabasan gibi" çökmüştür toplumun üzerine. Solun büyük kısmı bu koşullarda "mücadele edilemeyeceği" görüşündedir ve ricat kararlarıyla mücadele arenasını terketmiştir. Kimileri ise bu koşullarda "eylem yapılamayacağı" düşüncesindedir... İşte Dikler eylemi bu ortamda, teknik, askeri yanından çok siyasal açıdan önemli bir eylem ve gösterge olmuştur. Devrimci Sol tüm gü-

cüyle cuntaya karşı direniş i örgütlemekte, birbiri ardına kampanyalar düzenlemektedir. Cuntanın terörünün pervasızlaştığı bir kesitte düzenlenen "işkencelere, cuntanın terörüne karşı" kampanya da bunlardan biridir. Bu ortamda eylem koyabilmek, hele ki Dikler gibi hedeflere vurmak herşeyden önce siyasi cesaret sorunudur; Türkiye halklarına karşı sorumluluk sorunudur. Bunlara sahip olanlar eylemin koşullarını yaratmay ı da başarabilirler kuşkusuz.

Yaratıcılık, cesaret ve plan... Devrimci bir politikanın yön verdiği bir eylem, esas olarak bunlardan oluşur ve bunlardaki başarı eylemin başarısını da belirler. Eğer süreç şu ya da bu eylemin yapılmasını gerekli kılıyorsa, siyasal olarak böyle bir hedef belirlemişsek; bu eylemi yapabilecek asgari bir örgütlülüğ e ve kadrolara sahipsek; bu noktada o eylemin olabilmesi, başarısı artık yalnızca bunlara bağlıdır. Aslında yalnızca silahlı eylemde değil, demokratikte, legal, yarı-legal düzeydeki her eylemde de gerekli ve geçerlidir bu özellikler. Mevzi çatışmalarında geçerlidir. Devrimci hareketin tarihine bakıldığında gerçekte pek çok "Mahmut Dikler eylemi" görülür; yani ister askeri anlamda olsun, ister kitlesel anlamda, "en olmaz" denilen koşullarda, "büyük olanaksızlıklara" rağmen yapılan o kadar çok eylem vardır ki... İşte bunları mümkün kılan, mücadele kararlılığının, devrimci politikanın eylem somutunda da böyle bir yaratıcılık, cesaret ve planla bütünleştirilebilmiş olmasıdır.

İstihbarat... Dikler eylemi aynı zamanda istihbarat açısından da örnek bir eylemdir. Elimizde küçük ya da büyük bir ipucu olduğunda, sabırlı ve tabii planlı bir çalışmayla o ipin sonunu bulmak zor değildir. Hiç de onlarca insan kullanmadan, araçtı şuydu buydu geniş olanaklar olmadan Dikler'in yaşamı, kullandığı güzergahlar tümüyle denetim altına alınmış, öğrenilmiştir. Bir halk düşmanının evini, ya da yalnızca oturduğu sokağı ya da semti belirledik. Sabırlı, planlı bir çalışma bizi hedefe ilişkin diğer bilgilere götürecektir. Elbette istihbaratın kaba bir gözlemden çıkıp geliştirilmiş olması, Dikler'in cezalandırılmasında olduğu gibi, eylemin gerçekleştiril-

me biçimleri konusunda da ihtimalleri ve olanakları çoğaltıp, savaşıçılara manevra alanı sağlar. Net bir istihbarat, çok yönlü bir istihbarat eylemin yarısıdır.

"Birşey olmaz" değil, "ya olursa"... Dikler eyleminde çok öne çıkan, eylemin kaderini belirleyen bir yan olmasa da, bundan da sözedilebilir. Çünkü "birşey olmaz"larla planlanan bir eylemde başarısızlık her zaman için ihtimal dahilindedir. Hiçbir eylem için yüzde yüzlük güvenceler, yüzde yüzlük önlemler yoktur. Nihayetinde her eylem için onlarca, yüzlerce olumlu ve olumsuz ihtimal sözkonusudur; bu anlamda herşeyin önlemini almak mümkün de değildir ve böylesi mükemmelliyetçi, "sağlamcı" bir mantığın eninde sonunda varacağı yer eylem yapmama ya da her durumda "yapılmaz", "olmaz" sonucuna ulaşmaktır. Ancak burada vurgulamak istediğimiz bunun alınabilecek önlemlerin alınmaması gibi bir düşünce tarzına da yolaçmamasıdır. 8-10 milyonluk bir kentte alakasız bir semtte bir tanıdığına rastlamak elbette küçük bir ihtimaldir. Ama işte "ihtima"dir. Ve eğer bu noktada yapabileceğimiz birşey varsa ihmal edemeyiz. Sıradan bir kamuflej eğer bizi bazı olumsuz ihtimallerden kurtaracaksa bu noktada "birşey olmaz" diye düşünmek durumunda olmamalıyız.

Bölüm 16

ÇAĞLAYAN'DA POLİS EKİBİNİN CEZALANDIRILMASI

23 Haziran 1980

1980 yılında polisteki faşist kadrolaşmanın sonucu bazı polis ekipleri özel olarak POL-BİR'li faşist polislerden oluşturulmuştu. Tamamıyla faşist polislerden oluşan bu ekipler mahallelerde terör estiriyorlardı. Gültepe, Çağlayan, Esenler gibi Devrimci Sol'un etkin olduğu mahallelerde bu ekipler hemen hergün birkaç olayın nedeni oluyorlardı. Kahvehaneleri basıyor, sokaktaki gençleri toplayıp karakola götürüyor, işkenceyi sokaklara taşıyorlardı. Sivil faşist çetelerle birlikte çalışan bu halk düşmanı polislerin tavrı halkın nefretini kazanıyordu.

Faşist polislerden oluşan ekip otolarının plakaları mahalli bölgelerde duvarlara yazılıyor, teşhir ediliyor ve bu yolla ekipler uyarılıyordu. Buna karşılık, bu ekip otolarının plakaları değiştiriliyor ya da iki-üç ekip otosu birarada dolaşarak baskı ve işkencelerine devam ediyorlardı. Bu tür saldırılara "dur" demek gerekiyordu. Bu ekiplerin mahallelerde terör estirmelerine karşı doğrudan bu ekiplere yönelik bir eylemin yapılması kararı uyarınca istihbarat çalışmalarına hız verildi.

İSTİHBARAT VE PLAN

Çağlayan Mahallesi'nde görev yapan ekip otolarından biri birkaç kez uyarılmasına karşın, sık sık plaka değiştirerek saldırılarına devam ediyordu. Ekibe ilişkin bilgiler ve eylem önerisi harekete iletildi. Önerinin kabul edilmesi üzerine eylem istihbaratının kesinleştirilmesi çalışmalarına başlandı.

Eylemi çeşitli mahalli bölgelerin sorumluları ve Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri'nde yer alan insanlardan oluşturulan bir grup gerçekleştirecekti. Eylemin sekiz kişi ile

yapılabileceğine karar verilmişti. Polis ekibi hergün öğle sıralarında, bölgede bulunan bir kebabçı ya da hemen onun yakınında olan köftecinin önünde durup yemek yiyorlardı. Plana göre Çağlayan futbol sahasında bulunacak olan eylem ekibimiz polislerin yemeğe geldikleri haberini alır almaz harekete geçeceklerdi.

Eylem ekibinden üç kişi yemeğini yemek için kebabçı veya köfteciye giren polislere, dışarıda kalan üç kişi de ekip otosu içindekilere ve dışarıdan gelebilecek herhangi bir saldırı ya da müdahaleye yöneleceklerdi. Eylem noktası hemen Çağlayan Polis Karakolu'nun bir yan sokağındaydı ve buradan sürekli polis ekip otoları geçebiliyordu. Hemen 100 metre ilerisinde ise iki bankanın güvenliğini alan mavi bereli dört asker nöbet bekliyorlardı. Eylem noktası ana caddenin paralelindeki bir sokakta bulunuyordu ve ana caddenin öte tarafında bulunan lisenin önünde görevli askerlerle karşılaşma olasılığı yüksek olan eylem bölgesinin dezavantajları çoktu. Bu nedenle sokak başını tutacak olan grubun sten'li olmasına karar verilmişti.

EYLEM YERİNDE

Eylem saati yaklaşırken eylem grubunun bir bölümü Çağlayan futbol sahasında, diğerleri ise eylem yerine giren sokağın başındaki ağaçların altında kendilerini kamufle ederek beklemeye başladılar. Önceden el konan oto ağaçların altında park edilmiş durumda bekletiliyordu. Eylem sorumlusu, grubun tamam olduğunu görünce bir yoldaşı futbol sahasının kenarında seyyar satıcı görünümünde hazır bekleyen yoldaşa gönderdi. Silahlar seyyar satıcı el arabasındaydı. Arabayı devreden yoldaş hızla oradan uzaklaştı. Silahlar aceleyle dağıtıldı ve ekip otosunun gelmesi beklenmeye başlandı. Eylem sorumlusu yoldaş ekip otosunun geleceği yeri gören kahvehaneye girip oturdu. Biraz sonra ekip otosu gelip köftecinin önüne park etti. Arabadan inen sivil polisler ellerinde silahlarıyla inip etrafı kontrol ettikten sonra köfteciye girdiler. Bekçilerden birisi arkada kaldı, diğerleri kahvehanede bir sandalye alarak ekibin yanına oturdu. Eylem sorumlusu biraz beledikten sonra eylem anını bekleyen yoldaşların yanına dönüp durumu eylem grubuna anlattı, polislerin eşgalini verdi. Daha

sonra da bir yoldaşı yanına alarak yürümeye başladı ve bu yoldaşla birlikte köftecide bir masaya oturdular. Şimdi katillerle yanyana masalardaydılar. Ve onlar, biraz sonra estirdikleri terörün karşılıksız kalmayacağını göreceklerdi.

CEZALANDIRMA VE ÇATIŞMA

Diğer yoldaşların yerlerini alıp seyyar satıcı arabasıyla gelen yoldaşın da köfteciye girmesiyle eylemin başladığı işareti de verilmiş oldu. Bunun üzerine köftecide oturan iki yoldaş kalkarak içeride oturan polisleri kurşun yağmuruna tuttular. Burada Necdet adlı polisin öldüğü diğer polislerden birinin de ağır yaralandığı sonradan öğrenildi.

Köftecideki silah sesleriyle aynı anda dışarıdaki grup da ekip otosu civarındaki bekçilerle çatışmaya girmişti. Bir bekçi yaralanıp safdışı bırakıldığı sırada diğer bekçi elindeki MP-5 ile ekip otosunun altına girip çatışmaya başlamıştı. Bölgenin uzun süre çatışmaya elverişli olmaması nedeniyle bekçinin ateşi etkisizleştirildikten sonra eylem grubu ikiye ayrılarak geriye çekilirken, iki yoldaş geline noktadan geriye çekilirken, dört yoldaş bankaların bulunduğu tarafa doğru giderek ara caddeye çıktılar ve el konulan arabanın yanına gittiler. Silah seslerini duyan banka görevlisi mavi bereliler bankaya kaçmışlardı, ama okulun önüne mavi bereli askerler gelmiş, çevreyi tutmak üzere arabalarından iniyorlardı. Dört yoldaş arabaya binip hızla eylem bölgesinden uzaklaştılar.

Daha sonra, belirlenen saatte toplanan eylem grubu eylem değerlendirmesini yaptı. Sivil bir kişinin eylemde yaralanmasına karşın, bunun bekçinin silahından çıkan mermilerden olması dolayısıyla bir eksiklik sayılmayacağı ancak dışındaki bekçilerin çatışmasına fırsat verilmesinin bir olumsuzluk olduğu şeklinde bir değerlendirme yapıldı.

Eylem gününden bir hafta sonra Çağlayan'da birçok yere duvar gazeteleri asıldı. Duvar gazetesinde; "Halkımıza zulmeden polisten hesap soracağız. Devlet terörünü devrimci şiddetle ezeceğiz. TITRE POLİS BURADA DEVRİMCİ SOL VAR. İmha edilecekler 34 AO 129, 313, 388, 402, 404; imha edilen **34 AO 410... DEVRİMCİ SOL**" yazıyordu. Plaka numaraları teşhir edilen ekipler bir daha bölgeye uğramaz oldu.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

Psikolojik savaş... Her savaşın aynı zamanda psikolojik bir yanı vardır. Başka bir deyişle ifade edersek; politik ya da askeri her savaş aynı zamanda psikolojik bir savaştır.

Çağlayan'daki bu cezalandırma eylemi askeri açıdan amacına ulaşmış bir eylemdir. Ama onun önemi askeri yandan çok psikolojik savaş yöntemlerini geliştirmiş olmasındadır.

Örneğin, bu çerçevede düşünülüp hayata geçirilen bir eylem biçimi olarak; cezalandırılan ekipleri, işkencecileri ya da cezalandırılacak halk düşmanı ekipleri tespit edip plakalarını ilan etmek en az onlara vurmak kadar önemli bir eylemdir. Bu tarzın aslında güzel örnekleri vardır. Örneğin daha önce bir vesileyle belirtilen Astsubay Erdal Görücü'nün cezalandırılması. Bir hafta boyunca "yoldaşımızın katili falan astsubaydır, hesabını soracağız" diye pankart asıyor, yazılama yapıyorsunuz. Ve bir hafta sonra da gerçekten onu cezalandırıyorunuz. Bu eylemin kitlelere taşıdığı mesaj, onlarda uyandırdığı duygu ve düşünceler, yarattığı güven bambaşkadır. Elbette böyle bir yöntem halk düşmanlarına yönelirken her durumda geçerli olmayabilir. Ama asıl olan savaşın bu boyutu- nu da düşünmek ve bu çerçevede yöntemler geliştirmektir.

Halk düşmanlarının suçunu açıklayarak yürütülecek somut teşhir faaliyetleri her zaman önemli ve etkilidir. Bu bir işkenceci olabilir, bir patron olabilir, bir devlet dairesindeki yönetici olabilir, mahalle karakolundaki komiser olabilir, bir muhbir, işbirlikçi olabilir. Bu tür bir teşhiri bir dergi sayfasında yazıp bırakmak başka şeydir, sokağa taşımak başka şey. Asıl önemli olan ikincisini yapabilmektir. Ya da bir başka örnek verirsek; mahallede bir işbirlikçi düşünün, onun işyerini molotoflayabilirsiniz de, bu da bir yöntemdir, ama bunun yerine günlerce onun adını duvarlara yazıp, pankartlar asabilirsiniz, adam adım attığı her yerde kendi adını ve suçlarını görür. Bu onun için çok daha büyük bir karabasandır ve muhtemelen bulunduğu yerden çekip gidecektir. Bu faaliyeti devrimci şiddetle de bütünleştirebilirsiniz. Ama böyle bir bütünlük içinde yönelindiğinde tek başına bir molotoflamanın askeri etkisinden çok daha etkili sonuçlar alırsınız. Kitleler nezdinde devrimci otorite pekişir, devrimci şiddetin meşrulu-

ğu daha açık olur.

Soğukkanlılık... Eylem soğukkanlılık açısından da güzel bir örnek sunuyor. Giriyor, halk düşmanlarıyla yanyana oturuyorsunuz. Olmayacak birşey yok yani. Yeter ki cüret olsun, bu cüretin ifadesi olan soğukkanlılık olsun. Ve planınıza güveniniz olsun. Planınız eğer kafanızda net değilse bu soğukkanlılığı duyamazsınız. Elbette her eylem planla yüzde yüz uygun gidecek diye de birşey yok. Farklı gelişmeler de olur. İşte o anda da eylemin başarısı farklılıklar karşısında soğukkanlılığınızı korumanıza bağlıdır. Soğukkanlılık aslında sadece bir "profesyonellik" ya da "tecrübe"nin ürünü değildir. Düşmana karşı öfke, çatışma kararlılığı ve ölümü göze alma varsa; ve bunları etraflica düşünülmüş bir planla tamamlamışsanız orada her durumda kendinize güvenirsiniz.

Enterne etmek... Aslında enterne etmek bir eylemin yarısıdır, bazen tamamı; bir baskın, bombalama, cezalandırma, eylem türü ne olursa olsun, eğer hedefin etrafında, hedefle ilişkili birşeyler varsa, o eylemin güvenliği ve başarısı enterne etme işinin iyi planlanmasından geçer. Örnekleri daha önce verilen eylemler hatırlanacak olursa, kimi eylemlerde enterne edilecek insanların sayısı 50'lere, 60'lara da varabilir. Enterne etme işi iyi planlanmamışsa, bu 50-60 kişi her an eylemin başarısızlığına yolaçabilecek bir potansiyel durumundadır. Ama iyi planlanmış bir enterne etme durumunda bu oradaki gücümüzü pekiştiren, inisiyatif ve otoritemizi büyüten bir olguya dönüşür. Bir savaşçı eylem anında karşısındakinin (ister sivil, ister resmi) ruh halini iyi bilmelidir. Üstünlük kesin olarak savaşçıdadır, baskına uğrayan, beklenmedik, bilinmez olanla karşılaşan, zayıf ve çoğu kez ne yapacağını bilemez durumdadır. İşte bu anda, onun birşey yapmaya karar vermesine zaman bırakmadan savaşçı enterne etme işini tamamlamalıdır. Çağlayan'daki eylemde işin cezalandırma bölümü iyi planlanıp hayata geçirilirken bu noktada, dışarıdakilerin enterne edilmesi meselesi biraz daha kabaca düşünülmüş ve istenmeyen bir gelişme olmuştur. Enterne etmek, özel hedef olmayanları etkisizleştirmek, "istenmeyen gelişmeler"i asgariye indirmenin bir biçimi olarak en az hedefe vurmak kadar önemli görülmeli, her plan bu bütünlüğü kapsamalıdır.

SARIYER VERGİ DAİRESİ KAMULAŞTIRMA EYLEMİ

19 Ekim 1979

Her ayın 19'unda Sarıyer Vergi Dairesi'nde toplanan paraların bir jandarma korumasında mutemet tarafından 200-300 metre mesafedeki Ziraat Bankası'na götürüldüğü şeklindeki bir istihbarat üzerine SDB'lerden birine kamulaştırma eylemi talimatı verildi.

Eylem emrini alan SDB üyeleri istihbaratı netleştirerek, eylemden bir gün önce 'da bir örgüt evinde buluştular.

Yapılan istihbaratlar çerçevesinde eylem için en uygun yerin mutemetin bankaya giderken kullandığı yolda bulunan benzin istasyonunun önü olduğu belirlendi. Burası bir köşe olduğu için, köşeyi döndükleri anda karşılarına çıkacak silahlı eylemcilere karşı direnme, refleks gösterme ve duruma adapte olma şansları zayıflıyordu. Bu köşe, aynı zamanda, bankada bulunan muhafızın ve 500 metre ötedeki karakolun da göremeyeceği ve eylem öncesinde farkedilmeden bir süre beklenebilecek, eylemcilerin kendilerini kamufle edebilecekleri bir yerd. Köşenin karşısında bir kahvehane ve el konulan arabanın bırakılabileceği bir ara sokağın bulunması da büyük avantaj oluşturuyordu.

Eylemin yapılması düşünülen yerin, benzin istasyonunun 400-500 metre ilerisinde belediye zabıtalарının toplandığı bir merkez olması dolayısıyla, dikkatleri çekmemek için iki zabıta elbisesinin temin edilmesi ve iki kişi tarafından giyilmesi düşünüldü. Çevrede çok sayıda zabıta bulunduğundan bu iki eylemci dikkat çekmeyecekti. Bunun tek bir dezavantajı olabilirdi, o da zabıta elbiseli eylemcilerin çevredeki zabıtalarca yabancı görülüp şüphelenilmesiydi.

Eylemin gerçekleştirilmesinden sonra, bölgeden hızla

uzaklaşabilmek ve mutemedin koruyucusu jandarmadan alınacak G-3 tüfeğin dikkat çekmeden taşınabilmesi için bir araca gereksinme olduğundan, eylem günü (19 Ekim) sabah saat 10.00'da üç Devrimci Sol SDB üyesi, Kuzguncuk'ta yoldan çevirdikleri bir taksiye binip, Küçüksu İlkokulu'na gitmek üzere anlaştılar. Küçüksu ilkokulu'nun hemen arkasındaki تنها bir yere gelindiğinde yoldaşlardan biri şoföre "Korkma seninle bir işimiz yok. Eğer bağırmas bize zorluk çıkarmazsan sana birşey olmayacak. Bize araban birkaç saatliğine lazım. Arabanı sana sapaşağlam geri vereceğiz. Şimdi yavaşça benim yanıma gel, direksiyonu arkadaşına bırak. Sakin ol!" dedi. Şoför denilenlere harfiyen uyuyordu. Şoförü yanlarına alarak arabayı toprak yoldan Küçüksu tepelerine çıkardılar. Burada şoförü indirip fundalıklar içinde bir ağaca bağladılar. Burada şoförle konuşup onu rahatlatmaya çalışıyorlardı. SDB üyelerinden biri şoföre; "seninle anlaştığımız ücreti sana veriyoruz" diyerek 1500 lirayı şoförün cebine koyduktan sonra; "Eğer arabana bir hasar olursa onu da ödeyeceğiz. Bizde kaldığı süre için ayrıca ücret ödeyeceğiz. Arabanın ruhsatındaki adres senin adresinse parayı oraya yollayacağız. Eğer başka adresin varsa onu da bize ver ki, sana parayı yollayabilelim." Şoför adresinin ruhsattaki adres olduğunu belirtti. Rahatlamıştı. Alalade bir soygun eylemiyle karşı karşıya olmadığını anlamıştı.

Şoförün ağzı da bantlandıktan sonra nefes almakta zorluk çekip çekmediği soruldu, başıyla "hayır" işaretini verdi. En son olarak da, burada yarım saat kadar kaldıktan sonra kendisini çözebileceği ve polise başvurabileceği söylendi.

Arabayı alarak Yeniköy'e gelen SDB üyesi üç Devrimci Sol Savaşçısı, arabayı bir ara sokağa park ettikten sonra eylem saatinden önce buluşmak üzere ayrıldılar. Hazırlıkları son kez kontrol etmeleri gerekiyordu.

Saat 16.00'da Yeniköy'de buluşan Devrimci Sol Savaşçılarından ikisi yanlarında getirdikleri zabıta elbiselerini bir evde giydikten sonra eylem yerine doğru hareket ettiler. Vergi Dairesine yaklaşırlarken arabadan ikişer ikişer inip yerlerini aldılar. Arabayı kullanacak olan, arabayı ara sokağa sokup tamir etme görüntüsüyle kendini kamufle etti. Zabıta elbiselerini giyen ikisi benzin istasyonunun köşesinde beklemeye başladı-

lar. Bir kişi eylem yerinin karşısındaki kahvehaneye girerken, bir diğeri ise, köşeyi görecek şekilde sahil kıyısındaki parkın önünde bekleyerek polis karakolunu gözetim altına aldı.

Herşey normaldi, bir tek sabahtan beri yağın yağmur dinmemişti. Yağmur altında beklemek gelip geçenlerin dikkatini çekebilirdi ama çevrede fazla kimsenin olmaması da bir avantajdı. Neyse ki, fazla beklemeye gerek kalmadan, beş dakika sonra mutemet ile jandarma gözüktü. Saat 16.30'du.

Mutemet ve jandarma tam köşeye geldiklerinde karşılarında zabıta elbisesi giymiş silahlı iki kişiyle karşılaştılar. Aynı anda kahvehanede bekleyen yoldaş da harekete geçip mutemedin yanına gitti. Arabayı tamir ediyor görüntüsü veren eylemci ise maskesini takıp silahını çekerek yolu kesti. Mutemet, jandarma ve çevredeki insanlar çok şaşırmiştı. Mutemet ve jandarmanın koluna girip yere yatırmak istediklerinde mutemet zorluk çıkarmadan para ve çek dolu çantayı verdi. Jandarma ise elindeki tüfeğı vermek istemiyordu. Tüm ikazlara rağmen silahını vermek istemeyince yoldaşlardan biri ayağına bir el ikaz ateşi açtı. Ayağından yaralanan er, tüfeğini bırakmak zorunda kaldı. Tüfeğin kasaturasını da alan SDB Savaşçıları, o sırada yanlarına gelen arabaya bindiler. Bu arada, silah seslerini duydukları için merakla dışarı çıkan insanlar ilkin, zabıtalının birbirleriyle kavga ettiğini sanıp ayırmaya geldiler. Ancak yapılan ikaz ve havaya açılan bir-iki el ateş üzerine tekrar kahvehaneye girdiler. Bu ara yolu kesen iki savaşçı önde duran bir arabanın kontak anahtarını alarak yolu tek taraflı olarak trafiğe kapattılar. Bu, eylemcileri takip etmeye kalkışacak polis ekip otolarının hareketini önlemeye yönelik olarak yapılmıştı. Daha sonra güvenlikteki savaşçı da arabaya bindi.

Eylemi başarıyla tamamlayan ekip elemanları, Hacıosman Bayırı'ndan Yeniköy sırtlarına geldikten sonra arabayı terkettiler, sadece arabanın sürücüsü arabayı Tarabya'ya bırakmak üzere onlardan ayrıldı.

Arabada herhangi bir hasar meydana gelmediğinden şoför Celal Kabayel'e sadece bir günlük hasılat tutarında para yollandı. Kamulaştırma eyleminden 302.500 lira nakit para, 3.540.000 liralık çek ile jandarma eri Mehmet Sönmez'e ait bir adet G-3 tüfeğı ile 20 adet mermi ve kasatura elde edilmişti.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

EYLEMDE DEVRİMCİ SOL VE PARTİ-CEPHE TARZI

Sarıyer Vergi Dairesi kamulaştırma eylemiyle birlikte 20'ye yakın eylem çeşitli yanlarıyla anlatılmış oluyor. Dikkat edilirse "eylemlerin öğrettiğinde" her eylemin kendi özgün yanlarıyla birlikte, öne çıkan ortak noktalar da bir hayli fazladır. Çünkü doğallıkla bu eylemlere aynı anlayış, aynı gelenek, aynı ilkeler yol veriyor.

Bu eylemlerde pragmatizm yok, halka zarar verme yok... Adalet var, özenli olmak var, politik ya da askeri bir yanlışı engellemek için kendini riske atma var, özveri var. Tüm bu eylemlerde hedefler gelişigüzel değil; neyin niçin seçildiği, neye niçin vurulduğu hepsinde son derece açık. Bu eylemlerde kolaycılık yok. Gerektiğinde zor olan seçiliyor. Buna gerçekten eşine ender rastlanır bir yaratıcılık eşlik ediyor.

Tüm bu özellikler, herhangi bir üstlenme olmaksızın da hangi eylemin Devrimci Sol'un ya da DHKP-C'nin işi olduğunun kesine yakın bir biçimde tahmin edilmesini mümkün kılan özelliklerdir. Bu anlayış, kamuoyuna, halka yönelik birşey olduğunda "bu onların işi değil" dedirten, MİT'çilere bile "kitleye yönelik eylem düzenlemezler" diye açıklama yaptıran anlayıştır. Eylemde açıkça bir Parti-Cephe tarzı oluşmuştur. Bu tarz gerçekten de her yönüyle bize özgüdür.

Halkımızın değerleriyle, devrimin ve sosyalizmin ilkeleriyle yoğrulmuş bir tarzdır bu.

Bu tarz, halka kol kanat geren, halk düşmanlarına karşı acımasız olan bir tarzdır.

Bu, eylemin öncesini ince eleyip sık dokuyan, planlı, ama eylem sırasında da olağanüstü gelişmeler karşısında alabildiğine inisiyatifli, yaratıcı bir tarzdır.

Bu tarz, savaşı yaygınlaştırmayı, halklaştırmayı hedefleyen, yaygınlaştırıp halklaştırırken de devrimci eylem ilkelerinden sapmayan bir yaklaşımın ürünüdür.

Şimdi bu eyleme bakalım; örneğin savaşçıların taksi şoförüne karşı tavrı... Bu tavır hem sınıfsal anlamda, hem de devrimci ahlak açısından son derece önemli ve öğreticidir. Taksi

şoförü halktan bir insandır, emekçidir; dolayısıyla onun hakkını gözetmekte, onu ne siyasal, ne de ekonomik anlamda hedef almamaktadırlar. İkincisi, doğrudan hedef olmayanlara yönelik tavırları, esas olarak anlatıcı, ikna edicidir. Ama bir devrimci şiddet eyleminde "zor"u gerektiği an kullanmazsanız o zaman herşey tersine de dönebilir. Örneğin enterne ederken bunda tereddüt edemezsiniz. Sözkonusu olan polis, asker gibi faşist devletin katliamcı kurumlarının mensuplarıysa bu konuda tereddüte hiç mi hiç yer yoktur. Mutemetin koruyucu durumundaki jandarma eylemde özel bir hedef değildir, onu cezalandırmak gibi özel bir karar da yoktur. Bu yüzden öncelikle zararsız hale getirilip silahının alınması hedeflenir. Ancak buna karşı koyduğunda yerinde bir inisiyatifle vurularak etkisizleştirilir ve silahı alınır.

Eylemde üzerinde durulabilecek bir başka yan, parayla birlikte G-3 silahının da kamulaştırılmasının planlanması ve uygulanmasıdır. Eylemin esas amacı açısından bakıldığında G-3'ün alınması pek çok ek yük getirmekte, keza eylem sonrası taşınması açısından da ek bir sorun oluşturmaktadır. Ancak zaten bu eylem yapılacaktır, onun için bir ekip görevlendirilmiş, emek harcanmış, risk alınmıştır. İşte böyle bir noktada kurtuluş savaşçıları her durumda, halkın ve örgütün silahlanmasını da düşünürler; çünkü bir halk savaşında en büyük silah kaynaklarından biri yine düşmanın kendisidir. Jandarmanın G-3'ünü almak bunun için baştan öngörülmüş, plan ona göre yapılmıştır.

Zabıta elbiselerinin giyilmesi, eylemin belli bir anında yolun kesilerek eylem alanındaki denetim ve hakimiyetin artırılması eylemin başarısındaki diğer belirtilebilecek yanlardır.

Bunlar her eylemde değişebilir, başka araçlar bulunabilir. Bu da eylemde Parti-Cephe tarzının bir tezahürüdür. Devrimci bir eylemin ilkeleri vardır, ancak reçeteleri, kalıpları yoktur. Eylemin askeri başarısı açısından da, siyasal etkisi açısından da her eylem somutunda koşulları teknik ve siyasal açıdan değerlendirme, planlama ve yaratıcılık esastır. Devrimci Sol ve DHKP-C eylemleri her dönemin kendi özgünlüğü içinde doğru ve yerinde hedeflere yönelmenin ve her eylem özgünlünde de hedefe ulaşmakta, vurmakta yeni biçimler bulmanın

da örnekleridir.

Bu anlamdadır ki, DHKP-C'nin eylem çizgisini sürdürmek, uygulamak hangi anda, hangi kampanyada, kime, nereye yöneleceğini doğru tespit etmek bu noktada kolaycılığa kaçmamak ve eylemlerimizi örgütsel-siyasal koşulları da uygun yaratıcı bir tarzda biçimlendirmekle mümkündür.

ALİBEYKÖY POLİS KARAKOLU'NUN BOMBALANMASI

7 Nisan 1992

Mahalli polis karakolları birer işkence merkezleri haline getirilmiş, her gün halka karşı pervasızca bir terör estiriliyor. Mahalli karakollarda bir yandan 60-70 yaşlarındaki yaşlı kadınlara karşı dahi işkence yapılıyor, bir yandan da polis ekipleri mahalle esnafını haraca bağlıyor. Bütün bunlar yetmemiş gibi, oligarşi de polisi halka karşı şirin göstermek için çeşitli yöntemlere başvuruyor. Polis haftası da böyle bir amaca hizmet etmekteydi.

Mahalle karakollarında halka karşı estirilen terörün hesabını sormak ve polis haftasında Silahlı Devrimci Birliklerimizden polis kurumuna küçük bir hediye (!) vermek amacıyla Alibeyköy Polis Karakolu'nu bombalamaya karar verdik. Çünkü Alibeyköy Polis Karakolu da son dönemlerde işkence merkezi haline getirilmiş karakollardan biriydi.

Zaten bölge olarak da, bina olarak da bildiğimiz bir yerdi. Bu tür yerlerin önünden geçerken de özel bir eylem kararı olsun ya da olmasın otomatik olarak aklımızdan da bir sürü eylem planı geçirdi. Bu yüzden ek bir istihbaratla varolan bilgilerimizi netleştirip kısa sürede eylemin biçimini belirledik. Karakolun bitişiğinde Noterlik binası vardı. Bu olanaktan yararlanacaktık. Bütün hazırlıklarımızı bitirip, son kontrollerimizi de yaptık. Murat Gül'ün SDB'lerde ilk eylemi olacaktı. Ben patlayıcıyı hazırlayıp eylem bölgesine gittim. Burada Murat Gül ile buluştuk. Eylem üzerine son kez detaylı bir sohbetimiz oldu. Murat SDB'lerde ilk eylemini gerçekleştirecek olmanın coşkusunu yaşıyordu.

Eylemi, polis karakolunun hemen yanında bulunan Noterlik binasının çatısından polis karakolunun çatısına geç-

rek, buradan da karakolun içine bombayı sarkıtarak gerçekleştirecektik. Planladığımız gibi mesai saatinin bitimini bekledik. Noterlik kapandı. Binada yalnızca muhasebe bürosunun mesai yapan işçileri kaldıktan sonra, binanın çatısına çıktık.

Henüz hava yeni kararıyordu. Çevre binalardan dikkat çekmemek için, 5-10 dakika havanın biraz daha kararmasını bekledik. Bu arada bekleme süresini de boş geçirmedik. Bir yandan çevremize dikkati elden bırakmazken, bir yandan da ben, hazır elimizde yapılmış halde bir örneği varken, Murat'a saatli bomba düzeneğini bomba üzerinde gösterdim. Zaten elektronik üzerine bilgisi olduğu için bu tür şeyleri de çabuk kavırıyordu. Saati uygun zamana ayarlayıp karakolun çatısına geçtik. Çatıdaki kapağı sessizce açarak bombayı karakolun en üst katındaki odaya sarkıttık. Biz bombayı sarkıtma işiyle uğraşırken 3-4 tane karakol polisi de, karakol caddesinin karşısındaki ana cadde üzerine polis haftası ile ilgili bir pankart asmaya çalışıyorlardı. Dönüp baksalar bizi görmeleri işten bile değil. Ama rahatız.

Biz işimizi bitirdikten sonra tekrar noterlik binasına geçip sessizce aşağıya inip çıktık. Karakolun önünden geçerken polisler de pankartı asmışlar, düzgün olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Murat ısrarla Küçükköy tarafından karakolu gören yüksek bir tepeden bombanın patlamasını izlemek istiyordu. Bu yeri de daha önceden kontrol edip belirlemiş. İsrarla bunun hiçbir riski olmadığını kabul ettirmeye çalışıyordu. O kadar coşkuluydu ki, ilk eyleminde bu coşkusu kırarak istemedim.

Ertesi gün randevuda patlamayı, o anki duygularını öylesine tatlı ballandıra ballandıra anlatmıştı ki, ona duyduğum sıcaklık bir kat daha artmıştı. Şimdi de ısrarla gidip karakolu yakından görmek istiyordu. Kural hatası yaptığımı bildiğim halde onu bir kez daha kıramadım. Karakolun üst kısmı kısmen tahrip olmuş, çatı katı yanmış, alt katların da camları tamamen dökülmüştü. Murat da patlama olduğu anda çil yavrusu gibi nasıl kaçıklarını anlatıyordu.

Kendilerini en güvencede hissettikleri işkencehanelerinde bile korku içindeydiler; bırakın bombayı, karakolun önünde kesekağıdı patlatsanız bu korku hemen açığa çıkıveriyordu.

Evet, inlerinde bile onlara rahat vermeyecektik. Randevudan ayrılırken ikimizin kafasında da bu vardı. Rahat vermeyeceğimiz üzerine sohbet ederek bölgeden ayrıldık.

İSTANBUL EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ'NE LAW ROKETİYLE SALDIRI

Emekçi halkın mücadelesinin bastırılmasının, katliam ve infazların planlanıp, uygulandığı kontrgerilla merkezlerinden biri İstanbul Emniyet Müdürlüğü'dür... Terör ve katliam politikası burada organize ediliyor. Yeni hedefimiz işte bu kontrgerilla merkezi. Burası bizim için her zaman hedefti tabii. Şimdi böyle bir görevin birliğimize verilmesiyle *özel* hedefimiz durumunda. Kontrgerilla şeflerinden Necdet Menzir'in üslendiği yerlerden birisi olması yanı sıra da bizim için önemli bir hedef. Oligarşinin katliam ve infazlarına misilleme yapmak için polisin çok iyi koruduğu (!) İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nü law roketiyle tahrip edeceğiz. İnfaz mangalarını, katliamların sorumlularını, yine kendilerini en güvende (!) hissettikleri yerlerden birinde vuracağız.

Hemen istihbarat çalışmasına başlıyoruz. Çalışmalar sırasında eylemin yaratacağı etkiyi düşünüyoruz. Oligarşinin ve işkenceci polislerin düşeceği durumu canlandırıyoruz kafamızda. Tüm çevreyi, çevre binaların konumlarını, giriş çıkışlarını inceliyoruz. Hedefin en zayıf yerini tespit edip, planımızı yaparak Harekete gönderiyoruz. Birkaç gün onay bekliyoruz. Eylem kararı geldiğinde hazırlıklarımız büyük bir coşkuyla başlıyor. Bölge denetiminin yoğun olduğunu gözönünde bulundurup araba kullanmamaya karar veriyoruz. Eylem den sonra yaya olarak uzaklaşacağız.

Tüm hazırlıklarımız tamam. Law'ımızı alıp üstten çıkıyor ve hedefimizin olduğu yere geliyoruz. Eylem bölgesine geldikimizde dış korumadaki arkadaş son kez hedefin çevresini kontrol ediyor. Bir olağanüstülük yok. Bir engel yok. Yerleri-

mize gidiyoruz. Heyecanlıyım. Bulunduğum yerden hedef bina apaçık önümde duruyor. Bayrağımızı orada uygun, hemen ilk anda görülebilir bir yere koyuyorum. O aynı zamanda imzamız, üstlenmemiz çünkü. Law'ı açıyorum. Omuzuma yerleştirdikten sonra nefesimi tutarak, dikkatlice nişan alıyorum. Tetiğe basıyorum, **ateş almıyor**. Tekrar basıyorum, yine ateş almıyor. Sinirleniyorum. Law'ı omuzumdan indirip, tekrar kontrol ediyorum. Omuzuma alıp, tekrar nişan alıyor ve tetiğe basıyorum. Olmuyor, yine ateş almıyor... Zaman geçiyor. Yakın korumadaki arkadaş durumu öğrenmek için yanıma geliyor sabırsızca. Onunla da deniyoruz, çalışmıyor. Oyalanmamamız gerekiyor. Law'ın çalışmaması sınırlarımızı bozuyor. Çevre binalardan insanların görebileceğini düşünerek dikkatlice hareket ediyoruz. Şu anda yapabileceğimiz birşey yok. içimiz elverirse de buradan ayrılmak zorundayız. Bu kadar emek verip de, eylemi yapamadan geri dönmek **çok zor geliyor**. Hedefi tehlikeye sokmamak için fazla oyalanmamak gerekiyor. Law'ı kapatıp, bayrağımızı alarak, **eylem yerinden ayrılıyor**.

Dış korumadaki yoldaş soran gözlerle bize bakıyor, üzüntüsünü anlıyoruz. **"Yarın yine geleceğiz"** diyoruz. Çünkü elimizde ikinci bir Law var, onu deneyeceğiz.

Üsse Law roketini taşıdığımız çantayla girip-çıkmamız çevrenin dikkatini çekmiş. Bakkal **"Eşiniz çalgıcı mı? Bir kaç gündür elinde klarnet çantasıyla gelip gidiyor"** dediğinde şaşıyorum. Arkadaşlara anlattığımda, aramızda espri konusu olsa da çevrenin gözleri bizi daha dikkatli olmaya itiyor. Akşam tekrar eylem planını inceleyip yapacaklarımızı son kez konuştuk. Yarını ve eylemi düşünüyoruz. Bütün dileğimiz ikinci Law'ın da bozuk çıkması.

ERTESİ GÜN tekrar gidip aynı şekilde eylem bölgesinde yerlerimizi alıyoruz. Daha öncesinden, koruma görevini üstlenen yoldaş çevreyi kontrol ediyor. Bir önceki gün olduğu gibi bayrağımızı yerleştirip, Law'ı açtıktan sonra, nefesimi tutarak nişan alıyor ve **dokunuyorum tetiğe...**

İki büyük patlama ve her taraf toz duman içinde...

Bir anda büyük bir kargaşa başlıyor. Gazeteciler, insanlar koşuşturuyorlar. Büyük bir patlama olduğu için insanlar tüp

patladı sanıp çevreyi boşaltıyorlar. Bu karmaşadan yararlanarak bölgeden uzaklaşıyoruz. Tahmin ettiğimiz gibi bu ortamda kimse bizimle ilgilenmiyor.

Hızlı bir şekilde bölgeden uzaklaşarak, üssümüze döndük. Ertesi gün büyük bir heyecanla gazeteleri aldık. **"Bu Ne Cüret", "Lanet Olsun"** vb. başlıklar.

İsmet Sezgin acizliğinden ne diyeceğini bilemez durumda. **"Law dediğiniz eğri bir boru. Bunu cebinizde de taşırsınız"** diyerek eylemimizin ve silahlarımızın gücünü küçümsemeye çalışıyor.

Roket hedefin çatısına isabet etmiş, teknik açıdan istediğimiz sonucu elde edememiştik. Buna rağmen işkenceci katilleri kendilerini güvende hissettikleri merkezlerinde dahi rahat bırakmayacağımızı göstermiş olduk.

Eylemin olduğu gün DGM'de yoldaşlarımızın mahkemesi var. Patlamayı duyuyorlar, eylemi, nerenin vurulduğunu öğrendiklerinde bu kez DGM salonlarında onların sloganları patlıyor...

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

HER KALENİN BİR ZAYIF YANI VARDIR

İstanbul Emniyet Müdürlüğü ve Alibeyköy Karakolu'na yönelik bu iki eylemin kuşkusuz en önemli ve ortak yanları düşmanın kalelerinin görünürde ne kadar görkemli ve korunaklı olursa olsun mutlaka bir zayıf yönlerinin olduğunu göstermesidir.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü kontrgerillanın merkezlerinden biri. İçinde yüzlerce işkenceci katil var. Hepsi korkuyla yaşıyorlar. O yüzden de inlerinin sağında-solunda, önünde-arkasında onlarca katil, içerideki yüzlerce katili korumak için nöbet tutuyor. Alibeyköy Polis Karakolu da öyle. İçeride işkenceyi arttırdıkça dışarıdaki nöbetçi sayısını da artırıyorlar. Ama Halk Kurtuluş Savaşçıları her iki hedefe ulaşmakta da güçlük çekmiyorlar.

Güçlük çekmemelerinin kökeninde elbette önce onların **cüreti** var. Ama bu cüret, altı boş bir cüret değil. Onlar, devrimci savaşımızın ve başka ülkelerdeki devrimci eylemlerin tecrübesinden biliyorlar ki, hem siyasi açıdan, hem askeri açıdan her kalenin zayıf bir yanı vardır. Cüretleri, bilinçli bir cüret yani. Geriye yalnız **yaratıcılık** ve **irade** kalıyor. **Düşünüldüğünde, araştırıldığında ve yaratıcı davranıldığında** o zayıf yanı bulmak da mümkün oluyor.

Bu tür yerler, düşmanın bir anlamda "sinir merkezleridir. Bu yüzden bu tür yerlere vurmak fiziki anlamda da, moral anlamında da çok daha derin etkiler yapar. Bu yüzden de düşman bu "sinir merkezlerinin korunmasına daha özel bir önem verir. Ama işte hiçbir önlem devrimci irade ve yaratıcılık karşısında aşılamaz bir niteliğe sahip değildir. Elbette bunun en çarpıcı örneği zindanlardaki özgürlük eylemlerimizdir. Önlemlerin beş kat, on kat arttırıldığı koşullarda gerçekleştirilen firarlar devrimci irade ve yaratıcılığın düşmanın koyduğu engelleri mutlaka aşabileceğinin örnekleriydiler. Kafa yormak, yoğunlaşmak, karşı-devrimin her önleminin, her duvarın, her korumasının mutlaka bir gediği olacağını bilmek, ısrarla bu gediği arayıp bulmak ve o gedikten girmek... Sayısız devrimci eylem işte böyle bir yoğunlaşmanın ürünüdür.

Aslında bu firarların pekçoğu son derece basit, sade ve ancak son derece da yaratıcı eylemlerdir. Düşman devrimci irade karşısındaki acizliğini gizlemek için firarlar konusunda burjuva basında her zaman çok karmaşık senaryolar uydurmuş, eylemleri yok cezaevi idaresinden destekle, yok olağanüstü teknolojilerle açıklamaya çalışmıştır. Oysa pekçoğu gerçek değildir bunların. Pekçok şey son derece basit yöntemler, araçlarla gerçekleştirilmiştir. Çünkü o "**gedik**'ler bulunmuştur. Düşman zayıflığını gizlemek için firarları neredeyse olağanüstü teknolojilere bağlamıştır.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne ve Alibeyköy Karakolu'na yönelik eylemler de görüldüğü gibi esasında son derece sade, deyim yerindeyse basit eylemlerdir. Görüldüğü gibi kalabalık bir savaşçı grubunu da gerektirmeyen eylemlerdir. Yalnızca

düşmana nereden, nasıl vurulabileceği iyi tespit edilmiştir. Gerillanın özü, esprisi de bir yerde bu değil midir zaten: Düşmanın sinir merkezlerine vurmak, en az güçle en etkili sonucu almak...

**KONTRGERİLLA KURMAYLARINDAN
ORGENERAL ADNAN ERSÖZ'ÜN
CEZALANDIRILMASI**

13 Ekim 1991

Ufak bir aksilikten dolayı yapılamayan eylem bugün gerçekleşecek. Heyecanlıyız. Bir kontrgerillacıdan, halk düşmanından daha hesap soracak olmanın heyecanı ve coşkusu yaşadığımız. Evden çıkıyoruz. Öncelikle araba işini halletmemiz lazım. Bir yoldaşla buluşup, belirlediğimiz yerde bir arabaya el koyacağız. Yoldaşla buluşup yola çıkıyoruz. İşimizi kolayca halledeceğimiz, çokça irikiyim olmayan bir taksi şoförünü gözümüze kestirmeye çalışıyoruz. Bir taksiyi durdurduk, biniyoruz. Kendi aramızda sohbet ediyoruz. Şoför istediğimiz yere ters giriş yapıyor. Uygun bir senaryo ile arabadan inmek zorunda kalıyoruz. Tekrar deneyeceğiz. Biniyor, bu sefer istediğimiz yönden giriyoruz sokağa. Sokağı son kez denetimden geçirip, şoföre durmasını söylüyoruz. Aynı anda arabanın lambasını kapatıyoruz. Öndeki arkadaş elini kontağa atarken, arkadaşları da adamın ağızını kapatıp, beline silahı dayıyor. Bir süre konuşuyoruz. Devrimci olduğumuzu, ona birşey yapmayacağımızı, sadece arabasını kısa bir süre için kullanacağımızı söylüyoruz. Adam biraz heyecanlanıyor. Birşey yapmayacağını söylüyor. Arabanın durumu hakkında bilgi aldıktan sonra, şoförü çıkartıp bagaja koyuyor ve bağliyoruz. Astımı olduğunu, hava alamadığını söylüyor. Bunu dikkate alarak yerleştiriyoruz bagaja.

Eylem saatine kadar 5-10 dakikalık bir vaktimiz var. Hem arabayı denemek, hem de vakit geçirmek için bir iki tur atıyoruz. Eylem sokağına paralel sokakta arabadan inip başka bir yoldaşla buluşuyoruz. Şoför olan yoldaş bizden ayrılıp, arabayı bizi bekleyeceği yere çekiyor. Sokağa girmek üzereyiz. Apartmanın önünde insanlar var. Önce ne olduğunu anlayamıyoruz. Daha sonra

evre apartmanlara misafirliğe gidip gelenler olduğunu anlıyoruz. Kalabalıklar. Gitmeleri için bekliyoruz. Apartmanın önündeki araba bir türlü hareket etmiyor. Beklemekten vazgeçip apartmana giriyoruz. Son bir kez birbirimize bakıp, gözlerimizle "tamam" diyoruz. Kapıyı alıyoruz. Tahmin ettiğimiz gibi eşi açıyor. Bir arkadaş kadının bağırmasını engellemeye çalışırken, biz salona giriyoruz. Bu sırada Adnan ERSÖZ'n kalkıp bize doğru geldiğini görüyoruz. Gözlerindeki panik ve korkuyu çok iyi görebiliyoruz. Ellerini açarak telaşla yaklaşıyor bize. Biraz daha yaklaşmasını bekliyor ve basıyoruz tetiğe. Adi işkenceci, kontrgerilla şefi. İşte yaptıklarının cezasını çekiyorsun. Halkın Adaleti'nden kaamadın, kaamayacaksın da. Bir kurşun daha...

Etrafa bir göz atıyoruz, aslında evindeki belgeleri, kimliklerini, varsa silahını almayı düşünüyoruz. Ama kadınla diğer yoldaşımızın boğuştuğunu, kadının avazı çıktığı kadar bağırdığını görünce vazgeçiyoruz. Evden çıkıp, kapıyı kapatıyoruz. Aşağıya inerken, bir kadın çıkıyor, "Ne oluyor?" diye soruyor, "birşey yok, anlayamadık" diyoruz. Dışarı ıkıyoruz, etrafta insanlar var. Kimsenin tam olarak ne olduğunu anlayamadığı açık. Arabanın olduğu yere kadar yürüyoruz, bu arada şoförümüz arabayı çalıştırmakta biraz gecikiyor. Evet, araba çalıştı. Arkamızdan bağırtılar geldiğini duyuyoruz. Silahlarımız ellerimizde, her an çatışmaya karşı hazır bekliyoruz. Herkes oldukça sakın, hatta espriler yapıp takılıyoruz birbirimize. Arabayı bırakacağımız sokağa gelince, silahları çantaya koyup, götürecek olan yoldaşa veriyoruz. Biz de aynı evi paylaştığımız yoldaşla çekilme gzergahımızda ilerlemeye başlıyoruz. Aklımız biraz diğer yoldaşlarda kalıyor. Çünkü tam bizden ayrılacakları sırada önümüzden bir ekip arabası geçmişti. Giden yoldaşlardan bir tanesi daha sonra eve gelecekti. Ama bizden sonra geleceğini düşünüyoruz. Evin kapısını amaya uğraşırken, yoldaşımız kapıyı aınca şaşırıyoruz...

Radyoyu açıyoruz hemen ve eylemden yaklaşık 1,5 saat sonra yayınlanan ilk radyo haberini dinliyoruz; sevincimiz büyük, biraz da kendimizle gururlanıyoruz. İçinde eksiklikleri barındırsa da olumlu bir eylem oldu çünkü.

Ertesi sabah evimizin konumundan ve erken çıkmamız gerektiğinden gazeteleri okuyamadan evden ıkıyoruz. Bir durakta otobüs beklerken, bir dükkanın önündeki gazeteye ilişiyor g-

züm. İster istemez gülüyorum, bu alakasız robot resimler karşısında. Yine de tedbirli davranmaya çalışıyorum. Gazetelerde Adnan Ersöz'ün ünvanları sıralanıyor: Genelkurmay 2. Başkanlığı, 1. Ordu Komutanlığı, MİT Müsteşarlığı, Danışma Meclisi Üyeliği... Günaydın Gazetesi'nde **"MİT eski Başkanı ve 1.Ordu Eski Komutanı Orgeneral Adnan ERSÖZ'ün öldürülmesi, MİT'i sarstı"** deniyordu. Bir MİT üst düzey yetkilisi de **"Olay kesinlikle Dev-Sol'un stratejisi kokuyor"** yorumunu yapmıştı... Daha sonra eylemle ilgili bir o kadar daha ilgisiz haberleri okuyunca, adamların acizliği daha da komik geliyor bana. Buldukları herşeyi yamamaya çalışıyorlar çünkü. Korumanın olmayışını nasıl açıklayacaklarını bilemiyor, eylemi gerçekleştirenlerin bir gün öncesinde apartmanın çevresinde tencere pazarlamacısı olarak dolaştığını söylüyorlar ısrarla. Akılları sıra istihbaratın nasıl çıkartıldığını çözüp, prestijlerini korumaya çalışıyorlar.

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

EYLEM SONRASI...

Orgeneral Adnan Ersöz cezalandırılıyor. **"Orgeneral....."** Bu sıfattan sonra yazılan ismin bir yerde o kadar büyük önemi yok aslında. Devletin şöyle bir sarsılması için cezalandırılanın bir orgeneral olması yetiyor zaten. Gazetelerde o günlerde yeralan başlıklarda söylendiği gibi böyle eylemler "MİT'i sarsıyor", başka mekanizmaları sarsıyor.

Eğer hedefin niteliği devletin bulandırmayacağı kadar açıksa, devletin işte böylesi durumlarda sarsıntının etkisini azaltmak, eylemin kitlelere taşıyacağı mesajları bulandırmak için başvurduğu değişmez bir yöntemi var: Yöntem bu eylemin sonrasında da olduğu gibi kamuoyuna **"devletin herşeyi bildiği"** havasını yaymaktan ibarettir.

Ertesi gün hemen "robot resimleri" yayınlanıyor savaşımların. İstihbaratın nasıl yapıldığını bildiklerini ifade eden senaryolar yazılıyor gazetelerde.

Mesela bu tür etkili hemen her eylemden sonra gazetelerde

"MÎT uyarıyordu" haberleri yayınlanır mutlaka. Güya MÎT o hedefin vurulacağını daha önceden öğrenmiş, ilgili yerleri uyarmıştır. Bazı olaylarda "uyarı"lar olduğu doğrudur. Ama uyarılar doğrudan bir istihbaratın değil, tahminlerin, Parti-Cephe'nin açıklamalarının sonucu olan, zaten gizli olmayan şeylerin sonucudur. Parti-Cephe düşmanlarının adını, sanını hep açık açık yazıyor, ifade ediyor. Çok çeşitli vesilelerle yayınlanan "halk düşmanlarının" listeleri var. Elbette süreç açısından uygun düştüğü noktada halk kurtuluş savaşçıları bunları cezalandıracaktır da. MÎT vb. kuruluşlar işte doğallıkla bunu da bildiklerinden, bir yerde kendi üzerlerinden sorumluluğu da atmak için sık sık hemen herkese böyle uyarılar yapıyorlar. Ama bu yöntemle asıl amaçlanan devrimci illegal örgütlenmeler hakkında **kuşku, şaibe** yaratmaktır. Kamuoyuna bu örgütlerde "ajanları" olduğu mesajını vererek devrimci hareketlere karşı kitlelerde güvensizlik oluşturmaktadır.

Bu tür kontrgerilla taktiklerinin bir diğer yanı da savaşçıları eylem anında ya da sonrasında **hata yapmaya, paniğe** zorlamaktır. Robot resimler falan hikayedir. Robot resmin amacı ikilidir; birincisi kitlelere teknolojinin gücüyle gözdağı verip "kimse elimizden kaçamaz" mesajını yerleştirmek ve ikincisi savaşçıları hata yapmaya sevketmektedir. Çoğu robot resim zaten alakasız bir resimdir, şu ya da bu biçimde benzetildiği düşünülse de yine de hiçbir şeydir. Bugüne kadar robot resminden tanınıp yakalanan kimse yoktur.

Bütün bunların gösterdiği şey sonuçta şudur; bir eylem, kurşunların sıkıldığı anda da bitmiş olmuyor aslında. Aynı anda eylemin diğer yanları başlıyor. Düşmanın savaşçılara yönelik **askeri saldırısını** göğüslemek, öncelikle de savaşçıların eylem sonrası güvenliğini sağlamak gerekiyor. Eyleme yönelik düşmanın ideolojik saldırılarının göğüslenmesi gerekiyor. Çünkü düşman her eylemden sonra hem askeri-polisiye saldırısını, hem ideolojik saldırısını tırmandırıyor. Bu anlamdadır ki, bir eylemin planı hedefe vurmanın ötesinde bu yönleri de kapsadığında, ancak o zaman tam bir plan olarak değerlendirilebilir.

BAYRAMPAŞA'DA ÇEVİK KUVVET OTOBÜSÜNE LAW ROKETİYLE SALDIRI EYLEMİ

18 Mart 1993

Zorlu bir süreç yaşıyorduk. Darbe ihanetiyle birlikte hareketimiz bir çok operasyona maruz kalmış, onlarca yoldaşımız şehit düşmüş, onlarcası da tutsak edilmişti.

Ve işte tam bu süreçte darbeci çetenin şefiyle birlikte, beş kişi ölüm mangaları tarafından Kartal'da katledilmiş ve bu da Devrimci Sol'a darbe diye lanse edilmişti. Halkta kafa bulanıklığı yaratmaya çalışıyorlardı. Etkili bir vuruş şart olmuştu. Zorluklarımız vardı ama, ortada böyle bir zorunluluk da vardı.

***Hedef: Meydanlar dahi Vahşetin Uygulayıcısı
"Çevik Kuvvet"...***

Hedef olarak akşamları düzenli bir şekilde Bayrampaşa Çevik Kuvvet Müdürlüğü'ne dönen çevik otobüsünü belirledik. Eylemi asıl olarak Law'la gerçekleştirecektik. Law silahı, şehir gerillası açısından bazı kullanım zorluklarına ve dezavantajlarına rağmen düşmanın korku duyduğu bir silahtı. Yüzlerce insanın kafasını, kolunu kırarak, onlarca devrimcinin katledilmesinde görev alarak halka karşı suç işleyen halk düşmanlarının sonunun ne olacağını onlara yaşatarak öğretecektik.

Eylem İlkesi; Halka Zarar Vermemek...

Eylemi yapacağımız yerin durumunu incelemiştik. Bir gün öncesinde toplantı yaptık ve eyleme son şeklini verdik. Eylemi nasıl gerçekleştireceğimizi, kimin ne görev alacağını belirledik. En fazla çekindiğimiz nokta ise halka zarar vermektir. Çünkü hedefi hareket halindeyken vuracaktık. Roketin hedefe isabet etmemesi halinde, arkadan gelecek olan diğer araç-

lara ve halka zarar vermiş olacaktık. Halka kesinlikle zarar vermemek için eylemi bu yönüyle en ince ayrıntısına kadar değerlendirdik. Düşmana Hareketimize karşı kullanabileceği hiçbir malzeme vermemeli ve bu yönüyle de halka vereceğimiz mesajlar net olmalıydı.

Buluthan Kangalgil Birliği olarak law silahını ilk kez kullanacaktık. Bu anlamda toplantıda bunun üzerinde tekrar tekrar durduk, en etkili kullanabilmenin biçimlerini konuştuk. Düşmana hiç beklemediği bir anda büyük bir darbe vuracak olmanın coşkusunu taşıyoruz. Eylemi başaracağımıza olan inançla toplantıyı bitiriyoruz.

Eylem Yerindeyiz...

Ertesi gün silahlarımızı hazırladık ve eylemi yapacağımız saatte eylem yerine gittik. Bir yoldaşımız lawı ateşleyecekti. Onun yanında duran yoldaşımızın elinde ise ***kleş*** vardı. O da işkencecilerin üstüne iki şarjör mermi boşaltacak, ardından da ***lawı*** kullanan yoldaşımız el bombalarını atacaktı. Ben ise hedefin geldiği tarafta diğer yoldaşlardan uzakta bekleyerek, hedef belirdiğinde hazırlanmaları için işaret verecektim. Yoldaşlarımız geri çekilirken onların korumasını alacaktım. Bunun için bende ***Uzi*** vardı.

Eylem yerinde konumlandık ve hedefin gelmesini beklemeye başladık. Ben diğer yoldaşlardan biraz uzaktayım. Bir tane çevik otobüsü geliyor. Yoldaşlara bakıyorum, tam olarak yerlerine yerleşmemişler. Zaten otobüste de pek fazla polis yok. Bundan dolayı işaret vermiyorum. Tekrar beklemeye başlıyorum. İstasyonda inen insanlar önümden geçerek gidiyorlar. Heyecan doruk noktada. Birinin elinde el radyosu olan iki adam yoldaşların olduğu tarafa doğru gidiyorlar. Radyoyu kulağına dayayarak konuştuğu için acaba telsiz falan mı diye dikkat kesiliyorum. Herhangi bir müdahalelerine karşı da kendimi hazırladım. Neyse ki sıradan insanlarmış. Diğer yoldaşların yanından geçerek uzaklaşıyorlar. Hava yavaş yavaş kararıyor, zaman geçmek bilmiyor. Ve nihayet 10-15 dakikalık bir bekleyişten sonra hedef görüldü. Ben yoldaşlara işaret veriyorum, yoldaşlar silahlarını çantalarından

çıkartıyorlar. **Lawı** kullanacak yoldaş ateşe hazırlıyor. Diğer yoldaş da kleşi almış eline. Çevik otobüsü istasyonda duruyor ve bir kişiyi indiriyor. Çok iyi diye düşünüyorum. Çünkü böylece yoldaşlar hazırlanmak için daha fazla zamana sahip oluyorlar. Bense elimi silahıma uzatıp çekiyorum ve diğer yoldaşların düşman hedefini vurmalarını seyretmeye başlıyorum. Gözlerimle çevik otobüsünü takip ediyorum. Film değil bu, gerçek bir sahne olacak. Otobüs yoldaşlara yaklaşıyor ve yoldaş **lawın** tetiğine basıyor...

Hedefe Vuruş ve Çatışma...

Büyük bir gürültüyle patlayan law mermisinin etkisiyle çevik otobüsünü alev topuna döndürmüştü. Yer yerinden sarsılmıştı ki otodan çıkan çevikler sağa sola ateş etmeye başladılar. Law beklediğimiz sonucu vermemişti. Rastgele ateş ediyorlar. Ben de basıyorum tetiğe. Seriyeye aldığım Uzi gök gürültüsünü andıran bir sesle gürliyor. Bu ses onların sinecek delik aramalarına yetiyor. Diğer yoldaşlar da ateş ederek geri çekilmeye çalışıyorlar. Tetiğe tekrar dokunuyorum, fakat ateş almıyor. Bu arada karşıdan sıkılan mermiler de havada uçmaya başlıyor. Sağımdan solumdan vızıldayarak geçiyorlar. Belli ki rastgele ateş ediyorlar diye düşünüyorum. Yoldaşlara bakıyorum. Olamaz. Bir yoldaşım yerde. Kalkıyor, biraz koşuyor, tekrar yere yığılıp kalıyor. Bu arada ben de şarjörümü değiştirdim, bu kez tek tek ateş etmeye başlıyorum. Yere yığılan yoldaşın yaralanmış olabileceğini düşünüyorum. Başımdan kaynar sular boşanıyor sanki. Neyse ki düşündüğüm gibi değilmiş. Tekrar ayağa kalkarak gelmeye başlıyor ve diğer yoldaşımla birlikte beni geçiyorlar. Ben bir kaç el daha ateş ettikten sonra onlara yetişiyorum. Yoldaşlara bakıp iyimisiniz diye soruyorum. "İyiyiz" diyorlar. Lawı ateşlediği yer biraz tepelik olduğu için ayağı kaymış ve aşağı yuvarlanırken pantolonunun iki dizi de yırtılmış, o yuvarlanmada gözlüğünü de düşürmüştü. Ufak tefek sıyrıkların dışında birşeyi yok.

Geri Çekiliyoruz...

Minübüs yoluna çıkmak için hanların arasından geçiyoruz. Silahlarımızı hala açık olarak ellerimizde taşıyoruz, bü-

tün insanlar çatışmanın gürültüsüyle kapı önlerine yığılmışlar. Oligarşinin "halk desteği"nin ne olduğunu pratikte görüyoruz. İnsanlar heyecanla karışık bir şaşkınlıkla bizi seyretiliyorlar. Yanından geçtiğimiz bir amca gayet sempatik bir tavırla "ne o gençler, çatışma mı çıktı?" diye soruyor. Biz de ona gülerek cevap veriyoruz. Herhangi bir müdahale ihtimaline karşı silahları çantaya koymamıştık. Caddeye yaklaştığımızda silahları çantaya koyduk. Caddeye çıktığımızda ise tam cad-denin karşısında bir trafik ekip otosu duruyordu. Fakat ne hikmetse onca gürültüyü duymamış olacaklar ki öylesine boş boş bakmıyorlardı!

Soğukkanlı bir şekilde ilk gelen minübüse bindik. Bir yandan eylemi başarmanın sevincini yaşarken, diğer yandan da istediğimiz sonucu alamadığımıza hayıflanıyorduk. Eylemde en büyük eksiklik bizi sonuca götürecek olan kalaşnikofun çalışmaması idi. Eğer tutukluk yapmasaydı, polisleri imha edebilecek, eylemi başarıyla sonuçlandıracaktık. Üsse dönüp akşam haberleri seyrettiğimizde ikisi ağır, sekiz polisin yaralandığını öğrendik. Ağır yaralılarından, komiser yardımcısı olan polis daha sonra ölmüştü. Komiser yardımcısı işkenceci polisin cenazesinde konuşan ölüm mangalarının şefi Menzir, düşmanın korkularını açığa vuruyordu. Sarfettiği bütün şatafatlı sözlere rağmen bunu gizleyemiyordu. Bu korkuları, law gibi her an beyinlerinde patlayacağını hissettikleri HALKIN ADALETİ idi.

KONTRGERİLLA MERKEZİ GAYRETTEPE'YE YÖNELİK LAW ROKETLİ SALDIRI EYLEMİ

Oligarşinin, Kürdistan'da ulusal harekete ve Kürt halkına karşı saldırılarını yoğunlaştırdığı, imha amaçlı operasyonların arttığı bir süreçti. Hareketimiz de bu saldırı ve imhaya karşı bir kampanya açmıştı. **"Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Kürdistan Kürt Halfanıdır", "Kürdistan'daki Katliamların Hesabını Soracağız"** şiarlarıyla yürütülen bu kampanya süreci boyunca silahlı, silahsız pekçok eylem yapılıyordu. İşte bu kampanya içinde bizim birliğimize de hareketten Gayrettepe Siyasi Şubeye law ile saldırıda bulunma talimatı geldi. "Katliamların hesabını sorma" şiarı bir boyutuyla da devrimci şiddet eylemlerimizle ifade edilmiş olacaktı.

Hedefimiz Bir Suç Odağı: Gayrettepe...

Birlik olarak sevinmiştik. Çünkü halklarımıza karşı bir suç odağı olan, işkence, cinayet, katliam ve provokasyonlar tertipleyen bu kontrgerilla merkezine, karanlığın cellatlarına karşı, onların deyimiyle "alev makinasıyla" saldırıda bulunup kısmi de olsa imha edecektik.

Düşmanı bu sefer de şaşkına çevirecektik. Çünkü atacağımız law uzaktan kumandalı ve zaman ayarlı olacaktı. Lawı yerleştireceğimiz yeri daha önceki başarısız atışlarımızı da düşünerek, çok iyi seçmek için çaba sarfediyorduk. 2-3 gün boyunca bütün Gayrettepe çevresini gezerek, bir çok yer bakmıştık. Ama sonunda en uygun yeri bulmuş, orada bir "inşaatla karar kılmıştık.

Burunlarının Dibindeyiz...

Biz bu araştırmalarımızı yaparken, burunlarının dibine kadar giriyor, kapılarının önünden geçiyoruz. Onlar işkence yapmakla, yeni katliam ve infaz planları oluşturmakla, provokasyon hazırlıkları yapmakla meşguller. Hiçbir olumsuzluk doğmadan istihbaratımızı çıkardık.

Atışı nereden, nasıl yapacağımızı kesinleştirdikten sonra eylem hazırlıklarına başlıyoruz. Akşam yapmayı planlıyoruz. Ama son kontrol sırasında bir aksilikle karşılaşıyoruz. O güne kadar inşaatın bodrum katında kalan işçiler, üst kata taşınmışlar. İşimizi sabaha erteliyoruz. Sabaha kadar hiç yatmıyorum.

Şehitlerimize verdiğimiz sözü tutacağız. 12 Temmuz, 16-17 Nisan ve diğer tüm direnişlerimizi, kahramanlarımızı düşünüyorum. Sabo'yu, Eda'yı... **"Yoldaşlarımız cezalandırıcak sizi..."** Coşkum daha da artıyor, sabahın olması, saatlerin ilerlemesini sabırsızlıkla bekliyorum.

İşte Katillerin İni Karşımızda...

Hava ışımadan, silahlarımızı kuşanıyor, Lawı da alarak üstten çıkıyoruz. Lawı yerleştireceğimiz binaya, herhangi bir aksilikle karşılaşmadan rahatça gidiyor ve içeriye giriyoruz. Soğukkanlı ve sakiniz. İşçileri uyandırmamak için sessiz ve yavaşça 5. kata çıkıyoruz. Siyasi şube denilen cehennem zebanisi ***katillerin ini*** karşımızda. Bir kez daha vuracağız bu cehennem zebanilerinin inini. Halkın adaletinden kaçamıyorlar, kaçamayacaklar da. ***"Tuzaklamalarımızla, pusularımızla, patlayan ve 'patlamayan' bombalarımızla, silahlarımızla, lawlarımızla, roketlerimizle ve susmayan adaletimizle, halklara ve devrimcilere karşı suçların hesabını sormaya devam edeceğiz"*** diyorduk, 48 No'lu Haber Bülteni'mizde.

Heryer sessiz ve sakin, hiçbir hareketlilik yok. İşkenceci katiller sürüsü zulmetmekle ya da bunun planlarını yapmakla meşgul olmalılar. Ama biraz sonra bunu pahaliya ödeyecekler, pahaliya ödeyeceğiz onlara. Şu anda eyleme motivasyonumuz tam ve başarıımızdan başka birşey düşünmüyoruz. Aklımıza aksi birşey gelmiyor, gelmesini de istemiyoruz.

Silahlarımız Vurmaya Hazır...

Bu coşku ve motivasyonumuzla lawı yerleştirmeye başlıyoruz. Heyecanlıyım. Lawın yönünü kontrgerilla merkezine çevirip nişan alıyor ve öylece sabitliyorum. Sonra lawı ateşleyecek olan zaman ayarlı düzeneğimizi kurup lawa bağlıyo-

rum. Evet işimiz tamam. Korumadaki yoldaşa bakıyorum. O da bana... Sevinci ve kini gözlerinde okunuyor. Bayrağımızı bırakıyor ve geldiğimiz gibi çekiliyoruz. İşçileri uyandırmamak için çok dikkatliyiz. İşçilerin kaldığı kattan geçerken bakıyorum, yatıyorlar. İnşaattan çıkıyoruz ve yürümeye başlıyoruz. 30-40 metreden sonra arkama bakıyorum, o da ne?... Pijamalı biri kapıya çıkmış bize bakıyor. Kafamda şimşekler çalıyor. Acaba çalışırken bizi mi gördü? O da aynı şeyleri düşündü mü diye, yanımdaki yoldaşıma bakıyorum. Evet, o da aynı şeyleri düşünmüş ama bu düşünceleri kafamızdan atarak uzaklaşıyoruz. Zaten yapacak birşeyimiz yok. Belirli bir mesafede patlama sesini bekliyoruz. Sesi duyduktan sonra uzaklaşacağız.

Bu Defalık Kurtuluyorlar...

Saatler geçiyor, ses bir türlü gelmiyor. Acaba diyoruz, patladı da biz mi duymadık? Biraz daha bekliyoruz, yine yok. Polisiye bir hareketlilik de yok. Kontrol etmek için arkadaş gidiyor. Ona dikkatli olmasını söylüyorum. Yakın çevreyi kontrol ederek geliyor. Patlama olmamış. Silahlarımızı tekrar üstümüze alıp, beraberce Lawı almaya gidiyoruz. İnşaatin sokağının başına geldiğimizde sağda solda "kamufle" edilmeye çalışılmış pekçok sivil arabayı ve onlarca polisi farkediyoruz. Onlar bizi göremiyorlar. İnşaata pusu kurmuşlar, dönüyoruz.

Üzgünüz. Elimizden yine kurtuldular. Ölümünden, HALKIN ADALETİ'nden kıl payı sıyrıldılar.

Nasıl olmuştu? Neden patlamamıştı? Teknik hata mı vardı? Bizi gören adam ihbar mı etti? Yorumlar yapıyoruz... Patlamanın olmamasından dolayı kinimiz bir kat daha artıyor. Şanslarının her zaman yaver gitmeyeceğini, halkın adaletinden kurtulamayacaklarını, er ya da geç cezalandırılacaklarını düşünerek üssümüze dönüyoruz.

Yarın çıkacak gazeteleri merak ediyoruz. Acaba ne yazacaklar? Eylemi tartışıp, değerlendiriyoruz. Hemen yeni bir yer daha bakarak bir kez daha yapmayı hedefliyoruz.

Eylem gerçekleşmediği halde basın geniş yer vermiş. Panikleri, korkulan açık.

EYLEMLERİN ÖĞRETTİĞİ

Askeri açıdan gerek başarılı, gerekse de başarısız hemen tüm eylemlerin gösterdiği birşey vardır; gerilla, silahın, teknolojinin gücüne değil, esas olarak kendi yaratıcılığına ve cüretine güvenmek, eylemini biçimiyle, planlamasıyla bunun üzerine oturtmak zorundadır. Elbette bu yalnızca silahlı eylemler, SPB eylemleri sözkonusu olduğunda değil, esas olarak tüm eylemlerimizde geçerlidir.

Eylemlerimizde tekniğin, teknolojinin tüm imkanlarından yararlanmak ayrı birşey, eylemi ve eylemin başarısını yalnızca buna bağlamak, hele hele gerilla tarzını "silah üstünlüğüne", gelişmiş silahlara sahip olmaya indirgemek başka birşeydir. Birincisi olması gerekendir. Ama ikincisi gerilla savaşını yiyip bitirecek bir tarzdır.

İkinci tarzı benimseyen bir gerilla daha baştan kendini yenilgiye mahkum etmiş demektir. Çünkü devrim karşı-devrim çatışmasında açıktır ki, savaşın hemen hemen sonuna kadar silah üstünlüğü, teknik üstünlük düşmanın elinde olacaktır.

Savaşçıların çeşitli eylemlerdeki anlatımlarından da anlaşıyor ki, Law etkili bir silah, ama aynı zamanda şehir gerillasında, özellikle bu tarz cezalandırma eylemleri açısından dezavantajları da olan bir silah. Law'la, uzaktan kumandalılarla vb. yapılan eylemler, gerilla savaşına güç veren, savaşçılara zaman zaman taktik bir üstünlük kazandıran eylem biçimleridir. Ama gerillanın asıl üstünlüğü asla bunlara bağlı değildir. Bu soruna ilişkin yaklaşımlar, gerillanın hedefleriyle de yakın ilişki içindedir; örneğin dünyada çeşitli ülkelerde silahlı mücadeleye veren çeşitli örgütlenmeler gözönüne getirildiğinde, iktidar hedefi olmayan örgütlerin daha çok bu tarz, teknik üstünlüğe dayanan, savaşın halklaşması, yaygınlaşması gibi bir amacı olmayan eylem biçimlerini tercih ettikleri görülür. Ama gerilla savaşını iktidara giden yoldaki araçlardan biri olarak gören, dahası bunu temel alan bir siyasi yaklaşım açısından savaş tarzı da elbette farklı biçimlenmek durumundadır.

Kolaycı eylem niye tercih edilir, elbette çok çeşitli nedenler sıralanabilir. Gerillanın gelişme perspektifini kavrayamamak, gerilla savaşını hep üç-beş ekip örgütlenmesi olarak gö-

rüp, savaşı halklaştırmak, ordulaşmak gibi geniş bir ufuktan bakamamak, daha somut anlamda düşmanın önlemlerini aşacak bir yaratıcılık ve üretkenlik içinde olmamak, kendini korumacılık, sağlamlılık vb... Bunlar ilk akla gelenlerdir. Gerilla savaşına geniş bir ufuktan bakamamak darlaşmadır, amaçsızlaşmadır; ürkeklik, korkaklık ise devrimciliği kemirir, iş yapmayı, savaşmayı engeller. Kolaycılık giderek devrimci eylem ilkelerini de ortadan kaldırır. Örneğin "halka zarar vermemek" noktasında gereken özeni göstermez.

Eylemde daha kolay olanı, daha risksiz olan biçimleri tercih edebiliriz elbette. Ancak bunda aslolan bir ölçü vardır; bu tercihi yaptığımızda amaca ulaşıyor muyuz? Ulaşacak mıyız? Son derece teknik eylemlerle vurmak gerilla savaşının bir biçimi ve parçasıdır. Ama bütünü değildir. Gerilla açık çatışmaya da girer, baskınlar da yapar, tek tek vuruşlar da. Bunlardan biri mutlaklaştırıldığında, örneğin o zaman, biraz önce sayılan dar bakış açılarının ya da tereddütlerin ifadesi olarak "sağlamlılık" gelişir; gerilla savaşı kendini sınırlamış, yayılma olanaklarını ortadan kaldırmış ve esasında da iktidar hedefini kaybetmiş olur. Eğer cürete, inisiyatif, yaratıcılığa dayanan; gücünü halktan, silahını düşmandan alan bir gerilla tarzı yerleşmezse, o birliğin elinde ne ölçüde "modern" silahlar olursa olsun etkili, genişleyen ve büyüyen bir savaş çıkmaz ortaya.

Gerilla "teknoloji" değil halktır; gücünü, olanaklarını, etkisini bu kökten alır. Gerilla "silah üstünlüğü" değil, öncülüktür; cüretini, inisiyatifi de bu kökten alır.

KIZILTOPRAK ÇATIŞMASI

1 Nisan 1993

Bölge bölge dolaşıyoruz. Gözlerimiz de durmadan düşman hedeflerinin üzerinde dolaşıyor. İşte bir karakol, işte bir ekip otosu, işte bir işkenceci... Durumu ne, ne zaman gelir, ne zaman gider, tartışıp değerlendiriyoruz. Düşmana bir an önce vurmak için sabırsızlanıyoruz. Sabırsızlığımız içinde yaşadığımız sürecin niteliğinden kaynaklanıyor. 1993 yılına girerken, hareketimizde "darbe" olduğunu öğrenmiştik. Bunu fırsat bilen düşman hareketimize yönelik fiziki ve psikolojik saldırılarına hız vermişti. Ölüm mangaları infaz ve katliamları hızlandırmış, burjuva yayın organları da hareketimize yönelik psikolojik saldırılarını yoğunlaştırmıştı. Hareketimizin en zor dönemlerden birini yaşadığını biliyorduk.

Birliğimiz Emir ve Talimatlara Hazır... Birliğimiz o dönemde hareketimize sahip çıkmanın onur olduğu bilinciyle, harekete sonuna kadar bağlı olduğunu, bu konuda önderliğin emir ve talimatlarını kanı canı pahasına hazır beklediğini bildirmişti.

Düşmanın en son 6 Mart ve 24 Mart operasyonlarıyla hareketimize yönelik girdiği katliamlar üzerine hareketten, birliğimize misilleme yapmamız talimatı verildi. Ve bunu 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitleri Kampanyası kapsamında yapmamızı emretti.

Birliğimiz bu durumda hareketimizin verdiği talimat doğrultusunda çalışmalarını yoğunlaştırdı. Birliğimizin adı **Hamiyet Yıldız Birliği** idi. Çoğumuz Silahlı Devrimci Birliklerde görevlendirilmeden önce DEV-GENÇ'in milisleriydik. Odukça da başarılıydık. Zaten bu nedenle Hakkı'nın komutasındaki milis ekibi Silahlı Devrimci Birlikler'de konumlandı-

rlmıştı. Bu görevi de başarmalıydık. Birlikte olduğumuz tüm yoldaşlar hem politik, hem askeri bir bilinçle talimat doğrultusunda çalışmalarını yoğunlaştırırken, yoldaşlığın verdiği derin bağlılık ile, şehit yoldaşlarımızın hesabını bir an önce sormanın getirdiği duyguyla enerjilerinin bütünü kullanıyorlardı.

İstihbarat Tamam; Düşmana Kızıltoprak'ta Vuracağız...

Birliğimiz misilleme eyleminin istihbarat çalışmasını sürdürüyordu. İlk elden ekip otosu arıyorduk. Darbenin getirdiği olanaksızlıklar yüzünden istihbarat, teknik bilgi, para vs. olanaklar konusunda oldukça yoksun durumdaydık. Düşman kampanyayı bildiğinden ve bir misilleme yapacağımızı tahmin ettiğinden dolayı caddelerde sabit duran ekip otolarını geri çekmişti. Varolan ekip otoları ise denetimli olan merkezi yerlerde duruyorlardı. Birliğimiz tüm bu risk ve olanaksızlıklara rağmen Kızıltoprak'ta sabit duran bir ekip otosunun istihbaratını yapmış ve bu ekibe vurmayı kararlaştırmıştık. Bu ekibi seçmemizin bir sebebi de önder yoldaşımız Sabahat KARA-TAŞ'ın şehit düştüğü evin yüz metre yakınında bulunması ve kampanyanın da 17 Nisan'la ilgili olmasıydı. Yani Sabahat ile Eda ve Taşkın'ın destansı bir direnişle şehit düştüğü yerde düşmandan hesap soracaktık.

Eylem Günü... Nihayet 1 Nisan sabahı oldu. Eylemi gerçekleştirmek üzere Ferda ile birlikte üstün çıktık. Önceki gece silahlarımızı son kez kontrolden geçirmiş, eylemi ayrıntılı olarak konuşmuş, tartışmıştık. Diğer yoldaşlarla buluşarak son ayrıntıları bir kez daha konuştuk. Bu arada komutan yoldaşla durumu son bir kez daha değerlendirerek eyleme geçme kararı aldık.

Evet, sonunda harekete geçiyoruz. Ekip otosunun içinde şu an yalnız bir polis görünüyor. Otonun hemen yanında da elinde MP5 ile bekleyen bir polis daha duruyor. Aralıklarla ekip otosuna doğru yol alıyoruz. İki kişi önden gidiyor. Diğer iki kişi de arkadan. Ama ikili gruplarımız da tam yanyana değiller. Birimiz en önde, onun alternatifi yanında, diğerimiz 5 metre arkasında ve onun alternatifi de yanında yürüyorduk.

Birimiz MP5'liyi, diğeri otomobilin içindeki polisi cezalandıracağız. Herhangi bir aksilik durumunda alternatif durumundaki yoldaşlar müdahale edecek, gerekirse onlar imha edecek. Aynı zamanda alternatif yoldaşlar çevre güvenliğini de almaktalar. Ekip otomobiline yaklaşıyoruz. Evet, şimdi karşı karşıyayız.

Önce Silahlarımızın Sesi, Sonra Sessizlik... Birden hepimiz silahlarımızı çekiyoruz. Silah sesleri bütün caddeyi kaplıyor ve kurşunlar işkencecilerin kafalarına, göğüslerine saplıyor. Kızıltoprak'ta günün en kalabalık saatinde bütün yaya ve taşıt trafiği donmuştu. Bir dakika, bir saniye öncesine kadar varolan yaya ve taşıt gürültüsü bir anda susmuştu. Şimdi artık varolan sadece silah tarakalarıydı. Yüksek binaların bulunduğu caddede, yankılanan silah tarakaları dışında hiçbir ses yok. Önce MP5'i taşıyan işkenceci sonra da diğerini cezalandırıyoruz. Aynı anda geri çekilmeye başlıyoruz.

Çatışma Geri Çekilirken Devam Ediyor... Geri çekilirken karşımıza bir üçüncü işkenceci daha çıktı. Panik ve korkuyla bize ateş açıyor. Hepimiz aynı anda silahlarımızı ateşliyoruz, işkenceci aldığı kurşun yaralarıyla olduğu yere kütük gibi devriliyor. Geri çekilmeye devam ediyoruz. Yolunu şaşırmış bir trafik polisi de şaşkınlıkla önümüze çıkıyor. Bu da panik ve can telaşıyla üzerimize ateş etmeye çalışıyor, onu da kurşun yağmuruna tutarak yaralayıp etkisiz hale getiriyoruz. İsteseydik onu öldürebilirdik fakat yerde kıvranıp kendisine acındırmaya çabalamış, aman dilemişti. Bu arada imha ettiğimiz polislerin silahlarını da alıyorduk ve bu yüzden silah ve cephane sıkıntımız yoktu, işkenceciden elde ettiğimiz MP5 de elimizdeydi.

Ferda Vuruluyor... Trafik polisini etkisiz hale getirdikten sonra hızla silahlarımızı Veysel'deki çantaya doldurarak yolumuza devam ediyoruz. Ben önde, diğer yoldaşlar arkada Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nin sokağına giriyoruz. Hızla geri çekilirken biraz ileride bize doğru gelen sivil bir oto görünüyor. Hızla yanından geçiyoruz. Bütün dikkatim yoldaşla-

rımda, tahmin ettiğim gibi işkenceciler yoldaşlarımdan kuşulanıyorlar. Aynı anda Hakkı, işkencecilerin kendilerine müdahale edeceğini anlar anlamaz silahını çekerek işkencecileri kurşun yağmuru altına tutuyor. İşkenceciler neye uğradıklarını anlayamadan can havliyle siper almaya, ateş etmeye başladılar. O sırada serseri bir kurşun Ferda'nın bacağına saplandı ve Ferda yere düştü. Ben önce ayağı takılmış olabileceğini düşündüm, fakat kalkamıyordu. Hakkı hızla Ferda'ya yönelerek onu ellerinden tutarak ayağa kaldırmaya çalıştı ama Ferda kalkamadı... Bu arada ben de hızla Veysel'e yönelerek çantadaki MP5'i kapıyorum. MP5'i işkencecilerin otosuna çevirerek siperlenmiş polisleri kurşun yağmuruna tutarak tamamen etkisiz hale getiriyorum. Ben polisleri oyalarken Hakkı ve Veysel, Ferda'yı da yanlarına alarak apartman aralarına girerek çekilmeye başlıyorlar.

Üç Savaşçı Şehit Düşüyor... Bir an arkama baktığımda çok az ileride işkencecilerin bir bahçe duvarının arkasından başlarını çıkarmış bir şekilde silahlarını bana doğrulttuklarını görünce hızla MP5'i onlara çevirerek tetiğe yeniden asılıyorum. Menzir'in kahramanları korku ve panikle kendilerini sağa sola atıyorlar. Ben de hızla apartman köşesini siper alarak kurşunlamaya devam ediyorum. İşkencecilerin sayılarının çoğaldığını ve beni çembere almaya çalıştıklarını fark edince başka bir duvar köşesini siper almaya çalışıyorum. Çeşitli yönlerden gelen yoğun ateş altında bu köşe vücudumu korumaya yetmiyor. Yaralanıyorum. Bu arada çatışmada aldığım kurşun yaralarıyla işkencecilere tutsak düşüyorum.

Tutsak düşmeme rağmen Hakkı'ların çekildikleri sokak tarafından sürekli artarak eksilerek silah sesleri geliyor. Neler olduğunu kestirmeye çalışıyorum. Sürekli yoldaşlarım gözlerimin önüne geliyor. Hakkı'nın, Veysel'in çatışmanın ortasında Ferda'yı kurtarmaya çalışmaları...

Ama fazla birşey düşünmeye, tahmin etmeye de fırsat bırakmıyor işkenceciler. Tutsak düşer düşmez tekme tokat dayak faslı başlıyor. Ardından sokağın içindeki apartmana sokup infaz etme çabaları... Başarılı olamıyorlar. Hastaneye ardından şubeye götürülüyorum.

Hamiyet YILDIZ Gibi... Günler geçtiği halde işkenceciler yoldaşlarım hakkında tek birşey söylemiyorlar. Yoldaşlarımın katledildiği düşüncesi sürekli beynimi kemiriyor. Bazen sesler duyuyorum, yok yok ölmemişler işte buradalar, tutsak düşmüşler diye düşünüyorum. İşkenceli sorguların son günü işkenceciler dergiyi gösteriyorlar, "hepsini öldürdük, dışarıda seni de öldüreceğimiz gibi" diyorlar, sinirleniyorum. Buna da inanmıyordum.

Hücrede tek tek yoldaşlarım geliyor gözlerimin önüne. Hakkı'nın o bitmez tükenmez yoldaş sevgisi, yoldaşlarıyla olan paylaşımcılığı, mütevazılığı, Veysel'in coşkusu, öğrenme tutkusu, gencecik yaşına rağmen savaşıma arzusu... Sonra Ferda geliyor gözlerimin önüne, proleterliği, savaşıma arzusu ve evden çıkarken söylediği son sözler; "Hamiyet YILDIZ gibi şehit düşeceğim, bunu hissediyorum" demişti. Ben de "yok yok, vurup çıkacağız" demiştim. Ferda'nın hissettikleri gerçekleşti, tıpkı düşlediği gibi, Hamiyet Yıldız gibi silah elde savaştı ve şehit düştü.

Şehitlerimizin Kızıltoprak'ta yarattıkları direniş, düşmanı işkencehanelerde dize getirerek onurumuz oldu. Onlar canları pahasına yarattıkları direniş ile hareketi sahiplenmenin en güzel örneğini sundular. Onları asla unutmayacağız ve katilleri asla bağışlamayacağız!..

EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ

EYLEM VE DAYANIŞMA, SAVAŞ VE YOLDAŞLIK

Eylemin ilk aşamasını tamamlamış, işkencecileri cezalandırmış geri çekiliyorlar... Tam o sırada Ferda vuruluyor, düşüyor... Yoldaşları bırakmıyor onu. Hakkı yanına geliyor, ayağa kaldırmaya çalışıyor... Sonra Veysel geliyor yanlarına... Bir diğer yoldaşları onların çekilmesini sağlamak için düşmanla çatışmaya başlıyor... Kızıltoprak direnişinin harcı yoldaşça bağlılıkla karılıyor.

Che şöyle der: "Yüzbinlerce askerlik ordular çapında olsun, bir müfreze içindeki savaşçılar ölçüsünde olsun, zorunlu temel, savaşta dayanışmadır."

Dayanışma savaşın, ama özellikle de gerilla savaşının doğasında var gerçekten.

Klasik anlamda bir çatışma anını düşünün. Bir savaşçının çatışma alanında düşman ateşi altında ilerlemesi ancak diğer savaşçıların onu korumasıyla mümkün oluyor. Saldırırken de, geri çekilirken de geçerlidir bu. Dar ya da kitlesel, hemen her eylemde bir "güvenlik" vardır; eylem alanına böyle çıkılır.

Ama dayanışmanın savaşta kendini çok daha somut olarak ortaya koyduğu bir başka yan vardır. Yaralı ve şehit savaşçılara sahip çıkma.

Savaşların "meydan muharebereleri" şeklinde cereyan ettiği açık çatışmalarda hiçbir ordu şehitlerini savaş meydanında bırakmazdı. Koşulları olduğu sürece bunu yapmamak ordular için bir utanç sayılırdı. Savaşın biçim ve seyir değiştirdiği günümüze birebir uygulanamaz belki; ama özde aynı sahiplenme, aynı tavır geçerlidir. Çünkü, bunun hem siyasal ve askeri boyutları, hem de ahlaki bir boyutu vardır.

Eylemde bir yoldaşımız yaralandığında ne yapacağız? Devrimci bir eylemin en önemli sorularından biridir bu. Ve bu sorunun her durumda biçimsel olarak geçerli tek bir cevabını bulmak da oldukça zordur. Ama öz olarak her durumda geçerli bir cevap elbette yine de vardır. Koşulları olduğu sürece yaralı bir yoldaşını eylem yerinde bırakmamaktır bu. Koşulların değerlendirmesini savaşçı kendisi yapacaktır. Örgütün güvenliği, diğer savaşçıların güvenliği, eylemin sonuca ulaştırılmasını hesaba katacaktır. Elbette bu değerlendirmenin içinde yaralı yoldaşını ya da diğer yoldaşlarını kurtarmak için kendi yaşamını riske etmek de vardır.

Kızıltoprak'ta olduğu gibi, eylem yoldaşını yaralı halde bırakmamanın, yoldaşça bağlılığın ve sahiplenmenin, birlikte savaşmanın görkemli örnekleri olduğu gibi elbette olumsuz örnekler de yaşanmıştır.

Yoldaşının düştüğünü gördüğü halde yaralı mı, öldü mü diye bile bakmadan, üstelik bunun olanağı da varken geri çekilenler de olmuştur.

Ya da "güvenlik" almayan güvenlikçiler görülmüştür. Bir eylemde güvenlik çok önemlidir. Bir yerde eylemin başarısı da, eyleme katılan savaşçıların hayatı da ona bağlıdır. Ama örneğin düşman saldırısı karşısında bir bakmışsınız, önce güvenlikteki çekilmiş!

Elbette burada yalnızca askeri anlamda verilen görevin yerine getirilmemesinden çok daha farklı bir sorun vardır. Yoldaşlarını bırakıp kaçmaktadır o. Yoldaşlarını "yarı yolda" bırakmaktadır. Onun gerekçesi "örgüt güvenliği", "eylemin esenliği" vs. değil, kendi güvenliği(!)dir.

Hangi durumda nasıl davranacağız sorusu örgütün güvenliği, yoldaşlarımızın güvenliği esas olmak üzere "koşullar ne?" sorusuyla birlikte cevaplandırılır.

Che, bir düşman garnizonuna yönelik açık bir saldırı açısından şöyle bir örnek anlatıyor:

"Yoldaşın yaralanıp düşerse... Eğer yoldaşlık duygusunun etkisiyle onu omuzuna alır ve geriye taşımak istersen, düşman bir yerine iki adamı savaş dışı edebilecek duruma geçer ve manganın geri kalanı bir anda iki savaşçısından yoksun kalır... Yaralı bir yoldaşı tehlikeden uzaklaştırmak isterken, onu daha başka tehlikelere atmış olursun ve manganın manevrasının başarısına... zarar verirsin. İyi düşün. Yaralı yoldaşını birkaç metre geriye taşımakla ne kazandın... Pekala sırtında yaralı yoldaşınla geriye gitmeyipte ona düştüğü yerde derhal yardım etseydin ve zaman kaybetmeden, ilerleyişine devam ederken onun arazinin çukurlarından birinde saklanmasını sağlasaydın aynı sonucu elde etmeyecek miydin?..."

Evet, bütün bunlar koşullara göre biçimlenir.

Eylemlerimizde yaralanmalar, şehit düşmeler de olacaktır. Açık bir savaşın içinde bunlar kaçınılmazdır. Bazen yanibaşımızda yoldaşlarımız şehit düşerken çatışmayı, eylemi sürdüreceğiz. Yüreğimiz elvermese de şehitlerimizi çatışma alanında bırakacağız. Ve belki bazen yaralı yoldaşlarımız için söz konusu olacak aynı şey. Ama tüm bunlara karşın, yaralı yoldaşını oradan alıp götürme imkanı varken ya da en azından böyle bir ihtimal varsa, bunu denemeden oradan ayrılmak, asla bağışlanamaz, affedilemez. Hem örgütsel, hem ahlaki bir suç olur bu.

Ama diyelim düşman hedeflerine yönelik bir büyük eylemimiz sırasında bir yoldaşımız yaralanıyor ya da şehit düşüyor, eylemi sürdürme ve hedefe vurma olanağımız varsa, o noktada asla duygusallığa düşüp eylemi sürdürmemek, sonucuna götürmemek de aynı ölçüde affedilemezdir.

Che, çeşitli ihtimalleri sıralarken "çünkü sen savaşta yalnız değilsin" belirlemesini yapıyor. Bir yerde de espri budur. Yalnız değiliz; örgütün güvenliğini, eylemin güvenliğini, tüm savaşçıların güvenliğini düşünmek durumundayız. Ne yapacağımıza da bu ölçüler ışığında karar vermeliyiz.

Devrimci Sol'un, Parti-Cephe'nin geleneklerinden biridir. Parti-Cephe'nin örgütsel işleyişinde olduğu gibi, eylem çizgisinde ve pratiğinde de yoldaşça bağlılık gelenekselleşmiştir. Düşman kuşatmasında bazen "ya hep beraber, ya hiçbirimiz" denir. Defalarca denilmiştir. Bazen, bunun yerine olanağı varsa, bir yoldaşımız tüm diğer yoldaşlarını kurtarmak için kendini feda eder. Defalarca edilmiştir. Bunlar hepsi devrimci olandır. Hangi durumda nasıl uygulandığıdır önemli olan. Kendinden önce yoldaşını, kendilerinden önce örgütü ve diğer yoldaşlarını düşünüyor, buna uygun davranıyorsa, başvurulan biçimin özünde, esasında bu varsa, o biçim doğrudur.

Bölüm 22

FATİH EMNİYET AMİRİ AHMET KATLAN'A YÖNELİK UZAKTAN KUMANDALI BOMBALI CEZALANDIRMA EYLEMİ

FATİH EMNİYET AMİRİ'NİN CEZALANDIRILMASI

Hareket tarihinde ilk kez bir eylemde uzaktan kumandalı patlayıcı kullanacağız. Bu yüzden heyecanlıyız. İki gün önce yine aynı güzergaha tuzak kurduk. Fakat patlayıcının mekanizması çalışmadığı için eylemi gerçekleştiremedik. Dün ise işkenceci polis şefi geçmedi. Bu yüzden yeniden deneyeceğiz. Eylem yerine gelip hazırlıklarımızı tamamlıyoruz. Patlayıcıyı bir çöp tenekesinin içine kamufle edip araca en yakın olabilecek yere yerleştiriyoruz. Alıcıdaki bakır tel anteni kamufle etmek için çöpün üzerine bir iki tel vb. şeyler serpiştiriyoruz. İşkencecilerin çıkmasına henüz çok var. Patlayıcıya yaklaşık olarak yüz metre uzaklıktayız. Sabırsızlık, heyecan ve coşku karışımı bir duygu yaşıyoruz. Bu kez patlayacak eminiz. Defalarca kontrol ettik. Bomba oldukça güçlü, fakat açık havada etkisi ne olacak bilmiyoruz. Sokaktan durmadan resmi, sivil polis otoları geçiyor. Fakat patlatmıyoruz. İşkenceci polis şefine saklıyoruz sürprizimizi.

Derken o da ne? Çöp arabası... Bizim çöp tenekesini arabaya atmak üzere. Murat fırlıyor. Bir yandan da bağıyor, "*birakın, bırakın atmayın, o teneke benim*" diye. Çöpçüler şaşkın, tenekeyi bırakıyorlar. Murat çöpçülere tenekede bakır talaşı olduğunu, atölyeye götürdüğünü, yorulduğu için bıraktığını söylüyor. Çöp arabası gidiyor. Gülüp espriler yapıyoruz birbirimize. Aradan beş on dakika daha geçiyor. Bu kez sır-

tında bir torbayla bir hurdacı yaklaşıyor bizim tenekeye. Murat yine fırlıyor yerinden. Hurdacı tenekeyi tam torbaya boşaltacağı anda yetişip alıyor elinden. Bir yandan da adama bağırıyor. Hurdacı da şaşkın, çekip gidiyor. Çok geçmeden işkenceci polis şefinin makam otosu sokakta görünüyor. Hemen arkasında korumalarının olduğu oto. Sinirlerimiz gergin, nefeslerimizi tutmuş bekliyoruz. Oto tam patlayıcının hizasına geldiğinde basıyorum düğmeye. Aynı anda korkunç bir patlama duyuluyor. Basıcın etkisiyle sert bir hava yüzümüzü yalayıp geçiyor. Yaklaşık sekiz-on metre yükseğe kadar bembeyaz bir duman kütlesi yükseliyor. Dumanın en az bir metresi ise kızıl bir alev sanki. Makam otosunun arka tarafından patlıyor bomba. Koruma otosu patlamanın şiddetiyle kaldırılma savruluyor. Makam otosu ise arka taraftan savrulup yolun ortasında kalıyor. Çevredeki bütün camlar dökülüyor. İşkenceci polisler panik içinde arabadan dışarıya atıyorlar kendilerini.

Hemen uzaktan kumanda aletini cebime koyuyorum ve iş merkezine giriyoruz. Patlamanın şiddetiyle iş merkezinde çalışanlar merak içinde dışarıya doğru çıkıyor, biz ise ters tarafa içeriye doğru giriyoruz. İnsanlar bize garip garip bakıp, ne olduğunu soruyordu. Biz de şaşırmış gibi *"herhalde tüp patladı"* vb. diyerek kalabalığın arasına karışıp arka kapıdan çıkarak bir minübüse bindik. Murat'ın gözleri sevinçten parlıyordu. Eylemi gerçekleştirmiş olmanın ve mekanizmanın çalışmış olmasının coşkusunu yaşıyorduk.

Gerçi işkenceci halk düşmanı bu kez elimizden kurtulmuştu fakat HALKIN ADALETİNİN solüğünü ensesinde hissetmişti. Şimdi şunu çok daha iyi biliyordu. Devrimci adalet er ya da geç mutlaka onun da yakasına yapışacak ve bir daha ki sefere ona bu kaçma şansını tanımayacaktı.

TARABYA'DA BİR EVDE, POLİSE YÖNELİK TUZAKLAMA YAPILMASI EYLEMİ

POLİSE TUZAKLAMA

Korkunç bir acı var yüreğimizde, yüreklerimizin sıkıştığını hissediyor, daha bir öfkeyle, kinle dolaşıyoruz sokaklarda. Hiç durmak, oturmak istemiyoruz. Anında birşeyler yapamamamızın sıkıntısı, yoldaşlarımızın katline bir cevap veremeyişimiz daha fazla canımızı sıkıyor. Bu öfkeyle hareket ederek, kendiliğinden, kah o hedefe kah bu hedefe yönelmekle bir sonuç alamayacağımız kararına varıyoruz. Biraz daha programlı, hesaplı yaklaşmalıyız. Yeni ilişki kurduğumuz sorumlu yoldaşla sürekli görüşme olanağımız yok. Bağlantımızı kopartmamaya çalışıyoruz. Bu arada kalacak yer sorunuyla da boğuşuyoruz.

Sorumlu yoldaşla görüşüyoruz. Daha dün gibi yaşadığımız 12 Temmuz gecesini ve öncesini konuşuyoruz. Hareketle kısa sürede bağ kurabilmiş olmamız bizim için büyük bir avantaj. Yoldaş operasyondan küçük bir tesadüf eseriyle kurtulduğumuzu, şehit düşen komutanımızın son 3-5 dakikası içinde bizi aramak üzere olduğunu anlatıyor. İçimde bu "*kurtuluşa*" lanet yağıdıyor, şehit düşen komutanımıza bizi aramadığı için kızıyorum. Ve bu arada aklıma gelen bu düşünceleri kovmaya çalışıyorum kafamdan...

Konuşmamız işlerimiz üzerine yoğunlaşıyor. Sorumlu yoldaşımız 1-2 gün içinde bir ev tutmamı istiyor benden. Zemin kat, teras, ya da çatı katı olacak, müstakil olursa daha iyi olacağını söylüyor. Fazla soru sormuyorum. İçimi kaplayan sevinçle hemen işe koyuluyorum. Kafamda pek çok senaryo ve plan oluşuyor. Çeşitli hayaller kuruyorum, ne yapacağımıza dair. Ne olursa olsun, güzel birşey düşünüldüğünden eminim.

Önce kuaföre gitmem, saçımı bir hafta sonra tekrar değiştirecek biçimde boyatmam gerek. Kuaförlerdeki can sıkıcı or-

tama dayanmak zor. Bir yandan kuafördeki saçma sapan sohbetleri dinliyormuş gibi görünmeye çalışıyor, bir yandan da aklımdan çıkartamadığım şehit düşen yoldaşlarımızı düşünüyordum. Yeni saçımla çıkıyorum oradan. Uzun süren aramalar sonucu çok da umutlu olmadığım bir emlakçıya gidiyorum. Önce bir ev gösteriyor adam, boş, yeni bir bina. Konumu çok hoşuma gitmiyor ama mecbur kalabiliriz diye düşünüyorum. Tam ayrılacağım sıra, emlakçının aklına bir ev daha geliyor. Ev sahibi hastahanede çalışan bir hemşire.

Emlakçıyla sohbetimiz geliyor, sözde memleketli çıkıyoruz. Bana kesin yardım edecek, çünkü beni çok sevdiğini söylüyor. İşten dönecek olan ev sahibini bekliyor, sonra da eve doğru gidiyoruz. Ev çok uygun. Üç katlı, iki cephe. Ön cepheden küçük, müstakil bir ev görünümü veriyor. Evin bir bölümü dubleks. Burada ev sahibi oturuyor. Arkasına daha üst sokaktan dolaşılıyor, o zaman iki katlı bir ev olduğu daha iyi anlaşılıyor. Alt katta Arap gençler oturuyor. Boş olan daire ise çatı katı. Bahçe kapısı ve evin kapısı, ev sahibinin kapısından ayrı. Kapı küçük bir odaya açılıyor. Oradan mutfığa ve terasa çıkılıyor. Bir de küçük bir banyosu var. Ev çok uygun. Ev sahibi ile sohbe başlıyoruz. Çay, kahve derken sohbeti geliştiriyorum, oldukça uygun bir fiyata anlaşılıyor. Öyle ki depozito ve peşinat almayacak. Kontrat bile yapmamıza gerek kalmıyor. Sadece kirayı verdiğime dair bir kağıt imzalıyorum. Bana beni gözünün tuttuğunu, dünyanın hiç belli olmadığını, teröristin, hırsızın, uğursuzun olduğunu, benim ise ne kadar masum olduğumu, hiç teröriste benzemediğimi, *"terörist olacak değilsin ya"* vb. şeyler söylüyor. Gülüyorum.

Kısa sürede işi halletmenin sevinciyle eve dönüyorum. Evde kalmamayı, ama arada gidip kontrol etmeyi planlıyorum. Bu arada ilk iş olarak evin kilidini değiştiriyoruz. Birkaç gün sonra komutan yoldaşla eve gidiyoruz. Ardından başka bir yoldaş daha geliyor. Ve titiz bir çalışmayla divanın ve bir koltuğun altına patlayıcı yerleştirip, tuzağı hazırlıyorlar. Patlama için yatağı ve koltuğu hafifçe kaldırmaları yetecek. Bunu polis eve geldiğinde ilk bakacağı yerler olarak düşünüp yapıyoruz. Patlayıcının mekanizmasında da değişik bir sistem kullanıyoruz. Plastik şırıngalar içine yerleştirilen ufak, metal bilya-

lar devreyi tamamlayıp, patlamayı gerçekleştirecek. Bu arada dolaplara, getirdiğimiz dergi ve giysileri de yerleştiriyoruz. Herşey hazır. Evden çıkıyoruz. O gece ihbarı yapıyoruz ve beklemeye başlıyoruz. Her sabah gazeteleri büyük bir heyecanla alıp bakıyoruz. Günler geçiyor ama bir haber çıkmıyordu. Aradan bir hafta geçmişti. Meraklı bekleyişimiz sürüyor, bir yandan da moralimiz bozuluyor. Bu arada 1-2 ihbar daha yaptık. Sonunda aradan epey bir süre geçtiği için bu şekilde bir sonuç alamayacağımızı, ev sahibinin eve girerse zarar göreceğini düşünerek ev sahibini arayıp durumu anlatıyoruz. Ertesi gün gazetelerde ufak bir haber olarak, Tarabya'daki bir evde bulunan patlayıcılardan bahsediyordu. Böylelikle işkencecilere kurduğumuz pusu boşa çıkmış oluyordu. Hele ki, eve işkenceci ölüm mangalarının şeflerinden Fikret Işınkaralar'ın da geldiğini öğrenince, pusumuzun başarısızlıkla sonuçlanması bizi çok daha fazla sinirlendiriyor. Bir daha ki sefere mutlaka diyoruz ve 12 Temmuz'un hesabını bu şekilde sormamanın hırsıyla daha farklı şeyler üzerinde çalışmaya başlıyoruz. Ne olursa olsun yoldaşlarımızın hesabını er ya da geç ama mutlaka soracağız.

EYLEMLERİN ÖĞRETTİĞİ

ASLOLAN SAVAŞTA ISRAR, EYLEMDE CÜRET VE YARATICILIKTIR

Bu iki eylemin iki ortak yanı var; birincisi her iki eylemde de klasik eylem biçimlerinin dışına çıkıp yeni biçimler denenmiş olması. İkincisi her iki eylemin de başarısız olması.

Yaratıcılıkta sınır yoktur. Değişik teknolojiler kullanarak, değişik yöntemlerden yararlanarak ya da esasta değişik hiçbir malzeme kullanmadan eylemin biçimini değiştirerek de düşmana değişik vuruşlar, hiç ummadığı noktalardan darbeler yöneltebiliriz. Fatih Emniyet Müdürü'ne yönelik uzaktan kumandalı eylem de, işkencecilere yönelik tuzaklama da bu türden eylemlerdir. Kuşkusuz böyle klasik eylem tarzının dışına

ıkan onlarca eylem vardır. Ve daha yüzlercesi de bulunabilir. Düşman bulduğumuz her yeni biçime karşı önlemler geliştirir, biz daha yeni biçimler buluruz.

Bombalı pankartların evrimi bu açıdan oldukça ilginç ve çarpıcıdır. Bombalı pankartın kendisi klasik pankart, afiş olayının dışına çıkan bir yaratıcılıktır zaten. Ama ilk asıldığı biçimiyle de kalmamıştır. '78'lerde ilk bombalı pankartlar asıldığında patlamaya yolaçan bombanın içinden çıkan ve farkedilmesi zor misina tipi bir ipti. Bu ip farkedilmeden pankart yerinden söküldüğünde ipin çekilmesiyle ipin ucundaki yalıtkan madde de çekiliyor ve devre tamamlanarak mekanizma bombayı patlatıyordu. Polis bu yöntemi çözdükten sonra, artık önce o ipi bulup kesiyor ve patlayıcıyı etkisiz hale getirmiş oluyordu. Hemen karşı yöntem geliştirildi. Bu kez patlayıcının içinden 5-10 tane değişik kalınlıklarda ip çıkartılıyor, eğer polis bunlardan herhangi birini farketmezse yine patlama oluyordu. Polis bu yöntemi de kısa sürede farkettti. Ve çok daha dikkatli bir şekilde çalışıp tek tek ipleri kesip, pankartları öyle s k yordu. Ama dedik ya, yaratıcılığın sınırı yoktu. Bu kez ip kesildiğinde patlayacak şekilde bir mekanizma geliştirildi. (Bu mekanizmayı geliştirenlerden biri de '94'de Bahçelievler'de çatışarak şehit düşen **İbrahim Yalçın Arıkan** yoldaşımızdı.) Bu yöntem geliştirildikten sonra polis artık mekanizmanın ip çekildiğinde mi yoksa kesildiğinde mi patlayacağından emin olamazdı. Polisin artık yapabildiği tek şey uzaktan ateş edip bombayı patlatmak ve pankartı ancak öyle s k mek oldu.

Asla devrimci bir eylemin ilkelerinden sapmaksızın, sıradan bir kolaycılığa y neltmeksizin yaratıcılığımızı sonuna kadar zorlamalıyız. Yaratıcılığın kaynağı düşünmek, yoğunlaşmak, savaşa çok yönlü bakabilmektir. Düşman kim? Düşmanın etkileneceği hedefler kimler, hangi kurumlar?

Bu noktada bile çok yönlü düşündüğümüzde hedefler ve eylem biçimleri bir anda zenginleşecektir.

Keza, eylem araçları konusunda da, hemen her yerde bulunabilecek çocukların bayramlarda kullandıkları maytaplardan çeşitli elektronik cihazlara kadar pekçok şey eylemlerimizin biçimini zenginleştirebilir.

Eylemlerin ikinci ortak yanı açısından baktığımızda her iki eylem de "sonuç" itibarıyla başarısız gibidir; ama gerilla savaşında sonuca böyle bakmamak gerekir. Birincisi, herşeye rağmen bu eylemlerde de işkenceciler halkın adaletinin soluğunu gerçekten de enselerinde hissetmişlerdir. Bu anlamda bir başarı vardır. Başarının kendisi o eyleme cüret etmiş olmasıdır. Katillere karşı savaşma inanç ve kararlılığını göstermektedir. İkincisi gerilla savaşında asıl sonuç yaratan tek tek eylemlerin başarısı olduğu kadar silahlı savaş çizgisinde, düşmana yönelmekte ısrardır. Hem siyasi, hem askeri anlamda sonuç yaratacak olan budur.

Elbette bu tek tek her eylemin başarılı olması için gereken özenin ve dikkatin gösterilmemesi anlamına gelmez. Tersine her bir eylemin mutlak anlamda hedefine ulaşması için yapılabilecek herşeyin yapılması esastır. Anlatılmak istenen, elbette tek tek kimi eylemlerde başarısızlıklar, kayıplar da olacaktır. Ancak savaşın seyrini, eylemlerin kitleler üzerindeki etkisini belirleyecek olan savaştaki ısrar ve kararlılıktır. Hedeflere yönelmekteki yaratıcılık ve düşmanı halka gösterebilecek bir çok yönlülüktür.

İŞKENCECİ NACİ TÜRKÜM'ÜN CEZALANDIRILMASI

12 Eylül askeri faşist cuntasının hemen ardından, cuntanın teşhiri ve cuntaya karşı mücadelenin yükseltilmesi kararı alan hareketimiz, karşı-devrimin azgınca saldırılarına cevap verilmesi, halkın, devrimcilerin teslim alınamayacağını, devrimci mücadelenin önlenemeyeceğinin gösterilmesi misyonunu üstlendiği yeni bir mücadele dönemine girdi. Cuntanın hemen ardından **"Cunta 45 milyon halkı teslim alamayacak"** temel sloganı etrafında bir kampanya başlatıldı. Bu kampanya çerçevesinde yapılan eylemlerden biri de yoldaşımız Ahmet Karlangaç'ın katillerinden işkenceci polis M.Naci Türküm'ün cezalandırılması eylemi oldu.

İlk İstihbarat Geliyor... İşkenceci polis, Devrimci Sol'un çalışma yaptığı Kumkapı bölgesinde Nişanca'da oturmaktadır. İstanbul'un en eski semtlerinden biri olması dolayısıyla komşuluk ilişkilerinin oldukça iyi olduğu, herkesin birbirini tanıdığı bu bölgede, Devrimci Sol'un kitle ilişkileri de oldukça ileri durumdadır. O güne kadar Naci Türküm'ün semtte oturan bir polis olduğu bilinmekle birlikte siyasi şube işkencecilerinden biri olduğu bilinmemektedir. Komşular arasındaki bir sohbet sırasında, Naci Türküm'ün görevini öğrenen Devrimci Sol'un kitle ilişkilerinden bir aile, durumu hareketi iletir. Hatta bu bilgiden sonra bu halk ilişkisi işkenceci polisin işine hergün yolunu değiştirerek gidip geldiğini dahi gözlemiştir.

İstihbarat Derinleştiriliyor... İşkenceci hakkında ilk istihbarat Devrimci Sol'a ulaştınca bölgede çalışan yoldaşlarımız polisin gidiş-geliş yollarını, saatlerini iyice öğrenmek üzere is-

tiħbarat çalıřmalarını ilerletirken, harekete eylemi yapmayı dūřınduklerini, hareketin dūřunesinin ne olduėunu sorarlar. Ve bu sırada M.Naci Tūrkūm'ūn evini her yūnūyle kontrol altına alırlar.

Hesapta Olmayan Bir Gūzaltı ve İřkenceciyle İninde Karřılařma... İstihbarat çalıřmalarının tamamlandıėı ve artık eylemin yapılabilmesi için hareketin gūrūřlerinin beklendiėi ařamada istihbarat çalıřmasını yapan FTKSME ūyelerinden biri būlgede yapılan genel arama ve kontroller sırasında semtin gençleriyle birlikte gūzetim altına alınır ve siyasi řubede sorgudan geçer. Ekip ūyesi yoldařımız sorgusuna katılan polisler arasında M.Naci Tūrkūm'ūn de bulunduėunu farkederek. Ūstelik M.Naci Tūrkūm, sorgu ekibinin en aktif ūyelerinden- dir ve sorgu sırasında asıl ūėrenmek istediėi konu Devrimci Sol'un būlgedeki faaliyetleridir. Kumkapı Niřanca semtinde Devrimci Sol'u sıkı takibe aldıklarını, yakında bitireceklerini, herřeyi bildiklerini ama yoldařımızdan yine de kendilerine yardımcı olmasını isterler. Yoldařımızın Devrimci Solcu olduėunu bilmemektedirler. Ama o semtin yerlilerinden biri olduėu için birçok řeyi bilebileceėi, birřeyler duymuř olabileceėi dūřunesiyle hem "zarf atılmaktadır, hem de muħbirliėe zorlanmaktadır. Semtin gençlerinden siyasetle ilgisiz herhangi biri gibi davranan yoldařımız rolūnū çok iyi oynar ve inandırır. Sorguya aldıkları insanlara gūzdaėı vermek ve sorguda sūyleneceklerin bu gençler aracılıėıyla dıřarıya tařınacaėı dūřunesiyle gevezelik eden M.Naci Tūrkūm, bu konuřmalarından birinde Devrimci Sol'u bitirmek için ant içtiklerini, bu konuda tam yetkili olduklarını, ne yaparlarsa yapsınlar haklarında bir soruřturma yapılamayacaėını, yakaladıklarını Ahmet Karlanga gibi ūldūreceklerini sūyler.

Karar ıkıyor, Plan Netleřiyor... Yoldařımızın gūzaltından sonra serbest bırakılması ūzerine bu yeni bilgi de harekete iletilir. Bunun ūzerine hareket, polisin yoldařımız Ahmet Karlanga'ın katilleri arasında olması dolayısıyla bir an ūnce cezalandırılması emrini verir.

Yapılan eylem planı çerçevesinde 31 Ekim 1980 gūnū, sa-

at 08.00 civarında bölgenin FTKSME'inden üç yoldaşımız harekete geçer.

İstihbarat çalışmalarına göre, işkenceci sabah saat 08.30 civarlarında evinden çıkıp, Mecidiyeköy otobüslerine binmek üzere, Yenikapı'ya kadar yürümektedir. Dönüşünde ise içinde 3-4 sivil polisin olduğu bir otomobil getirmektedir ve belli bir saat yoktur. Ve evinin kapısına kadar getirilip bırakılmaktadır. Bu nedenle eylem için sabah vakti tercih edilir.

Sabah saatlerinde çevre ve yollar تنها olmaktadır. İşkenceci polis işine giderken insan trafiğinin çok az olduğu bir ara sokağı kullanmaktadır. Bu yolu tercihinde, etrafını kontrol etme şansının fazla olması düşüncesinin rol oynadığı tahmin edilebilir. Ancak bu tercih işkencecinin aleyhine bir gelişmedir, eylemi gerçekleştirecek yoldaşımıza avantaj yaratmaktadır. Eylem planı bu ara sokak üzerine kurulur. İstihbarat çalışmalarını yürüten ekip üyelerinden ikisi, semtin gençleri tarafından çok tanındıkları için eylemi FTKSME'nin diğer üç elemanı yapacaktır.

"Hazır"... Eylem günü işkenceci polis beklenen saatte evinden çıkıp yürümeye başlar. İşkencecinin evini net olarak görecek biçimde, tren istasyonunda bekleyen yoldaşımız, polisin evinden çıkışını, polisin geçeceği dar sokağın köşesindeki bakkalın önünde günlük gazeteleri karıştırarak oyalanan yoldaşa işaret eder. O da eylemi gerçekleştirmek üzere, sokağın içinde bekleyen yoldaşa "hazır" işaretini verir.

"Afedersiniz, Şu Adresi..." ... İşkenceci katil, gazeteleri karıştıran yoldaşımızın yanından geçerek dar sokağa girer. Dar sokak içinde bekleyen yoldaşımız, cebinden çıkardığı bir kağıt parçasıyla etrafına şaşkın şaşkın bakmaktadır.(1) Bir adres soruyormuş da bulamamış birisi gibi gezinen yoldaşımız, kendisine yardım edecek birisini nihayet bulmanın "sevinciyile" polisin yanına yaklaşır, elindeki kağıdı uzatır: "Afedersiniz şu adresi bulamadım, yardımcı olur musunuz?" diye "yardım ister". Yoldaşımızın uzattığı kağıda gözücuyla bile bakmadan yoluna devam eden polis "işim var, uğraşamam" der ve yoldaşımızı bir-iki adım geçer. Yoldaşımız bunun üzerine silahını çekerek işkenceci katile üç el ateş eder. M.Naci Tür-

küm yere yıkılır. Yoldaşımız, yere yıkılan işkencecinin yanına gelip bir el daha ateş eder. Ve hızla sokağın köşesinde kendisini bekleyen gözcülük yapan yoldaşla birlikte bir üst caddeye geçerek, kalabalığın arasına karışırlar. Buradan da, ekibin üçüncü elemanı ile buluşup eylemin değerlendirmesini yapmak üzere ekip olarak kullandıkları bir işyerine yönelirler. Eylem planlandığı gibi başarıya ulaşmıştır.

MİT GÖREVLİSİ KORAY KAPTANIN CEZALANDIRILMASI

22 Temmuz 1980

Devlet terörünün ve işkencenin boyutlandığı 1980 yılında faşizme karşı mücadelenin sivil faşistlere karşı devrimci şiddet eylemleriyle sınırlı olmadığını göstermek açısından Devrimci Sol işkencelere ve işkencecilere karşı kampanya açtı. Bu kampanya çerçevesinde yapılan diğer çalışmalar ve eylem biçimleri yanı sıra Türkiye çapında onlarca işkenceci polis, subay ve MİT görevlisi cezalandırıldı. İşkencecilerin cezalandırılması eylemlerinden biri de MİT görevlisi Koray Kaptan'ın Kadıköy'de Evrensel Kiraathanesi'nde cezalandırılması eylemi oldu.

Devrimcilerin bir dönem sıkça kullandıkları Kadıköy Moda'daki Evrensel Kiraathanesi ve civarı siyasi polisin ve MİT'in ilgi odaklarından biri haline gelmişti. Burada devrimcilerin faaliyetlerini gözleyebilmek ve çevreyi denetlemek için çeşitli yollar denemeye başlamışlardı. Polisin ve MİT'in bölgeye yönelik açık bir yoğunlaşması vardı. Bunun farkedilmesi üzerine devrimciler Evrensel Kiraathanesi ve civarını kullanırken daha dikkatli olmaya başlamışlardı.

Yaklaşık bir yıldır bölgede bulunan Koray Kaptan'ın durumundan şüphelenen bölgedeki Devrimci Solcular bu kişinin kimliğini ve geçmişini araştırmaya başladılar. Bütün araştırmalardan çıkan sonuç Koray Kaptan'ın geçmişi hakkında

kimsenin birşey bilmemesiydi ve onun hakkındaki en eski bilgi de bir yıl öncesine dayanıyordu. Kimsenin pek tanımadığı Koray Kaptan, her gün aynı saatlerde kahvehaneye geliyor ve yine belli bir saatte ayrılıyordu. İstihbarat kaldığı yer, ilişkiler, kahvede diğer insanlarla yaptığı konuşmalar ve benzeri tüm yönleriyle geliştirildi ve sonuçta onun MİT görevlisi bir halk düşmanı olduğu netleşti. Otelde kalan Koray Kaptan'ın nerede ve nasıl cezalandırılacağı konusu sorumlu yoldaşlar arasında tartışıldı. Cezalandırma eylemi son birkaç aydır kaldığı otelde de gerçekleştirilebilirdi ancak bu, eylemin kahvehanede gerçekleştirilmesi kadar etkili olmazdı. Kahvehanede herkesin içinde cezalandırılması eylemin mesajını ve benzer türde ajanlık, muhbirlik faaliyetleri yürütenler üzerindeki caydırıcılık etkisini güçlendirecekti.

Eylemi gerçekleştirecek ekibin iki kişiden oluşturulması yeterliydi. Bir yoldaş kahvehane dışında güvenliği alırken, diğer yoldaş da kahvehaneye girip eylemi gerçekleştirecekti.

Eylem saatinden bir süre önce üs olarak kullandıkları evde biraraya gelen iki yoldaş silahlarını son kez kontrol ettiler. Saat 21.30 sırasında eylem yerine hareket eden iki yoldaş kahvehaneye geldiklerinde MİT ajanının orada oturduğunu ancak kahvehane önünün çok kalabalık olduğunu ve çevrede her zamankinin dışında bir hareketliliğin olduğunu görünce eylemi ertelediler.

Ertesi gün yine aynı saatte harekete geçen yoldaşlar eylem yerinin bir gün önceki gibi kalabalık ve üstelik kahvehane önünde oturan gençlerden birkaçının da tanıdık olduğunu gördüler. İçeriye girecek kişiyi de tanıma durumları olabiliyordu ama esas olarak dışarıda güvenliği alacak yoldaşı tanıyorlardı. Bu nedenle dışarıdaki yoldaşın biraz daha uzakta güvenlik alması kararlaştırılarak harekete geçildi. Tanınmama olasılığı olan yoldaş içeriye girdi.

Kapı önünde oturan grubun neşeli, şamatalı sohbetleri sürerken içeriye girildiğinde MİT görevlisi bir masaya tek başına oturmuş televizyon seyrediyordu. Yoldaşımız masanın üzerine bir bildiri bıraktı. Koray KAPTAN ilk anda her zamanki gibi bildiri dağıtımı sanmış olsa gerek, bildiriyi alıp okumaya başlamıştı ki, daha birkaç saniye geçmeden olanları kavrayıp

elini beline atmak istedi. Ancak buna fırsat bulamadı, çünkü eylemi gerçekleştirek olan yoldaş bu kısa süre zarfında boyundaki maskeyi yüzüne çekmiş ve belinden çıkardığı silahıyla MİT ajanını şakağından vurmuştu.

Bir el silah sesi duyan kahvehane müşterileri ne olduğunu anlayamadan savunma içgüdüleriyle kendilerini yere attılar ve adeta donup kaldılar. MİT ajanını cezalandıran yoldaşımız gayet sakin bir şekilde, hiç kimsenin kendisine doğru dürüst bakamayacağı o şaşkınlık anından yararlanarak kapıdan çıkıp olay yerinden uzaklaşırken dışarıda güvenlik alan yoldaş da onu izledi. Silahlar, daha sonra alınmak üzere, yakındaki bir inşaata gizlendikten sonra bölgeden uzaklaşıldı.

Eylem bölgesinden uzaktaki bir telefon kulübesinden gazetelere telefon edilerek eylem Devrimci Sol adına üstlenildi. Ertesi gün gazeteler MİT görevlisi Koray Kaptan'ın cezalandırıldığını yazdılar.

EYLEMLERİN ÖĞRETTİĞİ

İstihbarat geliyor, plan netleştiriliyor ve cezalandırma tamamlanıyor. Her iki eylem de kelimenin gerçek anlamıyla son derece "yalın", "sade" eylemler. Ne hedefin niteliğinde, ne de eylemlerin gerçekleştirilmesinde öyle karmaşık planlar, yollar yok. Gerilla elbette en karmaşık planları gerektiren eylemlerin de altından kalkar, öyle eylemler de yapar, ama gerillanın, özellikle de şehir gerillasının asıl çizgisi bir yerde budur. Net, herkes tarafından anlaşılabilir hedeflere yönelmek ve o hedeflere mümkün olan en sade, en az araç ve insan gerektirecek biçimde vurmak. Gerillanın temel esprilerinden biri olan en az insanla en fazla sonucu almak da esas olarak böyle bir biçimlenmede somutlaşır. Gerek Naci Türküm'ün, gerekse de MİT'çinin cezalandırılması kendi içinde bazı özgünlükleri olan eylemlerdendir. Ortak özgün yanları öncelikle istihbaratın elde edilmesine ilişkindir.

İstihbarat Her Yerde, Herkestedir;

Silahlı mücadeleyi temel alan ve bu temelde halk düşmanlarına, düzenin temsilcilerine ve kurumlarına da devrimci şiddet uygulayan, hesap soran bir siyasi hareket için elbette istihbarat diye de bir sorun vardır. Ancak bu sorunun çözümü örneğin istihbarat için özel organlar, birimler yaratmaktan geçmiyor. Bu türden kurumlaşmalar da oluşturulabilir, ama bunlar yine de tali kalır. İstihbaratın kaynağı halktır. Daha doğru bir deyişle örgütlenmiş halktır. Kitle ilişkileri yaygınlaştıkça, kitle örgütlenmesi büyüdükçe istihbarat sorunu küçülür. İstihbarat deyim yerindeyse akar.

Ancak sorunun bir de bu noktada özel bir duyarlılık, alışkanlık yaratılması boyutu vardır. Kadro ya da taraftar ya da kitle ilişkisi, legalde ya da illegalde, askeri örgütlülük içinde ya da değil, istihbarat her devrimcinin görevidir. İnsanlarımız çevreye, yaşadıkları ortama, girdikleri ilişkilere bir de bu boyutuyla bakma alışkanlığını kazandıklarında görülür ki, istihbarat her yerededir. Hangi vesileyle olursa olsun gidilen her yer, konuşulan her insan aynı zamanda bir istihbarat kaynağıdır.

Belki çoğu kapı komşumuzdur. Ama çoğu zaman kapı komşumuzun kim olduğunu, orada kimin oturduğunu merak bile etmediğimiz olur. Oysa belki bir işkenceci, bir halk düşmanı oturuyor orada. Aradığımız, vurduğumuzda çok etkili olacak bir halk düşmanı yanımızda belki de.

Oligarşi hiçbir zaman herkesi koruyamaz. Tek tek bütün uşaklarının, işbirlikçilerinin, bir zamanlar halka karşı kullandığı zalimlerin güvenliğini alamaz. İşte bu noktada biraz önce yukarıda vurguladığımız noktaya geliriz yine. Bunlar her ne kadar lojmanlarda, şurada burada kendilerine gettolar yaratmaya çalışsalar da şu veya bu biçimde toplumun içinde olmak zorundadırlar. Evleri, işyerleri, gezip dolaştıkları yerler, sonuçta bizim yanımızdadır. Ve böylesi bir duyarlılığa sahip olduğunda onları bulmak, tarihi hesabın sorulması için -bu bilgiyi Kurtuluş Cephesine ileterek- ilk adımı atmak, o kadar zor birşey değildir.

Tek Bir Kişi ve Küçük Bir Silah Çok Şeydir; MİT'çinin cezalandırılması eylemi bir yanıyla klasik eylem tablolarından uzaktır. Eylemi gerçekleştiren savaşçı adeta tek başına gitmiş, halk düşmanının eline bir bildiri vermiş ve ardından maskesini çekip cezalandırmıştır. Eylemin kendisi de, biçimi de, son derece soğukkanlı ve son derece cüretlidir. Öyle ki eylemin güvenliği bile yoktur neredeyse. Çünkü "güvenlik"le görevli savaşçı bu eylem açısından görevini yerine getirmesini belli durumlarda imkansızlaştırabilecek bir uzaklıktadır. Elbette bu eylem bir örnek olamaz. Genelleştirilemez. Böyle birşeyin uygulanabilir olup olmadığına savaşçının kendisi karar verir. Ancak bu biçimin buna rağmen ortaya koyduğu şudur; tek bir kişi ve küçük bir silah çok şeydir. Savaşçı, yönetici programlı olduğunda, akılcı davrandığında cüretli olduğunda çok şeydir. Ve bunlar silahlı mücadelenin asli unsurlarıdır...

Silah ve insan savaşın esas unsurlarıdır, öyle gözükür, ama yalnız bu biçimiyle eksik bir tanımlama olur bu. Savaşabilmek için gerekli olan silah ve cüretli, inanmış, yaratıcı insandır diye düzeltmeliyiz. Şu ya da bu noktada "olmaz"ları, "yoklukları" öne çıkaranların öncelikle kavrayacağı nokta da burası olmalıdır. Bu özelliklere sahip olmayan insanın elinde en gelişmiş dünyanın silahları da olsa, o, savaşı örgütleyemez, kendisi bir savaşçı olamaz. Halkın adaletinin temsilcisi ve uygulayıcısı olamaz.

KARTAL ANADOLU YAKASI TEKEL BAŞMÜDÜRLÜĞÜ'NÜN BASILIP, BOMBALANMASI EYLEMİ

Ülkemizde son dönemde yoğun bir şekilde işten atılmalar yaşanıyordu. Bu yüzden ülke genelinde işçi eylemlerinin, grevlerin yoğun olarak gündemde olduğu bir süreçti. Bir çok fabrika ve işyerleri gibi TEKEL işçileri de greve gitmişti. Hareketimiz de bu çerçevede işçi direnişlerini desteklemek için bir kampanya başlatmıştı. Birliğimiz bu kampanyada aynı gün iki eylem birden gerçekleştirecekti. Birlik komutanımız iki yeni yoldaşımızla başka bir eyleme, biz de üç kişi TEKEL Başmüdürlüğü eylemine gidecektik. **Eylem** sorumlusu bendim.

İlk kez bir eylemde eylem sorumluluğunu üstlenecektim. Bu yüzden coşkuyla birlikte heyecanlıyım da, fakat kendime güveniyorum. Sabah eylem yerine gidiyoruz. Önceden yaptığımız istihbarata göre içeride yalnızca bir bekçi var. Kepenler dışarıdan kapalı. Saat 7.30 gibi bir kişi geliyor. O zaman bekçi kapıyı açıyor. Biz de bu arada içeriye girmeyi planlıyoruz. Adam 5-10 dakika gecikiyor, 7.40'da geliyor. Bekçi kapıyı açıp adamı içeriye alıyor. Fakat kapıyı tekrar içeriden kilitliyor. Biz binaya doğru ağır ağır ilerliyoruz. Kapıyı nasıl açtıracağımı düşünürken, bir yandan da son kez yoldaşıma nasıl davranacaklarını anlatıyorum. Dış güvenliği alacak olan arkadaş bekleyeceği yere gidiyor. Biz de iki kişi kapıya doğru yürüyoruz. Kafamda kapıyı nasıl açtıracağım konusunda hala bir senaryo yok. Tam o anda bekçi kapıyı açıp dışarıya çıkıyor. Yanımdaki yoldaşım bir an duraklıyor. Ben direkt bekçinin yanına gidip selam veriyorum. Aklıma gelen ilk ismi atıp

- "**Mehmet Beyin akrabasıyım, memleketten geliyorum**"

ne zaman gelir?" diye soruyorum.

- *"Mehmet Ali Bey mi?" diye soruyor.*

- *"Evet" diyorum.*

Bekçi memurların bir saat kadar sonra geleceğini söylüyor. Ben Mehmet Ali beye bal getirdiğimizi, kendisine versek, Mehmet Ali beye verip veremeyeceğini soruyorum.

- *"Tabii bırakın gelince veririm" diyor.*

Elimdeki, içinde patlayıcı olan çantayı bekçiye veriyorum.

- *"Amma da ağırmış haa" diyor bekçi. "Birazını da ben alırım, Mehmet Ali beyden." diyerek içeriye giriyor. Biz de onunla birlikte içeriye giriyoruz. Ben çevreye bir göz gezdiriyorum. Kimse yok. Silahımı çekip **DEVİRİMCİ SOL SAVAŞ ÇİSİ** olduğumuzu, söylediklerimizi yaparsa kendisine birşey yapmayacağımızı ve amacımızı söylüyorum. Bekçi inanmaz gözlerle bir elimdeki silaha, bir kendi elindeki çantaya bakıyor. Ne yapacağını bilmez bir şekilde elindeki patlayıcıyı yere bırakıp, ellerini havaya kaldırıyor. Ben ellerini indirip rahat olmasını söylüyorum. Diğer adamı soruyoruz.*

- *"Bilmiyorum, yukarı çıkmış olabilir" diyor.*

Arkadaşı yukarıya adamı alması için gönderiyorum. Bekçi korkmuş ne yapacağımızı soruyor. Ben grevdeki TEKEK işçilerinin eylemini desteklemek için binayı bombalayacağımızı, kendilerine bir zarar vermeyeceğimizi, Devrimci Sol'un şimdiye kadar halktan kimseye zarar vermediğini, eylemi kendileri için gerçekleştirdiğimizi anlatıyorum. Ben kendimden geçmiş bir şekilde bekçiye ajite çekerken, bekçi de oldukça rahatlamış bir şekilde

- *"Ben Devrimci Sol'u '78'den beri tanırım, halka zarar verdiğini görmedim. Ben de Devrimci Sol'u severim" gibi şeyler söylemeye başlıyor.*

Birkaç dakika sonra diğer adamı almaya giden yoldaş, yalnız olarak geri geliyor. Adamı bulamamış. Bekçiye yeniden soruyoruz, "içeride olması lazım" diyor. İsmi soruyoruz. "Süleyman" diyor. Bina 4-5 katlı. Üst katlara doğru "Süleyman, Süleyman" diye bağırarak adamı arıyoruz. Adam ortalıkta yok. Bekçi alt katta çay ocağında olabileceğini söylüyor. Arkadaş bu kez "Süleyman" diye bağırarak, alt kata iniyor. Bir dakika sonra adamla birlikte geri geliyorlar. O da silahı

görünce şaşırıyor, bekçiye, bana, arkadaşına bakıyor. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Ben "nerdesin yahu, bir saattir seni arıyoruz?" diye soruyorum. Şaşkın, birşey söyleyemiyor. Yoldaşım "Aşağıda çay demlemiş kendine, oturmuş bir de keyif sigarası tütürüyor. Biz de onu arıyoruz" diyerek espri yapıyor.

İkisini de giriş katta uygun bir yere kapatıp, bağlıyoruz. Yoldaşım patlayıcıyı alıp, üst kata çıkıyor. Ben de adamların başında bekliyorum. Bu arada, yine eylemimizin politik içeriğini açıklayan bir konuşma yapıyorum. Bir ara dış güvenliğimizi alan yoldaş merak edip içeriye geliyor. Herşeyin yolunda olduğunu söyleyip, yeniden dışarıya gönderiyorum. Birkaç dakika sonra yukarıya çıkan yoldaş geliyor, birlikte dışarıya çıkıyoruz. Ben silahlan alıyorum. Hemen yola çıkıp, dolmuşlara bineceğiz. Dolmuşa bineceğimiz yere doğru yürürken, aniden sokaktan çıkan bir araç neredeyse yoldaşlarımdan birisini ezecek, hafiften çarpıyor ben şoföre doğru "önüne bak-sana hayvan herif diye bağırdım. Bir anda arabanın üzerindeki kıl anten dikkatimi çekiyor. Sivil polis otosu içinde dört kişi var. Bize cevap vermiyorlar, biz de fazla uzatmıyoruz. Hemen bir minibüse atlayıp uzaklaşıyoruz. Sivil oto orada bekliyor. Bir iki dakika sonra bomba patlayacak, polislerin o anki halini düşünüp gülüyoruz. TEKEL Müdürlüğü'nün 100 metre yakınında da Trafik Ekipler Amirliği var. Eylemi başarıyla bitirmiş olmanın coşkusunu yaşıyoruz.

Akşam komutanımız ve diğer yoldaşlarımızla görüşüp, eylem değerlendirmesi yapıyoruz. Onların eylemlerinde de komik şeyler gelişmiş. Konuşup eylem değerlendirmesini neşeli bir sohbetle çeviriyoruz.

"İSTANBUL BOMBALARLA UYANDI" vb. başlıklar var gazetelerde. Evet, bombalar herkesi siyasi uyuklarından da uyandırсын istiyoruz.

ALİ ŞEN'E AİT HELİKOPTERLERİN İMHA EDİLMESİ

Ali Şen'in sahip olduğu Maga Deri fabrikasındaki 555 işçi kıdem tazminatları, yasalarla kazanmış oldukları tüm sosyal ve ekonomik hakları da gaspedilerek işten atılmıştı. Tüm yasal yolları kullanarak haklarını arayan işçilere kapitalistlerin, para babalarının çıkarlarını korumak için düzenlenen iş kanunlarının kendilerine tanıdığı sınırlı haklar bile tanımıyor-du. Buna karşı Maga Deri işçileri de haklarını aramak ve seslerini kamuoyuna duyurmak için Maga Deri fabrikasını işgal etmişlerdi.

Türkiye işçi sınıfı tarihinin en uzun fabrika işgali olan Maga deri direnişi kararlı bir şekilde devam ediyordu. Demokrasilik oynamaya çalışan iktidar, muhalefet partileri, aydın geçinenler, oportünist sol işçi sınıfının bu haklı direnişine kulaklarını tıkamış, gözlerini kapatmış görmezden, duymazdan geliyorlardı. Devrimci Sol Güçler, işçisi, memuru, öğrencisiyle direnişin içinde ve yanındaydı. Biz de bunu bir başka açıdan tamamlıyorduk.

555 işçiyi yıllardır çalıştırıp, onların yarattığı artı değere fazlasıyla el koyarak gittikçe palazlanıp kendisine holdingler, helikopter filoları kuran Ali Şen asalağı ise, işçilerin yıllardır birikmiş kesintilerinden oluşan kıdem tazminatlarını ve diğer haklarına el koyarak adeta doymak bilmeyen bir kene gibi işçilerin kanını, alınterini emiyordu. Ali Şen ve onun gibi asalak patronlara emekçilerin yalnız olmadıklarını göstermek, Maga Deri'de direnen işçileri desteklemek ve halkın adaletini yerine getirmek için Ali Şen'in Ataköy'deki helikopter pistine yönelik eylem yapmaya karar verdik. Eylem önerimiz hareket tarafından onaylandı. Heyecanlı ve coşkuluyduk. Çünkü Türkiye'de ilk kez böyle bir eylem gerçekleştirilecekti.

Eylem hazırlıklarımızı bitirdikten sonra, biz iki kişi patlayıcılarla birlikte eylem yerine giderek beklemeye başladık. Pistte bir bekçiden başka kimse yoktu. Kararlaştırdığımız saatte diğer yoldaşlar da taksikle piste geldiler, biz de patlayıcı-

larla birlikte büroya doğru hareket ettik. Birlik komutanımız taksiden inip bekçinin olduğu büroya giderek onu etkisiz hale getirdi. Taksideki diğer yoldaşlar da taksi şoförüne **"Gel bir çayımızı iç, birazdan geri döneceğiz"** diyerek onu da büroya aldılar, biz de büroya ulaşmıştık. Ben hemen bekçiye bağlamaya başladım. Taksi şoförü ise bizden biri gibi koltukta oturuyor, şaşkın şaşkın bizi izliyordu. Biz telefon bağlantılarını kesip işimize yarayacak doküman, belge ve benzeri şeyleri aldıktan sonra taksi şoförüne **"haydi sen de bekçinin yanına geç, seni de bağlayacağız"** deyince şoför olayın farkına yeni varıyor ve **"beni de mi bağlayacaksınız? Arabayı kim kullanacak? Beni bağlamayın, ben kimseye birşey söylemem. Ben sizi istediğiniz yere götüreyim"** gibi şeyler söylemeye başlıyor. Biz de **"yok, sen zahmet etme biz gideriz"** diyoruz. Şoför çaresiz, o da bekçinin yanında bağlanıyor. Patlayıcıları çıkartıp helikopterlerin altına benzin depolarının olduğu kısma yerleştiriyoruz. Her iki patlayıcıyı da ateşledikten sonra taksiyle eylem yerinden uzaklaşıyoruz.

Akşam haberlerinde eylem ilk haber olarak geçiyor. Helikopterlerden birisi tamamen iskelet haline gelmiş, diğeri ise kısmen tahrip olmuş. Ertesi gün eylemimiz burjuva basında da manşetlerden verildi, kamuoyunda oldukça geniş bir etki yaratmıştı. Ali Şen de hemen eylemin ardından basına verdiği demeçlerde sendikalardan süre isteyerek:

"Ben işçi babasıyım. İşçilerimi çok seviyorum. Gece gündüz onları düşünüyorum. Sovyetler Birliği'ndeki iş bağlantılarım sayesinde sorunu kısa zamanda çözeceğim" vb. demeye başlamıştı.

Hareketimiz ise eylemle ilgili çıkarttığı 28 Mart 1991 tarihli Haber Bülteni'nde şöyle diyordu:

"Ali Şen Asalağını Uyarıyoruz!

Maga Deri'deki işçilerin alacakları son kuruşuna kadar ödenmelidir. Ya işçilerden gaspettiğin tüm hakları iade eder ya da Silahlı Devrimci Birliklerimizin hedefleri arasına girersin.

Bu iki yoldan birini seçim Ali Şen'e aittir. Eylemimiz bu anlamda uyarımızın bir parçası olarak kabul edilmelidir."

Çok geçmeden Maga Deri direnişi zaferle bitti.

Kazanmıştı işçiler.

Yasal başvurularına, protestolarına işgal eyleminin, kitle gösterilerine devrimci şiddetin eklenmesiyle kazanmışlardı.

EYLEMLERİN ÖĞRETTİĞİ

Her iki eylemin ortak özelliği sürmekte olan işçi direnişlerini desteklemek için yapılmış olmasıydı. Maga ve Tekel direnişlerine güç veren bu eylemler sınıf mücadelesinde devrimci şiddetin **"nerede, ne zaman, nasıl"** uygulanacağı açısından üzerinde durmaya değerdir.

Her iki eylem de askeri açıdan çok büyük bir operasyon niteliğinde olmamalarına karşın, kamuoyunda geniş yankılara yaratmış, bizzat direnişteki güçler üzerinde işçilerin moralini, direnme kararlılığını artıran bir etkide bulunmuş ve patronlar üzerindeki somut etkisiyle de kazanmanın yolunu açmıştır; çünkü eylemler somut bir güncellik üzerine oturmaktadır. Eylemlerin başarısı askeri yanından çok politik niteliğindedir. Bu eylemler, bu anlamda göstermektedir ki;

Devrimci şiddet halkın somut talepleriyle ve güncelle buluşmalıdır; Devrimci şiddeti halkın güncel somut talepleriyle ve güncel gelişmelerle, direnişlerle bütünleştirmek, onun kitleler üzerindeki etkisini artıran etkenlerden biridir. Böyle bir somutluğu ve güncelliği gözetmeksizin, sürgit "genel" hedeflere yönelen bir devrimci şiddet kitlelerde istenen yankıyı bulamayacaktır. O somutluk, bizzat kendi yaşadığı sorunun ve direnişin üzerinden kitlelere devrimci şiddetin etkisini, gerekliliğini kavratmak çok daha mümkün olacaktır.

Devrimci şiddet çok yönlü olmalıdır; Elbette burada tam anlamıyla bir çok yönlülük söz konusu olmalıdır. Somutu yalamak adına kendini yalnızca güncel sorun ve buna yönelik hedeflerle sınırlayan bir devrimci şiddet de **stratejik** anlamda değil, ancak **taktik** anlamda ele alınan bir şiddetin karşılığı olabilir. Şiddetimiz, bu anlamıyla somut direnişleri gözetirken, aynı zamanda düzenin sinir merkezlerine yönel-

mek, geniş emekçi kitlelere sömürü ve soygunun asıl sorumlularını da göstermek ve esas olarak da yaygınlaşan bir silahlı savaşı örgütlemeyi hedeflemek durumundadır.

Devrimci şiddet, "doğrudan" hedeflere yönelebilmelidir; Bir başka yan, şu ya da bu nedenle yapılan eylemlerin hedeflerinin de olabildiği ölçüde ***"doğrudan"*** nedene bağlı bir hedef olması gereğidir. Örneğin Maga direnişini desteklemek için çeşitli bankalara yönelik bir molotoflama eylemiyle, doğrudan Ali Şen'e yönelik bir eylemin etkisindeki farkı düşünelim. Her zaman böyle doğrudan, direkt hedeflere yönelebeyebiliriz, ancak bu bağı sürekli gözetmeliyiz. Değilse, ortaya neye, niçin vurulduğunun belirsizleştiği bir devrimci şiddet tablosu çıkar ki, bu tablodan kitlelere istediğimiz mesajları vermek sözkonusu olamaz. Silahlı eylemin hedefleri, ister güncel bir direnişe, soruna bağlı olarak, isterse de genel hedeflere yönelik olarak yapılsın, kitlelerin somut taleplerine denk düşmelidir.

Halkın her kesimi kendi şiddetini örgütlemelidir; Sorunun bir diğer boyutu ise, sınıfın şiddetini esas olarak işçi sınıfı ve de tüm diğer alanlarda içselleştirebilmektir. Maga direnişine, Tekel eylemine ya da bir başkasına devrimci hareketin silahlı birlikleri tarafından destek eylemi yapılmasında elbette yanlış bir yan yoktur. Ancak bu tek başına kalmamalıdır. Tersine yapılan bu eylem, hem somutta o direnişe güç katarken, patronlar üzerinde caydırıcı bir etki yaratırken, esas olarak da emekçilere kitlesel direnişlerle birlikte ***"yapılması gerekeni"*** göstermesi açısından önemlidir. Bir işçi direnişini desteklemek, güçlendirmek için yapılacak bir devrimci şiddet eylemi, elbette esas olarak Devrimci bir İşçi Hareketi'nin ve giderek de bizzat o direnişi gerçekleştiren işçilerin eylemi olmalıdır.

Tüm direnişlerin patronun ve polisin pervasız saldırılarıyla karşılandığı, sermayenin yasaların ve polisin güvencesinde grev kırıcılar kullanarak grevleri, direnişleri etkisizleştirmeye çalıştığı, taşeronların, sivil faşistlerin saldırılarının devreye sokulduğu bir noktada, kendi şiddetini uygulayamayan bir direniş kendini baştan bir zayıflığa mahkum etmiş olur. Tersine du-

rumda ise kendi şiddetini uygulaması o direniş i güçlendirecek ve kazanmayı sağlayacak temel etkenlerden biri haline gelir. Direnen işçiler kendi savunma-saldırı gruplarını da oluşturmalıdır lar. Bu anlamda söylenebilir ki, bu eylemler direnişlerin hep "dışarıdan" devrimci şiddet eylemleriyle desteklenmesini değil, tam tersine, ***direnişlerin sınıfın kendi şiddetiyle birleştirilmesi*** gerektiğini öğretir.

AMERİKAN KÜLTÜR ATAŞELİĞİ ARACININ TAHRİBİ

1978'in sonları... ABD Emperyalizmi dünya halklarına tehditler yağıdırıyor yine. Darbeler, müdahaleler tezgahlanıyor. Ve dahası IMF'si, Dünya Bankası'yla halkımızın tepesine binmeye çalışıyor. ABD'ye yönelik bir eylem yapma kararı alınıyor.

Konsolosluk defalarca bombalandığı ve önünde bir kez gösteri yapıldığı için, bu kez değişik bir eylem yapılması düşünülüyor. Yapılan istihbaratlar sonucu, hergün aynı saatte konsolosluktan bir minibüsün çıktığı saptanıyor. Minibüs konsolosluktan çıktıktan sonra İstiklal Caddesi'ne yöneliyor. Bunun belirlenmesi üzerine konsolosluk minibüsünün Galatasaray'da yakılması düşünülererek hazırlıklara başlanıyor.

Bölgelerden belirli kadrolar seçiliyor ve bunlar üçer kişilik ekipler halinde görevlendiriliyor. Arabanın durdurulması, içindekiler indirildikten sonra, minibüsün yakılması ve bu sırada bildiri dağıtılıp konuşma yapılması planlanıyor.

Eylem günü belirlenen saatte eyleme katılacak bütün yoldaşlar İstiklal Caddesi'nin kalabalığı arasına karışarak minibüsün çevrileceğı yere yakın mesafeler arasında geziniyorlar.

Minibüs beklenen saatte, Galatasaray Lisesi'nin köşesinden İstiklal Caddesi'ne giriyor. Trafik oldukça yavaş ilerliyor. Köşeyi döndükten 25 metre kadar sonra bütün eylem ekipleri caddeye çıkıyor ve arabanın kapıları tutuluyor. Arabada şoförle birlikte üç kişi var. Araba duruyor ama içindeki Amerikalılar bağırıp çağırıyor. İnmek istemiyorlar. Görevli ekiplerden bir arkadaş Amerikalının burnuna silahı dayayınca susuyorlar ve uysal bir şekilde arabadan iniyorlar. Şoför ve Amerikalı'nın dışında bir de bayan sekreter var. Kenara alınıp, enterne ediliyorlar. Erkeklerin üzeri ve sekreter bayanın çantası

aranıyor ve sadece yazılı şeylere el konuyor. Amerikalının elindeki kurye çantası da alınıyor, bu sırada bir kısım arkadaş da arabanın içini arıyorlar ve el konulan eşyalar hemen oradan gönderiliyor.

Arabadakilerin dışarı çıkarılması, arabanın ve ABD'lilerin üzerlerinin aranması işlemleri sırasında bir grup arkadaş slogan atıp gösteri yaparken, bir grup da çevredeki halka anti-emperyalist içerikteki bildirileri dağıtıyor. Asfalt yola ABD Emperyalizmini teşhir eden sloganlar yazılıyor. Bir yoldaşımız ise, yükseğe bir yere çıkıp çevredeki halka yönelik bir konuşma yapıyor. Halk ilgi, merak ve şaşkınlıkla karışık olanları seyreliyor. Ve ABD aleyhtarı sloganlar yükselince çevredekilerin bir kısmı konuşmacı yoldaşı alkışlıyorlar...

Arabanın içi aranıp belgelere el konulduktan sonra, yanlarında bidonla benzin getiren grup, benzinini arabanın üzerine boca edip kibriti çakıyor. Ancak araba bir türlü tutuşmuyor. Bir daha, bir daha çakılıyor kibrit. Hayır araba tutuşmuyor! Tam bu sırada bir siren sesi duyuluyor. Güvenlikteki arkadaşlar motorsikletli bir trafik polisinin İngiliz Konsolosluğu önünde motorsikletinden inip, trafiğin neden durduğunu anlamak üzere, eylem yerine doğru geldiğini görüyorlar. Eylem yerine doğru yaklaşırken birşeylerin farkına varan polis silahını çekip "ne oluyor?" diye bağırıyor. Bunun üzerine güvenlikteki yoldaşlar polisi korkutmak amacıyla havaya birkaç el ateş ediyorlar. Polis durumu kavrayıp kendini hemen yanındaki dar bir araya atıyor ve kiliseye açılan bu dar koridordan bir daha da görünmüyor. Yoldaşlar motorsiklete de ateş açıp tahrip ediyorlar ama polisle uğraşmıyorlar.

Tutuşmayan benzin sorun yaratmaya devam edince, eylem sorumlusu herkesi arabadan uzaklaştırıp, altına bir bomba yerleştirdikten sonra, arabaya ateş etme emrini verdi. Bir anda dört silah arabayı kalbura çevirdi. Daha fazla uğraşmanın gereksizliği düşüncesiyle eylem sorumlusu dağılma işaretini verdi. Arabadan çıkarılıp enterne edilen görevliler de serbest bırakıldılar. Kitle ara sokaklara dağılırken, güçlü bir patlama sesi duyuldu. Minibüsün altına konulan bomba da patlamıştı.

Tüm ekipler eylem alanından güvenlik içinde çekilip bölgelerine döndüler. Tutuşmayan benzinin sırrı ise, eylem de-

ğerlendirmesi yapılırken anlaşıldı. Benzini getirmekle görevli ekipten biri yan yana duran su ve benzin bidonlarını karıştırıp, su bidonunu getirmişti...

AMERİKAN BOARD HEYETİ BİNASINA BASKIN

"İşsizliğe, Hayat Pahalılığına ve IMF'ye Hayır" kampanyası çerçevesinde yapılması düşünülen eylem hedefleri arasında ABD kuruluşları da vardı. Bu hedeflerden biri olarak düşünülen "Amerikan Board Heyeti"(*) binasına yapılacak baskın, Devrimci Sol'un hemen bütün birimlerinin aynı gün ve saatte aynı kampanya çerçevesinde harekete geçip, gerçekleştirmeyi düşündüğü onlarca eylemden biri olacaktı. Aynı gün ve saatte onlarca eylemin yapılıyor olması doğaldır ki, İstanbul polisi ve sıkıyönetim güçlerini şaşkına çevirecek, ne yapacaklarını bilmez hale getirecekti.

Böylesi bir özgünlüğü de içinde taşıyan "AMERİKAN BOARD HEYETİ" binası baskını aynı zamanda kampanyanın doruk eylemlerinden biridir de. Bu kuruluşun hedef alınmasının nedeni, halkı canından bezdiren işsizlik, pahalılık, yoksulluk gibi sorunların temelinde emperyalizme bağlı olmanın, yeni-sömürge ülke oluşun yattığının gösterilmesiydi. Kampanyanın özü de buydu zaten.

Şirket Eminönü Yeşildirek semtinde emperyalist kuruluşlardan birine ait olan beş katlı bir binanın dört ve beşinci katlarını kullanmaktaydı. Diğer katlarda şirketle ilgisi olmayan kuruluşlar bulunuyordu.

Aynı gün ve saatte bir dizi eylemin yapılacak olması nedeniyle eylemin günü ve saati üzerinde tartışma olmadı. Bu, merkezi olarak belirlenmişti ve sadece eylem sorumlusu yoldaşça bilinmekteydi. Eylemler için belirlenen saat 12.15-12.30 arasındır ve hemen tüm eylemler için uygun bir saati oluşturmaktadır. Zamanlama tüm eylemler için bir avantaj

oluşturmaktadır. Çünkü bu zaman dilimi öğlen tatiline rastladığı için tenhadır. Bu, en başta eylem sırasında enterne edilecek, kontrol altında tutulacak insan sayısında azalma demektir. Diğer yandan da Board Heyeti baskını açısından, bu zaman diliminde binanın karşısında 20-25 metre çaprazda bulunan bankanın güvenliğini alan jandarma erleri de öğlen yemeği için nöbet yerini terketmektedirler.

İstihbaratlar görevlendirilen yoldaşlar tarafından çıkartıldı ve eylemlerden bir gün önce hareketin üslerinden birinde bulunan yoldaşlara, çıkarılmış olan krokiler üzerinde eylem planı anlatıldı. Plan burada da değerlendirilip, gözden geçirildi. Toplantı sonrasında bütün yoldaşlar eylem bölgesini gezip planı kafalarında somutlaştırdılar.

Baskında en çok dikkat edilecek noktalar, binada çalışan personel ve yöneticilere, maddi ve manevi anlamda zarar verilmemesi, eylemde kişilere yönelik hiçbir hareket yapılmaması, eylemlerin hepsinin aynı tarzda sonuçlandırılmasıdır.

Eylem saatinden bir süre önce, eylem yerine yakın bir yerde eylemde kullanılacak silah, patlayıcı madde, pankart, bildiriler, maskeler dağıtıldı. Yoldaşlarımız birer ikişer eylem yerine hareket ettiler.

Binanın önü her zaman olduğu gibi kalabalıktı. Bu eyleme katılan 14 yoldaşın çevrede dikkati çekmemesi açısından bir avantaj oluşturmaktaydı. Ayrıca eylem sırasında çıkabilecek plandışı gürültü, panik vs. durumunda bunlar da çevrenin gürültüsünden duyulmayacaktır.

Önceden ayarlanan saatte, saat 12.15'te bütün yoldaşlar eylem yerindeydi. Banka görevlisi jandarma da yerinde yoktu. Eylem sorumlusu yoldaş değişik görevler alacak grupların sorumlularını görüp, "hazırız" işaretini aldıktan sonra, eylemin başlaması işaretini verdi. Önce binanın etrafından dış güvenliği alacak yedi yoldaş yerlerine yerleştiler. Buna göre güvenliklikler binanın tam önündeki iki yolda da görev alacaklar, dışarıdan gelebilecek herhangi bir saldırı durumunda bu yoldaşlar müdahaleyi önleyerek içerideki yoldaşların dışarı çıkmasını ve bölgeden uzaklaşmasını sağlayacaklardır. Binanın karşısındaki Sirkeci Postahanesi'nin önünde güvenlik alacak yoldaş ise, güvenlik grupları arasındaki koordinasyonu sağla-

malda da görevliydi.

Dış güvenlik gruplarının yerlerini almalarından sonra, binaya girecek altı yoldaştan üçü önden girdiler. Onları yarım dakika arayla ikinci üçlü izleyecekti. İlk üç yoldaştan ikisi içeriye girerken biri önce dışarıda kaldı ve camdan içeriyi izlemeye aldı. Eğer içeri giren yoldaşlar eylemi başlatırlarsa dışarıda kalan yoldaş da içeri girecek, bu da dışarıdakilere eylemin planlandığı gibi gittiği işareti olacaktı. İkinci gruptaki üç yoldaş da onu izleyerek içeri gireceklerdi.

Binadan içeri giren iki yoldaş asansörle merdiven çıkışı arasındaki bir yerde oturan görevli bekçinin odasına yöneldiler ve bekçiye BOARD HEYETİ Müdürünün yerinde olup olmadığını, görüşmek istediklerini söylediler. Bekçi, müdürün yerinde olmadığını, öğleden sonra gelmelerini vs. söylerken iki yoldaştan biri silahını çekip bekçiye kendileriyle yukarıya gelmesini, hiçbir şey yokmuş gibi davranmasını, söylenenlere uyarısa kendisine herhangi bir zarar gelmeyeceğini bildirdi. İlk iki yoldaşın bekçiye de yanlarına alarak merdivenlerden çıkmaya başlamaları üzerine dışarıda bekleyip içeriyi gözleyen yoldaş da içeri girdi.

Eylemin planlandığı biçimde yürüdüğünü anlayan eylem sorumlusu yoldaş ve ikinci grup hızla içeri süzıldüler. Ve önden giden gruba üst merdivende yetiştiler. Dördüncü kata gelindiğinde her iki grup da maskelerini yüzlerine çekerek hızla içeri girip önceden belirlenen hedeflere yöneldiler.

Beşinci kata girmekle görevli ekip içeri girdiğinde girişteki bayan sekreteri enterne ederek bekleme salonu olarak kullanılan yere götürüp bir koltuğa oturtular. Bekçi de buraya oturtuldu. Sekreterden müdürün yerinde olduğu öğrenilince, hiçbir ses duymadığından işinin başında oturan müdürün odasına yöneldiler. Müdür onları şaşkınlıkla karşıladı. Hiç itirazsız söylenenlere uydu ve bekleme odasına getirilip bir koltuğa oturtuldu. Bu arada arka odalardan birinde bir çığlık sesi duyuldu. Şirketin yemekhanesinde görevli bayan karşısında silahlı maskeli yoldaşlarımızı görünce korkuyla çığlık atmış. O da salona getirildikten sonra enterne edilenlere, Devrimci Sol savaşçısı olduğumuzu, amacımızın işsizliği, pahalılığı ve IMF ile girilen bağımlılık ilişkilerini protesto etmek

olduğunu, eylemin kendilerine yönelik olmadığını, eğer söylenenlere uyarlarsa burunlarının dahi kanamayacağını, şirketin çalışanlarıyla hatta Amerikan vatandaşı da olsalar sıradan insanlara yönelik bir tavrımızın olmadığını, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaştığımızı anlattık. Bu sırada personelden bir bayan bayıldı. Eylem sorumlusu, personele, kolonyaları olup olmadığını sordu. Kolonyanın olduğu anlaşılınca hemen getirildi ve bayılan ayırtıldı. Bu bayanın Türkçe bilmediği ve bu nedenle söylenenleri anlamadığından aşırı heyecanlandığı anlaşılınca personelden sözlerimizin İngilizceye çevrilmesi istendi.

Personelden ayrı oturtulan müdüre duvara dayanmasını ve cebindeki herşeyi çıkarması söylendi. Müdürün cebinden bir kimlik cüzdanı ve paralar çıktı. Paralar kendisine iade edilerek kimliğine el kondu ve bir kez daha eylemin amacı anlatıldı. Amerikan emperyalizminin piyonu olduğu, böylesi bir görevi bırakması tavsiye edildi. Ve sırtına boyayla "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" yazıldı. Bu yazının kendi kimliğine, onuruna yönelik bir tavır olmadığı, Türkiye'de bulunduğu görevin niteliğinden dolayı yazıldığı söylendi.

5. katta bunlar olurken, 4. katı da ele geçiren yoldaşlarımız bu katta hiç kimsenin olmadığını gördüler. 4. kattaki yoldaşların yanına gelen eylem sorumlusunun burada herşeyin normal olduğunu görmesi üzerine, personelin bu kata indirilmesi için emir verdi. Personel aşağı kata indirilirken, yoldaşlarımızdan biri yanında getirdiği **"İşsizliğin, Pahalılığın Sorumlusu Emperyalist Tekellerdir / DEVRİMCİ SOL"** yazılı pankartı salona astı ve bildirileri serpiştirdi. Daha sonra iki kat arasındaki merdivenlere bomba süsü verilmiş paketler bırakıldı. Paketlerin içinde kampanya bildirileri vardı.

Alt kata indirilen personel binaya yerleştirilecek patlayıcıdan zarar görmeyecek kuytu bir köşeye yerleştirildi. Ve buradan ayrılmamaları, aksi taktirde bombadan zarar görebilecekleri sıkı sıkıya tembih edildi. Bu işlemler tamamlandıktan sonra eylem sorumlusundan gelecek işareti bekleyen bir yoldaşımız, elindeki patlayıcıyı müdür odasındaki masa ile evrak dolabının arasında bir yere yerleştirip fitili ateşleyecek sigarayı yaktı. Sigaranın yanıp fitili ateşlemesi 7-8 dakikayı bula-

caktı. Ki bu süre, yoldaşlarımızın eylem bölgesini terketmeleri için yeterli bir süredir. Eylem sorumlusu bombanın yerleştirilmesi işaretini vermek üzere üst kata çıkarken diğer yoldaşlarımız belli bir disiplin içinde birer ikişer eylem yerini terketmeye başlamışlardı. Binayı en son olarak personelin başında bekleyen yoldaşla birlikte terk ettiler. Binanın çıkışında, bekçi odasında kendilerini bekleyen bayan yoldaşlarına silah ve maskelerini teslim eden bazı yoldaşlarımız da dikkat çekmeyecek bir süratle eylem yerinden uzaklaştılar. Dış güvenlikteki arkadaşlar eylem yerinden ayrılmak üzere olan eylem sorumlusunun işareti ile görev yerlerinden ayrıldılar. Gruplar eylem yerinden uzaklaşmadan önce uygun bir yerde silahlarının tamamını bayan yoldaşa teslim ettiler...

Ertesi günün gazeteleri eyleme geniş yer verdiler. Bomba patlamış, binada büyük ölçüde hasar oluşmuş, ama personele hiçbir zarar gelmemişti.

Eylemin değerlendirmesini yapan yoldaşlarımız, eylemin planlanan biçimde başarıyla gerçekleştirildiği düşüncesinde birleştiler.

() Amerikan Board Heyeti, emperyalist tekellere bağlı gemi, uçak, tren vb. taşımacılık işlerinin yapıldığı bir şirket yönetim kurulunun adıdır.*

EYLEMLERİN ÖĞRETTİĞİ

KAMPANYALAR

Devrimci Sol'un ve DHKP-C'nin tarihinde kampanyalar özel bir yer tutar. Bir bakmışsınız aynı gün ona yakın emperyalist kuruluş aynı saatlerde basılmış, bir başka seferinde aynı gece 40'a yakın yer bombalanıp molotoflanmış, aynı sabah aynı saatlerde değişik yerlere 100'e yakın pankart asılmış... Yalnız bir ille de sınırlı değildir bu pratik. Bir bakmışsınız aynı gün, onlarca il ve ilçede pankartlar asılıyor, ertesi gün hepsinde molotoflamalar, bombalamalar var...

Kampanyalar belli bir konuda yoğunlaşmaktır. Kampanya düşüncesinin asıl esprisi budur. Hem siyasal, hem örgütsel bir yoğunlaşmadır bu. Siyasal olarak ele alınan konunun bu yoğunlaşma içinde kitlelere mümkün olabilen en geniş biçimde, **tüm eylem ve mücadele biçimlerinin** kullanılmasıyla taşınması, ve bu siyasal sonucu yaratabilmek için örgütsel olarak da tüm birimlerin, **alanların gücünü bu noktada yoğunlaştırmaları** bir kampanyanın özet ifadesidir.

İster belli hedeflere yönelmek açısından, isterse de belli örgütlenme biçimlerinin yaratılması açısından ya da örneğin belli bir konuda en geniş kesimleri duyarlı kılma açısından ele alınsın; yoğunlaşma olmadan sonuç almak mümkün değildir. Devrimci bir örgüt enerjisini, siyasal dikkatini belli süreçlerde belli noktalarda, eylemlerde yoğunlaştırarak sonuç alıcı olabilir. Bu tek tek tüm alanlar ve birimler için de geçerlidir. Örneğin mahallede fuhuş sorununu ele alıyoruz diyelim. Bütün yıla yayılmış olarak çok sayıda eylem, etkinlik yapar ama sonuç alamazsınız, ancak örneğin birkaç haftalık bir yoğunlaşmayla mahalle halkının dikkati bu soruna çekilebilir, duyarlılık açığa çıkarılabilir ve sonuç alınır. Devrimci mücadele açısından önemli olan "yapmak" değil, sonuç almaktır. Diyelim ki, bir bölgedeki gelişmeleri, durumu anlatıyoruz, "şu kadar eylem yaptık" demek gerçekte fazla birşey söylememektir. Şu kadar eylem yaptık, şu sonucu aldık denilebilmelidir.

Kampanya illa onlarca eylem demek de değildir. Kampan-

ya bazen son derece etkili bir eylemin etrafında da örülebilir. Örneğin bir Sabancı eylemi, örneğin Kürdistan kasapları generallere yönelik eylemler bu türden eylemlerdir. Günler, haftalar süren kitle eylemleriyle, kitlesel etkinliklerle, diğer mücadele biçimleriyle bunların odağında kampanyalar yürütülebilir ve kitleler nezdinde, onların bilinçlerini, vicdanlarını, duyarlılıklarını uyan, geliştiren sonuçlar yaratılabilir.

Kampanyalar silahlı eylemle kitle mücadelesinin bütünleştirilmesinin ve aynı zamanda ekonomik-demokratik, ideolojik, siyasal mücadelenin içine geçtiği süreçlerdir. Çünkü kapsamlı bir kampanya tüm bu eylem biçimlerini birlikte içerir. Kadrolar, taraftarlar, kitleler bir kampanyada birlikte hareket halindedir.

ANTI-EMPERYALİST GELENEĞİMİZ

Türkiye solu anti-emperyalist mücadele açısından dünya çapında özel yeri olan bir harekettir. ABD'nin çeşitli dönemlerde yayınladığı "Dünya çapında ABD'ye yönelik eylemler" listesinde Türkiye'nin hep en başlarda yer aldığı görülür. Devrimci savaşın geliştiği çeşitli ülkelerde tanık olunuyor ki, böyle bir yönelme savaşan o örgütlenmelerin gücüne hiç de paralel değildir.

Bu özgünlük ta '69-'70'lere uzanır. Bu konuda mirasımız çok çok güçlüdür. Ve bu miras omuzlanmış geliştirilmiş bir mirastır. Ve şunu belirtmek gerekir ki, Türkiye solunun dünya çapında böyle bir onuru varsa o onur, mirası omuzlayıp geliştiren, bugüne taşıyan Devrimci Sol ve DHKP-C'nindir. '74-'75'lerden bu yana anti-emperyalist nitelikteki eylemlerin, ABD'den, İngiliz, Fransız, Hollanda, Almanya, Belçika emperyalistlerine kadar hepsine yönelik eylemlerin altındaki imza hep bunlardır.

Genelde Türkiye solunun anti-emperyalistliği ise daha çok dergi sayfalarında kalan bir anti-emperyalistlik olmuştur. Bazen Körfez Savaşı döneminde olduğu gibi dergi sayfalarında bile net bir anti-emperyalist tavır alış yoktur. Bakıyoruz, örneğin bir dergide geçtiğimiz haftalarda şöyle yazılmış: "... devrimci hareketimiz ve komünist hareketin anti-emperyalist ajitasyon-propaganda zayıflığı ciddi bir handikaptır." O daha

"ajitasyon-propaganda" eksikliğinden söz ediyor, pratik yönelmenin kendisi henüz gündeminde değil demek ki. Evet, bahsedilen solun bu anlamda bir mücadele geleneği yoktur, o anlamda yazılan doğrudur belki, ama bunu genelleyerek söylediklerinde bu açıkça oportünist bir yöntemdir. **"Biz eksikiz, ama herkes de eksik"** deyip işin içinden sıyırmaktır. Unutulmaması gerekli ama, unutuluyor belki; ama en azından bu konuda yayınlanmış kitaplar, yazılar var, onlar da okunmuyor; '74'lerden beri yapılan eylemler, geliştirilen tavırlar, bu paralelle yürütülen propaganda ve ajitasyon nasıl görmezden gelinip bu yazılabilir!

Onların herhangi bir konuda, örneğin en yoğunlaştığı konularda sayabilecekleri eylemler, kampanyalar kadar anti-emperyalist eylemimiz sıralanabilir. Tarihimizin son derece ayırdedici bir parçasıdır. Yok saymak yerine bu miras Türkiye devriminin mirası sayılıp sahiplenilmelidir.

Bu tarih yok sayılamayacak kadar dolu, görkemli, anti-emperyalist ve enternasyonalisttir.

**DEVİRİMCİ SOL'UN
ANTI-EMPERYALİST EYLEMLERİ
ENTERNASYONAL DAYANIŞMANIN DA
BİR İFADESİ OLMUŞTUR**

1977-80

Ulusal ve halk kurtuluş savaşı veren ezilen halkların, devrimci örgütlerin mücadelelerinin desteklenmesi, emperyalizmin saldırılarının protesto edilmesi, ülkemizdeki emperyalist kuruluşların varlıklarının ve rollerinin halka teşhir edilerek anti-emperyalist bir bilincin geliştirilmesi doğrultusunda; emperyalist kurum ve temsilcilikler daima Devrimci Sol'un hedefleri arasında olmuştur. Devrimci Sol, anti-emperyalist bilincin canlı tutulması, halkımızın, ezilen halkların mücadelesine sahip çıkmasının bir ifadesi olarak enternasyonal dayanışmayı yükseltecek devrimci şiddet eylemlerini, protesto gösterilerini, destek eylemlerini düzenlemeyi hiçbir dönem ihmal etmemiştir. 1980 öncesi dönemde, anti-emperyalist, enternasyonal temeldeki eylemlerden bazıları şunlardır:

1977 Nisan'ında, *Şili*'deki kanlı bir darbe ile iktidarı gaspeden Pinochet faşizminin, işkence yuvası haline getirilmiş Esmeralda isimli gemisinin İstanbul limanına gelişi protesto edildi. Bir gösteri düzenlendi. Şili konsolosluğu kısmen tahrip edildi.

1977 Haziran'ında Molukalı gerillaları vahşi bir şekilde katleden Hollanda'yı protesto amacıyla, *Hollanda'nın* İstanbul'daki konsolosluğu önünde protesto gösterisi düzenlendi.

1977 Haziran'ında Batı Sahra halkı *Fransız emperyalistlerine* ait uçaklar tarafından bombalandı. Bu katliam Fransa'nın İstanbul'daki konsolosluğu önünde bir gösteri düzenlenerek protesto edildi. Batı Sahra halkı ve ona önderlik eden

POLİSARIO Cephesi'nin yanında bulunduğu gösterildi.

1977 Ağustos'unda faşist Şah rejiminin İran halkına yönelik baskı ve terörü kınandı. İran Konsolosluğu önünde protesto gösterisi yapılarak Şah'ın maketi yakıldı. Harbiye'deki İran Hava Yolları bürosu tahrip edildi.

1977 Eylül'ünde NATO'nun ülkemizde gerçekleştirdiği tatbikatları, Boğaz'da demirleyen ABD savaş gemilerini protesto etmek için bir kampanya başlatıldı. Kampanya boyunca bildiri, el ilanı, pul, afiş tüm araçlar kullanılırken, çeşitli gösteri ve toplantılar düzenlendi. Karaya çıkan bir kısım ABD askeri denize atıldı ya da dövüldü.

Yine 28 Eylül 77'de İTÜ Maçka Maden Fakültesi DEVRİMCİ GENÇLİK tarafından işgal edilerek **ABD emperyalizmi** lanetlendi.

1977 Kasım ayında Mogadişu'da havaalanında baskın yapıp, Lufthansa hava yollarına ait uçağı kaçırarak iki Filistinli gerillayı öldüren **Alman emperyalizmi** protesto edilmiş, Tünel'deki Alman Kültür Merkezi tahrip edilmiştir.

1978 Kasım'ında Katangalı gerillalara saldıran **Belçika** devleti protesto edildi. Belçika'nın İstanbul konsolosluğu önünde gösteri düzenlendi, konsolosluğa zarar verildi.

1978 Kasım'ında Filistin halkının emperyalizme ve siyonizme karşı yürüttüğü mücadeleyi bir saldırı niteliğindeki Camp David Anlaşması'nı protesto gösterileri düzenlendi. Filistin halkıyla dayanışma içinde bulunduğu vurgulandı. Aynı gün içinde ABD, İsrail ve Mısır konsoloslukları önünde protesto gösterileri yapıldı ve bu ülkelerin bayrakları yakıldı, ABD'nin konsolosluk binasını yakma girişiminde bulunuldu.

1978 Aralık ayında ABD emperyalizminin geçici süre ile faaliyetlerine son verilen üslerinin yeniden faaliyete geçmesine izin verildi. Türkiye'nin kendi denetimine aldığı üsleri yeniden ABD'ye devretmesini ve ABD'nin bu üslere asker ve teçhizat sevketmesini protesto etmek amacıyla Amerikan Hava Yolları'nın İstanbul Harbiye'deki bürosu önünde yollar lastik yakıp kapatılarak gösteri yapıldı, büro taşlandı ve bombalanarak tahrip edildi.

Yine Kültür Ateşeliği'ne ait aracın önü kesildi, araç bomba ve kurşunlarla tahrip edildi, İzmir'de PANAM bürosu önün-

de gösteri düzenlendi, büro tahrip edildi.

79 Ağustos'unda "IMF'nin Yönettiği Değil, Tam Bağımsız Türkiye" şiarıyla yürütülen kampanya anti-emperyalist eylemliliklerin en kapsamlılarından biriydi. Duvar yazılarıyla, bombalı ve bombasız pankartlarla, yasadışı gösterilerle IMF ile oligarşi teşhir edildi. Devrimci Sol'un örgütlü olduğu tüm kentlerde ve alanlarda yürütülen bu faaliyetlere binlerce kişi katıldı. IMF ve işbirlikçi tekellerin yarattığı karaborsa ortamında halkın ihtiyaç duyduğu herşeyin kimler tarafından gaspedilmiş olduğunu göstermek için ÜNİLEVER (Sana) ve MİGROS'a yönelik kamulaştırma eylemleri yapıldı. Yiyecek kamyonları gecekondü bölgelerine götürülerek halka dağıtıldı.

Sadece İstanbul'da 10 işbirlikçi tekelci şirket aynı anda basıldı. Onlarca silahlı Devrimci Sol militanı buraları bastıktan sonra içeride çalışanlara zarar vermeden şirket binalarını tahrip ettiler, pencerelerinden pankartlar asıldıktan sonra binalar bombalandı.

12 Eylül 1980'den bir kaç gün önce Trakya'da başlayan NATO manevralarına (Anvil Express '80 Tatbikatı'na) karşı Devrimci Sol bir hafta sürecek bir protesto kampanyası başlattı. Onbinlerce bidiri, el ilanı dağıtıldı. Gösteriler yapıldı. 11 Eylül günü caddeler NATO'yu teşhir edici nitelikte bombalı-bombasız yüzlerce pankartla donatıldı.

EMPERYALİST HAYDUTLUĞA TAVİR

1990-1991

16 Ağustos günü Ankara Ulus Çankırı Caddesi'nde toplanan Devrimci Sol Güçler ateşlerle yolu iki taraftan kestikten sonra pankartlarla yürüyüşe geçtiler. Gösteride ABD bayrağı ve Bush'un kuklası yakıldı.

17 Ağustos'ta İstanbul'daki İngiliz Konsolosluğu önünde 500 kişinin katıldığı bir gösteri gerçekleştirildi.

16 Eylöl'de diğler sol güçlerle ortaklaşa olarak İstanbul Eminönü'nde 500 kişilik bir gösteri düzenlendi. ABD İstanbul Konsolosluğu'na siyah çelenk bırakıldı.

İYÖ-DER'liler belediye otobüslerinde yaptıkları eylemlerinde bilet yerine "Savaşa ve Zamlara Hayır" yazılı kağıtlar atıp, ellerindeki anti-emperyalist sloganların yazılı olduğı dövizler otobüsün camlarına yapıştırıldı.

Eylöl ayı içinde İstanbul Anakent Belediyesi önünde BEM-DER ve KAMSEN'li memurların öncülüğünde yaklaşık 2000 işçi bir gösteri düzenledi. ABD bayrakları yakıldı. Merter'de devrimci işçiler "Emperyalist Savaşa Hayır" gösterisi düzenlediler.

23 Eylöl'de Devrimci Sol Güçler tarafından emperyalist savaşa karşı gösteri yapıldı. Gösteriye 1500 kişi katıldı.

8 Ekim'de Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri düzenledikleri basın toplantısıyla kuruluşlarını kamuoyuna açıkladılar.

Komiteler pekçok anti-emperyalist eylemin örgütleyicisi oldular.

11 Ekim'de 21 mahallede emperyalist savaşa karşı ateşler yakıldı.

15 Ekim'de *Amerikan Savaş gemisi Saratoga'nın* Türkiye'ye gelişi 500 kişinin yaptığı açlık greviyle protesto edildi. Devrimci İşçi Hareketi tarafından işyerlerinde bildiriler okunup, Amerikan bayrakları yakıldı.

16 Ekim'de Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri tarafından Amerikan askerlerinin olduğı bölgelere gidilerek *askerler dövölerek cezalandırıldı*.

17-18 Ekim'de İstanbul'un çeşitli semtlerinde korsan gösteriler yapıldı. Ateşler yakıldı, Amerikan bayrakları, Bush'un kuklaları yakıldı. Saratoga'nın gelişi, emperyalist savaş ve zamlar protesto edildi.

Aynı gün DEMKAD'lı kadınlar ellerinde boş tencerelerle emperyalizmi, savaşı ve zamları protesto ettiler. Gösterilere binlerce kadın katıldı. Bu gösteri İstanbul'da gerçekleştirilen en yaygın, en kitlesel gösterilerden biriydi.

Devrimci İETT işçileri emperyalizmi ve savaşı protesto etmek için iki günlük açlık grevi yaptılar.

3 Şubat günü saat 19.00'da 15 dakika süreyle ışıklar söndürülerek emperyalist savaş protesto edildi. Eylem birçok emekçi semtinde yaygın bir katılımıla gerçekleşti.

Tüm bu kitlesel eylemler aynı süreçteki devrimci şiddet eylemleriyle bütünleşiyordu.

İstanbul'da; Maslak'ta ABD'ye ait askeri lojistik amaçlı ABD İncirlik Üssü ile bağlantılı MTMC Outport İstanbul, Tahtakale'de Türk-Amerikan Boart Heyeti bürosu, Kabataş Setüstü'nde Amerikan Denizcilik Şirketi ABS, Teşvikiye'de Avrasya Gözlemevi (CIA ile ilişkili), Mecidiyeköy'de Commercial Union Sigorta Şirketi, Beyoğlu'nda İtalyan Konsolosluğu,

Adana'da; Amerikan Konsolosluğu ile Türk-Amerikan Derneği,

Ankara'da; Fransız Hava Yolları ile Suudi Arabistan, Japonya, Kanada, Avusturya Hava Yolları'nın bulunduğu bina,

İzmir'de; Amerikan Tuslog, Amerikan Kültür ile Fransız Kültür Merkezi binaları eylem hedefimiz oldu.

1991 Şubat ayında Devrimci Sol İncirlik Üssü'nde görevli **CIA ajanı Bobie Eugene Mozelle'i** ABD emperyalizminin Irak halkını vahşice katletme ve Irak'ı yıkıma uğratma suçuna ortak olduğundan dolayı ölümle cezalandırdı.

İzmir Şirinyer ve Bayraklı'daki NATO tesisleri bombalandı.

İzmir'de **ABD'li Yarbay Alvin Macke** emperyalist savaşı, Türkiye topraklarının Ortadoğu halklarının katledilmesinde üs olarak kullanılmasını protesto etmek için cezalandırıldı. Ancak ağır yaralı olarak kurtuldu.

Özal'ın Amerika'ya yapacağı gezi öncesinde Amerikan VINNELL-BROWN ROOT (VBR), TUSLOG Genel Müdürü **Nato kuryesi John Gandy** cezalandırıldı. Bu eylemden sonra ABD'li VINNELL-BROWN ROOT (VBR) şirketi İstanbul'daki faaliyetlerine son verdi.

Devrimci Sol Emperyalist Hedeflere Vurmaya Devam Ediyordu

ABD Dışışleri Bakanı James Baker'in Türkiye'yi gelmesini protesto için Ankara, Adana, İzmir, İstanbul'da çeşitli Amerikan şirketleri Devrimci Sol tarafından bombalandı. 300 bin bildiri tüm ülkeye dağıtıldı.

Ankara'da *İnterbank* ile *Amerikan IMB*, Adana'da *Türk-Amerikan Kültür Merkezi* ile *Amerikan Life sigorta şirketi*, İzmir'de *Amerikan Araç Bakım Merkezi* ile *Amerikan General Motors*, İstanbul'da *Bank Of Boston*, *SKY Courier Internatinol-INT-BSS* adlı Amerikan şirketleri, *Amerikan Neşriyat Merkezi*, *Pepsi Cola İdari Merkezi*, Amerikan-Sabancı Ortaklığı *Cinga-SA* sigorta şirketi ile Amerikan *General Motors* şirketi bombalanarak tahrip edildi.

SDB üyesi Kahraman Altun James Baker'in Türkiye'ye gelmesine karşı gerçekleştirilen eylemler sırasında şehit düştü.

Emperyalist saldırganlığın bir parçası olan ÇEKİÇ GÜÇ'ün Türkiye'de konuşlandırılmasını protesto amacıyla, emperyalist tekellerin uzantısı *Commercial Union* Sigorta AŞ'nin Genel Müdür Yardımcısı *Andrew Blake* cezalandırıldı.

EYLEMLERİN ÖĞRETTİĞİ

Kuzey Irak'taki son gelişmelerle birlikte Türkiye Solu'nda oldukça yoğun bir anti-emperyalizm vurgusu öne çıktı. Eh, bir olumluluktu. Ancak sorunun şöyle bir yanı da vardı ki, üzerinden atlanması mümkün değildir.

Herkes Talabani ve Barzani eleştirisi çerçevesinde, emperyalizme karşı açık tavır almadan Kürt halkının kurtuluşunun mümkün olmayacağını yazdı. Pekala başkaları için önerdiğimiz şey bizim için de geçerli değil miydi? Geçerliyse bizim bu konudaki pratiğimiz neydi? Yalnızca teorik planda biz emperyalizme, emperyalizmle uzlaşmalara karşıyız demek yeterli miydi?

Bunlar yine pek tartışılmadı. Kimileri, geçen haftaki yazı-

mızda sözettığımız gibi "genel geçer" bazı eksiklik tesbitlerinde bulundular yalnızca. Oysa sorun hiç de öyle "genel geçer" geçirilecek türden değildir.

Anti-emperyalizm Türkiye Solu'nun adeta **aksayan değil, olmayan ayağıdır.**

Eylem Öğretiyor dizisinde bu kez bir-iki değil, onlarca eylem var. Yüzlercesinin içinden ayrılmış bir bölüm. Onlarca eylemin öğrettiği tek birşeyden sözedeceğiz. Bu tek şey, devrimimizin anti-emperyalist yanı, devrimci hareketin bundan bağımsız olmayan anti emperyalist mücadele geleneğidir.

Sözünü ettiğimiz gelişmeler ve tartışmalar açısından anlamlı, öğretici olacak bir eylemler tarihidir bu.

Dünyanın neresinde olursa olsun... Evet böyle denmiştir. Çünkü **böyle hissedilmiştir.** Dünyanın neresinde olursa olsun, emperyalist bir saldırı kendimize kabul edilmiş ve tavır alınmıştır. ABD'den Fransız emperyalistlerine, Belçika'dan Hollanda'ya, İngiltere'den Alman emperyalizmine kadar tüm emperyalistler Devrimci Sol'un, DHKP-C'nin önderliğinde Türkiye halklarının öfkesinden nasiplerini aldılar.

Emperyalizme tavır **yalnızca** dünya halklarıyla, ulusal ve devrimci hareketlerle dayanışmanın gereği ve göstergesi **değildi.** **Yalnızca** bir enternasyonalizm boyutu değildi. Emperyalizme tavır, doğrudan **bizim devrimimizin** meselesi, doğrudan halklarımızın kurtuluşu sorunuydu. Siyasi mücadele sahnesinde varoluşumuzdan beri kesintisiz süregelen bu **"yoğunluk"** esasında sorunu böyle ele alışımızın bir sonucudur.

Emperyalizmin "terör" raporlarının Devrimci Sol'u ve 30 Mart 1994'te partileşmesinden sonra DHKP-C'yi "en tehlikeli örgütler" sıralamasında en üst sıralara koyması rastlantı değildir elbette. Burada seçip yayınladığımız eylemler esas olarak iki kısa döneme aittir; 1977-80 arası ve 1990-91 Körfez Krizi dönemi. Birinci grupta seçtiklerimiz ağırlıklı olarak "enternasyonalist" boyutu, ikinci grupta seçtiklerimiz ise, anti-emperyalist mücadelenin doğrudan ülkemizdeki mücadeleyle bütünleşmesi boyutunu ortaya koymaktadır.

Bu eylemlerde anti-emperyalist eylem çizgisinin ana hatları vardır:

Dünyanın neresinde olursa olsun tavırsız kalmamak;

Anında tepki göstermek;
Kampanyalar halinde emperyalist hedeflere yönelmek,
Emperyalist gizli işgali ve işbirlikçilerini açığa çıkarmak,
Eylemleri, askeri çizgimizin ve kadrolaşmamızın bir parçası
olarak ele almak, güncel taktik ve hedeflerimizle bütünleş-
tirmek,

Emperyalistlerin karşısına gerektiğinde savaşılarımızla,
gerektiğinde kitleselliğimizle dikilmek...

Bu eylemler, emperyalizme karşı mücadelede seçkin bir
miras ve köklü bir geleneğin anlatımıdır. Hem teknik boyu-
tuyla, hem politik boyutuyla öğreticiliği son derece açık bir
tarih bu. Ve salt tarih değil, bugün...

BURSA KEMERÇEŞME ÜGD KİTAPLIĞININ YAKILMASI

18 Temmuz 1979

Kemerçeşme Mahallesi Bursa'nın faşist işgal altındaki yerlerinden biriydi. Sivil faşist işgalin kırılması doğrultusunda bir yandan titiz bir kitle çalışması yürütülüyor, diğer yandan da faşistlere anladıkları dilden karşılık veriliyordu. Başlatılan çalışmalar çerçevesinde azçok bir esnaf örgütlenmesi, kitle örgütlülüğü yaratılmış, ÜGD (faşist parti MHP'nin saldırılar için kullandığı "gençlik" derneği) gibi faşist hedeflere yönelik devrimci şiddet eylemleri gerçekleştirilmiş olmasına rağmen 1979 yılı ilk aylarına kadar henüz faşist işgal kırılmamıştı. Bursa'nın çeşitli bölgelerinden ve çevredeki esnaftan sınırlı da olsa destek alarak tutunmaya çalışan faşistleri bölgeden atmak için yeni bazı eylemler düşünüyorduk. Üzerinde durduğumuz eylemlerden biri de ÜGD Kemerçeşme Kitaplığı'nı yakma, bombalama gibi bir biçimde tahrip edilmesi idi. Bu eylem kitaplığın konumundan dolayı faşistleri moral olarak çökertici bir etkide de bulunacaktı.

Sivil faşist harekete yönelik olarak gerçekleştirilen devrimci şiddet eylemleri ve faşistlerin etkinliklerinin her geçen gün azalması esnafa da cesaret vermiş, o güne kadar faşistlere verdikleri 'haraç'ı vermez olmuşlardı. Bu durumu kabullenemeyen faşistler ise saldırganlıklarına hız verdiler. Bu noktada mahalle halkı Devrimci Sol'a şikayetlerde bulunmaya başladı. Devrimci Sol ile halkın arasında organik ilişkilerin kurulmasından rahatsız olan faşistler, hareketimizin prestijini sarsmak için devrimci-ilericilerin gidip-geldiği bir kahvehaneyi taramış, dini bir gün olan Mevlüt Gecesi'nde bir başka kahvehaneyi tarayarak "komünistler"ın üstüne atmaya çalışmışlar ama kahvehanenin taranacağından haberi olan ama çıkmakta

geciken bir başka faşisti yaraladıkları için, yüzlerine-gözlerine bulaştırmışlardı. Yine bir başka yerde Devrimci Sol adına kahvehane basıp, içerdekileri yere yatırarak aramak istemişler, ancak, bu sahtekarlıklarına da kendileri dışında kimse inanmamıştı.

Faşist işgal sarsılmıştı artık. Faşistlerin azalan etkinliğine son darbeyi vurmak üzere semtte faaliyetlerimizi yoğunlaştırdık. Örneğin;

- Bursa'nın Yeşilyayla Mahallesi'nde başlayıp Elmasbahçe, Selamet, Çınar, Kemerçeşme, Fatih, Çirîşhane, Soğanlıköy'e ulaşan hattın kesilmesi gerekmektedir. Bunun sağlanabilmesi için bu yolda değişik zamanlarda faşistlere pusular kurularak bu hattı onlar açısından riskli hale getirmek;

- Nöbet ve denetimleri artırarak, devrimci-ilericilerin gidip geldiği yerleri korumaya almak... gibi çalışmalar geliştirildi. Bu tarz bir eylemlilik içinde daha fazla insan seferber edildi.

Faşist odaklara yönelik daha cüretkar eylemlere girilmesi düşüncesiyle o güne kadar oluşan statülerin hiçbir tanınmayarak ÜGD binası birkaç kez Devrimci Sol yazıları ile donatılır, bu yazılamaların bazılarında bina taranıp uzaklaşılır. Binaların 10-20 metre altında veya üstünde yol kesilerek kimlik kontrolü yapılır, esnaf ve çevre halkına faşistlerin buradan atılacakları, saldırı ve rahatsızlıkların yakında biteceği anlatılır. Bu eylemler faşistleri şaşırtır, binalarını dahi koruyamaz olurlar. Faşistlerdeki psikolojik çöküntü, devrimci-ilerici çevrede coşku yaratır. Son darbe için bir adım daha atılır. Devrimci Sol'un bir bildirisinin dağıtımında, her yerde dağıtılan bildiri ÜGD Kitaplığında da dağıtılır.

Bildiri dağıtmak için önce silahlı iki kişi ÜGD binasına girer. İçeride bulunan 25-30 kadar faşist, yüzleri maskeli ve elleri silahlı iki yoldaşımızı karşılarında görünce adeta şok olurlar. Silahlı iki yoldaşımızı takiben ellerinde bildiri olan iki yoldaşımız daha girer içeriye. Bir kişi ÜGD'nin kapısını, iki kişi de karşı kaldırımı tutmuştur. Bildiri verilen ilk kişi bildirinin altındaki Devrimci Sol imzasını görür görmez elini en yakın sandalyeye atıp adeta ölü gibi oturmuş, sonucu beklemeye başlamıştır. Diğerleri de bildiriye aldıkça önce bildiriye sonra yoldaşlarımıza bakmaya başlamışlardır. Yoldaşlarımız-

dan biri faşistlere yönelik konuşmasında "Kemerçeşme'de faşistlere yer olmadığını, sonlarının geldiğini, artık halka zarar veremeyeceklerini" söylemektedir ve başka da kimseden ses çıkmamaktadır. Bildiri dağıtımı bitirilir. Önce bildiri dağıtılanlar, sonra da silahlı yoldaşlarımız ÜGD binasını terkederler. Caddede bulunan yoldaşlarımız ise bildiri dağıtımına devam ederler.

ÜGD binasında bildiri dağıtıldığı sırada mahalle muhtarı olan bir faşistin kahvehanesinde de bildiri dağıtılır. Devrimci faaliyetin giderek yaygınlaşması ve Devrimci Solcuların cüretkarlığı faşistleri geriletmeye başlar. Ve daha semtin bir bölgesine sıkıştırılırlar.

1979 başlarında bölgenin hemen tamamında faşistlerin denetimi sözkonusuyken, '79 ortalarında çok dar bir alana sıkışmaları Devrimci Sol'un anti-faşist mücadeleye bakışının sonucudur. Faşist örgütlenmeye son bir darbe vurmak için Kemerçeşme'deki faşist odağın yok edilmesi kararı alınır. Geçmişten beri yapılagelen silahlı tarama, tahrip etme, duvarlarına yazı yazma gibi eylemler, yakma ile bir anlamda noktalanacaktır. Hazırlıklar tamamlanır ve 18 Temmuz gecesi yakma eyleminin gerçekleştirilmesi kararlaştırılır.

Eylemde beş kişi yer alacaktır. Binada yanmadık hiçbir şey kalmaması için bolca benzine, benzini binanın orta yerine taşımak için hortuma, benzini ateşlemek için de meşaleye gereksinim vardır.

ÜGD binasının karşısına toplu gidilecek, kapı giriş çıkışında çevre gözlenecek, durum uygunsa iki kişi önden gidecek, biri eylem yerini terkedeceğimiz yolu tutarken, diğeri ÜGD'nin karşısında mevzilenenecektir. Daha sonra üçüncü kişi Yeşilova tarafını kontrol edip mevzilenenecek, dördüncü kişi kapı altından (daha önceki kontrollerde kapı altından hortumun geçebileceği görülmüştür) hortumu sokup, huni yardımıyla tüm benzini boşaltacaktır.

Eylem için en uygun zaman olarak saat 01.00-02.00'dir. Son kontrolde ekip otosunun Yeşilova tarafına gittiği görüldüğünden geri dönüşü beklenir ve saat 01.30'da plan uygulamaya konur. Eylem planlandığı gibi gelişir. Bir yoldaşımız kapı altından içeriye benzini verdikten sonra, meşaleyle tutuştu-

ruhan ÜGD binasında ne cam, ne çerçeve kalmıştır. Ertesi sabah ÜGD binasının o halini gören ve duyan insanlar "Bu iş bitti" demekten kendini alamaz. Nitekim bir süre sonra ÜGD binası tuhafile dükkânı olarak açılmıştır.

BAHÇELİEVLER POLİS KARAKOLU VE MHP BİNASININ TAHRİBİ, BİR FAŞİSTİN CEZALANDIRILMASI

10 Temmuz 1980

24 Aralık 1978 K.Maraş Katliamı'ndan sonra halkı sindirmeye yönelik eylemlerine devam eden faşistlerin yeni hedeflerinden biri de Çorum olmuştı. Çorum'u Maraş'a çevirme peşinde koşan faşistler beklediklerini bulamamışlar, halkı gafil avlayamamışlardı. Devletin resmi kolluk kuvvetleri, ordu ve polis birliklerinin desteği ile Çorum halkına saldıran faşistler, halkın ve devrimcilerin direnişiyle karşılaştı. Saldırıları püskürtüldü. Bundan sonra devrimcileri ve halkı Maraş'taki gibi gafil avlayamayacaklardı. Çorum olayları bir kez daha gösterdi ki, resmi ve sivil faşist güçler, faşist saldırıların ve katliamın suç ortaklarıydılar.

Çorum halkının faşist katillere karşı direnişini desteklemek ve resmi faşist güçlerle sivil faşistlerin birlikte hareket ettiğini göstermek; suç ortaklıklarını açığa çıkarmak için, Devrimci Sol'un yürüttüğü kampanya çerçevesinde yapılan devrimci şiddet eylemlerinden birisi de Bahçelievler Polis Karakolu ile MHP binasına aynı anda saldırı düzenlenmesiydi.

İstanbul-Bahçelievler'de polis karakolu ile MHP aynı yerdedi. Faşistler ve polisler bölge halkına ve devrimcilere karşı terör estiriyorlardı. Faşistler karakolla aynı binada bulunmalarına rağmen silahlı nöbet tutuyor, devriye geziyor, yoldan geçenlere zor kullanıyor, terör estirerek bölgede egemenlik kurmaya çalışıyorlardı. Bu nedenle eylemde MHP ve polis karakoluna aynı anda vurmayı düşündük.

Eylemi yürütülen kampanya çerçevesinde yapmak için mahalli bölgeler sorumluları tarafından Harekete önerildi. Onaylandıktan sonra eylemin hazırlığına başlandı. Eylemi gerçekleştirecek ekip mahalli bölgelerde, birimlerde sorumluluklar üstlenmiş yoldaşlardan oluşacaktı.

Eylem planı, eylem yerini gösterir krokiler üzerinde anlatıldı. Eyleme katılacakların hemen hepsi de çevreyi çok iyi bildiklerinden plan hemen kavrandı. Eylem üçerli iki ekip tarafından gerçekleştirilecekti. Birinci ekip MHP binasını, ikinci ekip polis karakolunu tarayacak, aynı anda eylem yerine pankart asılacaktı.

Eylem için gerekli olan iki taksi eylem günü olan 10 Temmuz'da temin edildi. 34 UE 734 ve 34 ZD 274 plakalı Murat 131 marka otomobillerle harekete geçen yoldaşlar eylem yerine geldiler. Birinci grup MHP binasını kurşun yağmuruna tuttu. Binadaki faşistler silahlarını kullanmaya fırsat bulamadılar. Yoldaşlar MHP binasının önüne "ÇORUM KATLİAMININ SORUMLUSU MHP'Lİ FAŞİSTLER VE FAŞİST DEVLETTİR / DEVRİMCİ SOL" yazılı pankartı astılar.

Bu arada ikinci ekipteki yoldaşlar da polis karakolunu ateş altında tuttular. Eylemin tamamlanmasından ve pankartın asılmasından sonra arabalara binen yoldaşlar, eylem yerinden uzaklaşarak geri çekildiler. Eylemde bir faşist öldürülmüş, biri polis olmak üzere dört faşist de yaralanmıştı.

Eylemin değerlendirmesini yapan yoldaşlar, eylemin askeri açıdan başarıyla gerçekleştirildiği, siyasi açıdan da hem faşistlere ne yaparlarsa yapsınlar bölgede barınamayacaklarının hem de halka sivil ve resmi faşist güçlerin suç ortaklıklarının gösterildiği tespitini yaptılar ve değerlendirmelerini Harekete ilettiler.

EYLEMLERİN ÖĞRETTİĞİ

SİLAH VE HEDEF

Yeri geldiğinde taş, sopa, bir şişe benzin herşey silahtır diyoruz. Bu genellikle, elimizde başka şeyler yoksa bunları bir silah olarak kullanmak biçiminde algılanıyor. Öyle değil oysa. Her silahın etkili olacağı bir yer, bir biçim vardır ve elimizde başka şeyler olsa da, pek çok silah olsa da biz eğer en uygunu oysa, elimizdeki en "ilkel" silahı da kullanabiliriz.

Bursa'da faşistlerin üs olarak kullandığı kitaplığın yakılması eylemi bu açıdan bir örnektir. Silahları vardır, bombaları vardır, ama onlar bir bidon benzin kullanırlar. Çünkü en etkili sonucu onunla alacaklardır. Bir hortum, bir bidon benzin ve tutuşturacak herhangi birşey... Bu silahın pek çok hedef üzerinde etkili olacağına kuşku yok...

Bahçelievlerdeki eylem ise özellikle eylem hedefleri açısından sembolik bir öneme sahiptir. Karakola ve MHP'ye aynı anda vurulmuştur, çünkü sivil faşistlerin ve resmi faşistlerin iç içeliğini göstermek dönem açısından özel bir öneme sahiptir. Eylem hedeflerinin nasıl biçimleneceği döneme göre değişir, ancak hiç değişmeyecek olan şey, eylem hedeflerinin netliğidir; neyi göstermek, neyi anlatmak istiyorsak, eylemin de ona göre biçimlendirilmesi gerektiğidir.

Oligarşi hemen her dönem eylem hedeflerini, olan biteni saptırmak için özel bir çaba sarfetmiştir ve solun da bu konuda pek uyanık, duyarlı olduğu söylenemez. 80 öncesini sağ-sol çatışması olarak perdelemek istemiştir oligarşi, solun anti-MHP çizgisi de esas olarak buna hizmet etmiştir.

Hatırlayın, halk düşmanlarına, işkencecilere yönelik eylemlerin geliştiği noktada oligarşi tüm bunların sınıf mücadelesinin açık, dolaysız bir yansıması olduğunu perdelemek için **"teröristlerle polis arasında kan davası", "düello"** demagogilerine başvurmuş ve ne yazık ki bunda soldan da küçümsemeyecek bir destek bulmuştur. Eğer bu demagoji çok fazla etkili olmadıysa, bunun nedeni de yine devrimci hareketin eylem çizgisindeki açıklık ve hedef seçimindeki isabettir.

En önemlisinden en sıradanına her eylemimizde bu özeni

asla elden bırakmamalıyız. Şu hedefe, hedeflere şu biçimde vurursak, bundan kamuoyu ne anlar, şöyle yaparsak mesajımız daha net mi ulaşır sorularını mutlaka, ama mutlaka sormalı, hedefe ve biçime ilişkin karar ve planımızı öyle netleştirmeliyiz.

ANTI-FAŞİST MÜCADELEDE DEVİRİMCİ SOL TARZI;

Yazı dizimizin buraya kadarki bölümlerinde henüz yer vermediğimiz eylem türlerinden biri de anti-faşist eylemlerdi. Bu bölümde bu nitelikteki yüzlerce eylemden ikisine yer veriyoruz. Devrimci Sol'un ve DHKP-C'nin tarihinde anti-faşist eylemler oldukça önemli bir yer tutar.

Özellikle 77/80 arası süreç, sivil faşist saldırıların alabildiğine yoğunlaştığı bir süreçtir ve bu dönemde mücadele arenasında olmak, esas olarak anti-faşist mücadelede izlenen çizgiyle bağlantılıdır. Pekçok grup şöyle ya da böyle bu mücadelenin içinde olmuştur. Ancak, izlenen çizgiler aynı zamanda siyasi hareketleri de birbirinden ayırıştıran bir işlev görmüştür.

Çizgilerdeki farklılık elbette anti-faşist mücadelede alınan sonuçları da belirlemiştir. Nedir bu farklılıklar?

Bu farklılık herşeyden önce anti-faşist mücadele çizgisinin muhtevasıdır; Devrimci Sol anti-faşist mücadeleyi hiçbir zaman salt anti-MHP bir çizgide ele almamıştır.

Böyle olduğu içindir ki, 80'e doğru sivil faşist terörün kitleleri sindirmedeki yetersizliğinin açığa çıkmasıyla birlikte devlet terörünün devreye sokulması karşısında, anti-MHP anlamında bir anti-faşist mücadelenin içinde kısmen de olsa yer alanlar, büyük ölçüde etkisizleşmiş, anti-devlet bir mücadele ve eylem çizgisi ortaya koyamamışlardır.

Anti-faşist mücadeleyi solun büyük bir bölümünün pratikte ele alış tarzı *"saldırılırsa savun"* tarzındadır. Oysa bu çizgi giderek kitlelerde bıkkınlığa, yılgınlığa yolaçmış ve yer yer devrimcileri bulundukları alanları, saldırıldığında da savunamaz duruma düşürmüştür.

Devrimci Sol'un anti-faşist mücadele anlayışı ise *"aktif*

savunma" olarak tanımlanmıştır. Bu çizgi, esasta faşist işgal-leri dağıtıcı bir işlev yüklenirken, faşist sadırılar karşısında misillemelerde bulunulmasını da öngörmüş ve uygulamıştır.

Bu iki çizginin sonucu; çeşitli grupların etkinliklerinin olduğu pekçok yerde faşist işgallerin yayılması olurken, Devrimci Sol önderliğinde gelişen mücadele, okullardan emekçi semtlerine, ilçelere, illere kadar pekçok yerde faşist işgallerin kırılmasını, faşistlerin geriletilmesini ve ülke genelinde faşist saldırı planlarının bozulmasını da sağlamıştır.

Bu mücadele kitlesel ve kadrosal, askeri, politik, ideolojik tüm boyutlarıyla sürdürülen bir mücadeledir.

Bu süreç yaşanırken, devrimcilerin anti-faşist mücadelesini "maceracılık" vs. diye değerlendiren revizyonist, oportünist pekçok siyasi hareket 80 sonrası süreçte anti-faşist mücadelede eksik kaldıklarını tesbit ederek, çoğu yüzeysel özeleştiriler yapmışlardır. Devrimci Sol'un tarihinde ise hem sivil, hem resmi faşist teröre karşı anti-faşist mücadele onur duyulacak, parlak sayfalardan birini oluşturur. Bu sayfalarda devrimci hareketin kitlelerle bütünleşmesi, kadrolaşmasını gerçekleştirmesi, kararlılığı, cüretkarlığı vardır.

FAŞİST ÜS "33 NUMARA" NIN BOMBALANIP TAHRİP EDİLMESİ

Haziran 1979

"33 NUMARA" dendiğinde İstanbul'daki devrimcilerin hepsi neyin kastedildiğini bilirdi. "33 Numara", faşist MHP'nin Genel Başkanı Alpaslan TÜRKES'e ait beş katlı bir binaydı. Faşistler bu beş katlı binanın her odasına ranzalar koyarak burayı yurt haline getirmişlerdi. Bu yurt, faşistlerin üssü olarak kullanılıyor, civardaki saldırılar buradan yönlendiriliyordu.

"33 Numara"nın bir başka özelliği daha vardı. MİT binasıyla karşı karşıyaydı. Faşist şef Türkeş kendine "uygun" bir yer bulmuştu. "33 Numara" Ortaköy'de Serencebey Yokuşu'ndaki MİT binasının hemen karşısında bulunduğundan korunaklı bir yerdi de aynı zamanda. Çok geniş bir alana yayılmış MİT binasının kalın ve yüksek duvarlarında sürekli silahlı nöbetçiler olduğu gibi, ayrıca faşistler de yurttaki silahlı nöbet tutuyorlardı. MİT binasının alt köşesindeki kulede duran nöbetçi adeta 33 Numara'nın da nöbetçisi gibiydi.

Faşistler açısından önemli bir üs olan 33 Numara'ya yönelik bir eylem, faşistlerde moral bozukluğu yaratacaktı. Nerede olursa olsunlar, bu eylem, devrimcilerin ellerinden kurtulamayacaklarını gösterecek, her geçen gün yeni bir mevzi kaybettikleri İstanbul'da biraz daha geriletilmelerini sağlayacaktı.

Devrimci Sol savaşçıları tarafından yapılan ön çalışmalar da önce yurdun basılması düşünüldü. Ancak, binanın yeri ve koruması böyle bir eylemi çok riskli kıldığından bombalanarak kullanılmaz hale getirilmesinde karar kılındı.

Eylem için zamanlama olarak, Devrimci Sol'un 1979 yılını açtığı "IMF'ye Hayır" kampanyası seçildi. Kampanyanın hedefleri arasında emperyalist kuruluşlar, işbirlikçi tekelci

kuruluşlar, resmi ve sivil faşistler vardı.

Eylemi, Beşiktaş bölgesinin Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri (FTKSME) yapacaktı. Hedef, faşist üssün ortadan kaldırılmasıydı.

Binayı ve bölgeyi biliyorlardı. Binanın hemen yanındaki apartmanda Devrimci Sol sempatzanı halktan biri oturuyordu. Bu ilişki sayesinde devrimciler, faşistlerin bütün hareketlerini izleyebiliyorlardı.

Eylem için en uygun zaman gecenin ilerleyen saatleriydi ve eylem sırasında çok sessiz olmak gerekiyordu. 33 Numara'ya bitişikteki binanın çatısından geçilecek, bacadan veya havalandırma boşluğundan sarkıtılacak bomba ile bina tahrip edilecekti.

Eylem için üç kişi gerekiyordu. Patlayıcıyı toz haline getirdikten sonra, bacadan sarkıtılacağım düşünerek uzunca bir boru haline getirdik. 5 dakikalık bir fitille, uzun bir naylon ip hazırladık. Haziran 1979 gecesi saat 03.00'da harekete geçebildik artık.

"33 Numara"nın çatısının anahtarlarını önceden temin etmiştik. Üçümüz aralıklarla yürüyerek bitişikteki binaya girdik. Binaya girişte kimseye görünmemeye dikkat etmiştik. Sessizce çatı katına çıktık. Binada oturan halk ilişkisinin anlaşılabilmesi için, kapağı anahtarlarla açmamıza rağmen farklı bir görüntü vermek için çatıya çıkan kapının menteşelerini de söktük. Buradan faşistlerin üssünün çatısına geçip, boru haline getirdiğimiz patlayıcıyı bacadan sarkıttık, ancak patlayıcı aşağıya inmiyordu, bir yere takılıyordu. Geri çektik. Bu sefer çatının havalandırma kapağını zorlamaya başladık. Kapak kilitliydi. Menteşeleriyle uğraştık. Ancak, gürültü çıkacağını hesaplayarak sonra bunu da bıraktık. Bu kez çatı kapağına yöneldik. Biraz uğraşınca çatı kapağı açıldı. İçeriye girerek patlayıcıyı koyabileceğimiz uygun bir yer aramaya başladık. Hemen çatının altındaki katta faşistler dolaşıyordu. Onlarla karşılaşma durumunda silahların patlaması büyük olasılık olduğundan daha fazla inmeden, patlayıcıyı uygun bir yere yerleştirip fitili ateşledik. Geri çekilmek için beş dakika vardı. Geldiğimiz yoldan geri döndük.

Eylem başarıyla gerçekleştirilmiş, binanın çatısı, üst katı

kullanılmaz hale gelmişti. Faşistler 33 Numara'yı bir süre kullanamadılar. Eylem, devrimci çevrelerde büyük bir moral kaynağı oldu, devrimcilere prestij kazandırdı. MİT binasının hemen yanında olmasının yanı sıra, çok iyi korunan bir faşist üssün bombalanması, daha önceden de düşünüldüğü gibi faşistlerin moralini bozdu, şaşkınlığa yolaçtı.

BEŞİKTAŞ MHP BİNASI BASKINI

20 Mayıs 1978

9 Mayıs 1978 günü İDMMA (Yıldız) gece bölümü öğrencileri okuldan toplu halde çıkarılarken, sivil faşistler topluluğa beyaz bir otomobilden ateş açmışlardı. Bu saldırı sırasında iki DEV-GENÇ'li olay yerinde (**Hasan OKUT, Müjdat ÇELİK-YAY**), bir DEV-GENÇ'li ise (**Renan ERİŞ**) daha sonra tedavi edildiği hastanede şehit oldu. Devrimci, demokrat 12 öğrenci ise çeşitli yerlerinden yaralanmıştı.

Yıldız Katliamının hemen ardından Yıldız İDMMA, DEV-GENÇ'lilerce işgal edildi. İşgal ertesi gün cenazeye kadar sürdürüldükten sonra, cenaze töreni yapıp iki DEV-GENÇ'linin cenazeleri bir grup arkadaşın eşliğinde memleketlerine gönderildi.

Faşistlerin saldırısı, Yıldız İDMMA öğrencileri arasında tecrit olmalarının sonucunda okulda artık yalnızca tutunmaya çalıştıkları sürece denk düşüyordu. Katliam özelde İDMMA'nın devrimci-demokrat öğrencilerinde genelde ise anti-faşist gençlik arasında moral bozukluğu yaratmaya yönelikti ve yıldırıcı bir yanı da vardı. Bu nedenle sivil faşistlerin bu saldırısı cevapsız kalmamalıydı.

Katliamın hemen arkasından Beşiktaş bölgesinin militanları toplanarak bu eyleme hemen cevap verilmesi doğrultusunda görüş birliğine vardılar. İlk etapta faşistlerin kaldıkları dört evi imha edeceklerdi. Daha sonra da Beşiktaş MHP binası basılarak katliamın planlayıcıları binada ise cezalandırı-

lacaklardı.

Faşistler Serencebey'deki MİT binasının çevresindeki evlerde üsleniyorlardı. Burasını güvenli buluyorlardı. İstihbarat ve hazırlıklar tamamlanarak 10 Mayıs 1978 günü gündüz faşistlere ait dört ev bombalandı.

Sıra saldırının planlandığı faşist üs olan Beşiktaş MHP'ye gelmişti. Bu bina daha önce birkaç kez bombalandığı için içi dışı çok iyi biliniyordu. Beşiktaş merkezine yakın bir işhanının en üst katındaydı. MHP dışında bu katta başka işyerleri de vardı ve faşistler bu işyerlerinde de oturup nöbet tutabiliyorlardı. Ayrıca faşistlere ait evlerin gündüz vakti bombalanıp imha edilmeleri üzerine MHP binasının bulunduğu işhanının önünde sürekli olarak bir polis ekibi bekletilerek güvenlikleri alınmaya başlanmıştı. Bu nedenle Beşiktaş MHP'ye yönelik bir eylem, ancak boşluk anı belirlenerek yapılabilirdi. Bu anın belirlenmesi için yoğun bir istihbarata girildi.

Eylem, çevrenin kalabalık olduğu bir anda gerçekleştirilebilirdi. Beşiktaş Pazarı Cumartesi günleri kuruluyordu, pazarın yarattığı kalabalıktan yararlanılarak MHP'nin bulunduğu işhanına giriş çıkış kolayca kamufle edilebilirdi. Öğlen yemeği zamanı, bina önündeki polis ekibinin yemeğe gittiği de belirlenmişti. Tüm bu bilgi ve değerlendirmeler birleştirilerek zaman netleştirildi; eylem polisler yemeğe gittiklerinde gerçekleştirilecekti.

20 Mayıs 1978 günü öğlen saatlerinde beş yoldaş harekete geçti. Grubun en önünde giden bir kişi işhanının önünü kontrol ederek her şeyin normal olduğunu anlatmak için elini saçlarına götürdü ve hana girdi. Polis ekip otosu yoktu, yemeğe gitmişti polisler. Diğer dört yoldaş öndeki yoldaşlarını izleyerek hana girdiler ve merdivenleri çıkarak 4. kata geldiler. MHP 5. kattaydı. 4. katta silahlarını çeken beş kişi hızla 5. kata çıktılar. İki yoldaş koridorda bulunan bir kişiyi, faşistlerin nöbet tuttuklarını bildikleri bir işyerine sokarak içerdekilerle birlikte yere yatırdılar. Bir yoldaş yere yatırılanların başında beklerken diğeri dışarı çıkıp dış güvenliği aldı. Koridorda kimse yoktu. Ve üst kat tamamen denetim altına alınmıştı. Diğer işyerlerinin kapıları kapalıydı ve kimse olayın farkında değildi. Merdiven başı tutulmuştu. MHP içinden

sesler geliyordu. Üst kat tam denetim altına alındıktan sonra iki kişi güvenlikte kalırken diğer iki kişi de MHP'nin kapısını açarak içeriye daldılar. İçeride sadece bir kişi vardı. MHP'nin muhasebecisi olarak da bilinen faşist Ahmet YÜCEKAYA, Beşiktaş bölgesi faşistlerinin elebaşlarından biriydi ve eylemin ertesi günü kimi gazetelerin yazdığı gibi Yıldız Katliamı'nın planlayıcılarından olduğunu çevresine övüne övüne anlatıyordu.

Karşısında silahlı iki kişiyi gören faşist Ahmet YÜCEKAYA, elini beline atarak silahını çekmeye kalktığı an yoldaşlar ateş ederek faşisti cezalandırdılar.

MHP içinde cezalandırma eylemi olurken, koridorda bulunan iki yoldaş yanlarında getirdikleri TNT kalıplarını binaya, MHP'nin iç kısmına yerleştiriyorlardı. MHP'li faşistin cezalandırılmasını tamamlayan yoldaşlar çıktıktan sonra patlayıcıların fitilleri ateşlenip eylem yeri terkedildi.

Yıldız Katliamı planlayıcısı bir faşistin cezalandırılması ve MHP lokalinin ağır hasar görmesiyle sonuçlanan eylem, sivil faşistlerin bölgede barındırılmayacaklarını, faşist saldırıların cevapsız kalmayacağını, faşist katillerin nerede olurlarsa olsunlar cezalandırılacaklarını her açıdan tüm açıklığıyla gösteren bir eylemdi. Askeri açıdan da başarılıydı.

EYLEMLERİN ÖĞRETTİĞİ

Vurulamayacak Hedef Yoktur, Henüz Zayıf Noktası Bulunamamış Hedef Vardır; Gerek "33 Numara" diye bilinen hedefin MiT'in yanında olması, gerekse de ikinci eylemde anlatılan hedefin, Beşiktaş MHP'nin önünde sürekli olarak polis beklediği, hanın içinde olması ve benzeri tüm bu açılardan bakıldığında, her iki eylem için de ilk anda ***"yok, bu eylem olmaz"*** diye düşünmek mümkün. Ama görülüyor ki, "olmayacak" eylem, vurulmayacak hedef yok. Varsa eğer, ya henüz politik ve askeri anlamda hedef olarak belirlenmemiştir ya da henüz "zayıf noktası bulunamamıştır..."

Bir savaşçı istihbarat yaptığı hedefe "mutlaka vuracağım"

diyerek bakmalıdır. Vuruşun biçimi değişebilir, hatta hedef üzerinde yaratacağı tahribatın boyutu değişebilir; ama bir biçim mutlaka bulunur. En sıkı güvenlik koşullarında bile bir zayıflık vardır. Elbette hiçbir hedef, rastlantılar dışında zayıf yanlarını kendiliğinden ele vermez. Burada esas olan, **yaratıcılık, özen ve emek** ve de **cürettir**. Zayıf yanı bulmak, bu noktadan vurabilmek ancak bunların ürünü olabilir.

Bir eylemin politik ya da askeri açıdan yapılmasının "mutlaka" zorunlu olduğu durumda, bir savaşçı için "yapılamıyor" gerekçesi olmamak durumundadır. Onun savaşçılığı işte tam da bu noktada kendini ortaya koyacaktır; **gerektiği anda gereken hedefe vurmak**. İşte bunun için yukarıda belirttiğimiz temel nitelikler gerekir. Savaşçı her koşul altında eyleminin sonuçlarına bağlı olmalıdır. On tane kolay eylem yapıp, yapılması gerekeni yapmamak, devrimci savaş açısından hiç de izlenecek bir eylem çizgisi değildir. Sonuç yaratmayan eylemler' savaşı geliştirmez, örgütü büyütmez ve kitlelere ileteceği mesajlar da elbette cılız olur. Savaşçı eyleminin politik sonuçları açısından hedeflere yoğunlaştığında zaten ortalık yerde pek çok "kolay" hedefler de bulacaktır. Elbette böyle bir noktada onun illaki "zor" olanı tercih etmesi diye bir kural da yoktur. Nereye vurmak istiyoruz, hangi sonuçları almak istiyoruz soruları savaşçının kafasında açık olduğunda, vuracağı hedefi bulmakta zorlanmayacaktır, bulduğu hedefin zor ya da kolay olması ise esasta onun için önemli değildir; o hedefine ulaşmanın yolunu bulacaktır.

Anti-Faşist Mücadelenin Dersleri; Her iki eylem de anti-faşist mücadelede **"taktik saldırılarla -misillemelerle- beslenen aktif savunma çizgisi"**nin örnekleri olarak görülebilir. Faşist saldırıların ağırlıklı olarak sivil faşistler aracılığıyla gerçekleştirildiği '11-19 döneminde devrimciler ve genel olarak halk bu noktada bir savunma çizgisi izledi. Ancak bu savunmanın nasıl biçimleneceği dönemin en önemli tartışma konusuydu. Tartışma esas olarak anti-faşist mücadele açısından her dönem geçerli ve gerekli bir tartışmadır.

Savunma çizgisi **"pasif-edilgen"** bir çizgi olarak mı biçimlenecek, **aktif bir** çizgi olarak mı? Soru özü itibarıyla buydu. Birinci çizginin savunucuları, ancak faşist saldırılar olduğun-

da "**saldırılırsa savun**" anlayışındaydılar, pratikleri de bu biçimdeydi. Ancak bu çizgi sürekli geriliyor ve bir noktada artık saldırı olduğunda da kendini savunamaz hale geliyordu, çünkü bu çizgi, faşist terörün kitleleri yıldırma, sindirme taktiğini anlayamamıştı ve buna cevap oluşturamıyordu. İkinci çizgi ise saldırının olduğu her noktada militan bir direnişi örgütlemenin yanısıra, faşist işgalleri kırmaya, onları geriletmeye dönük aktif bir savunma hattını esas alıyordu. Bu çizgi, faşist saldırılara karşı misillemeyi de içeren bir çizgiydi.

Gerek 33 Numara'nın bombalanması, gerekse de Beşiktaş MHP baskını eylemleri işte bu çizginin sonucu olan eylemlerdir. Bu eylemler ve bu çizgi doğruluğunu, etkisini hayatın içinde ortaya koymuştur. Bu nedenledir ki anti-faşist mücadeleye Devrimci Sol'un önderlik ettiği pekçok yerde faşist işgaller kırılmış, faşist terörün kitleler üzerindeki etkisi geriletilmiştir.

Beşiktaş MHP baskını faşistlerin Yıldız saldırısına bir cevaptı. **Misilleme** eylemleri, soyut bir "**intikam**" anlayışının sonucu değildir. Sınıflar mücadelesinin mantığının ve doğal seyrinin sonucudur; bu eylemler bir yandan faşist terörü **geriletiri, caydırıcı** etki yaparken, diğer yandan faşist terörün kitleler üzerindeki **etkisini de büyük ölçüde** kırıp, devrimci harekete **güven duymasını** sağlayıcı bir özelliğe sahiptir. Bu kadar da değildir; misilleme eylemleri bir yerde halkın adalet özlemlerine de cevap oluşturan eylemlerdir. **Halkın adalet** talebine karşılık vermektedir. Ve devrimci bir mücadele taktiğinin bunları içermemesi gerektiğini kimse söyleyemez.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1	
Halıcıoğlu'nda Çevik Kuvvet Otobüsünün Taranması Eylemi	7
Bölüm 2	
Kontrgerilla Şefi Bursa Cumhuriyet Başsavcısı Nural Uçurum'un Cezalandırılması	12
Bölüm 3	
Topkapı Korsan Mitingi	19
Bölüm 4	
12 Mart'ın "Balyozcu" Başbakanı Nihat Erim'in Cezalandırılması	25
Bölüm 5	
Akbank Rami Şubesi Kamulaştırma Eylemi	32
Bölüm 6	
Kocamustafapa Direnişi	39
Bölüm 7	
Karagümrük Karakol Baskını	47
Bölüm 8	
GültepeOperasyonu	55
Bölüm 9	
Kızlarağası Hanı Kamulaştırma Eylemi	66
Bölüm 10	
İstanbul DGM Başsavcısı Yaşar Günaydın'ın Cezalandırılması	73

Bölüm 11	
Devrimci Katili Polis İsmail Top'un Cezalandırılması.....	77
Bölüm 12	
Silahımızla Yaşatmayı da Biliriz.....	85
Bölüm 13	
MİT Elemanı Recep Silo'nun Cezalandırılması.....	91
Bölüm 14	
Migros Ana Deposu'nun Basılarak Yiyecek Kamyonlarının Kamulaştırılması ve Yiyeceklerin Gecekondu Halkına Dağıtılması	97
Bölüm 15	
İstanbul Emniyet Müdür Muavini Mahmut Dikler'in Cezalandırılması	105
Bölüm 16	
Çağlayan'da Polis Ekibinin Cezalandırılması.....	111
Bölüm 17	
Sarıyer Vergi Dairesi Kamulaştırma Eylemi	116
Bölüm 18	
Alibeyköy Polis Karakolu'nun Bombalanması.....	122
Bölüm 19	
Kontrgerilla Kurmaylarından Orgeneral Adnan Ersöz'ün Cezalandırılması.....	129
Bölüm 20	
Bayrampaşa'da Çevik Kuvvet Otobüsüne Law Roketiyle Saldırı Eylemi.....	133

Bölüm 21	
Kızıltoprak Çatışması.....	142
Bölüm 22	
Fatih Emniyet Amiri'nin Cezalandırılması	150
Bölüm 23	
İşkenceci Naci Türküm'ün Cezalandırılması	157
Bölüm 24	
Kartal Anadolu Yakası Tekel Başmüdürlüğü'nün Basılıp, Bombalanması Eylemi.....	165
Bölüm 25	
Amerikan Kültür Ataşeliği Aracının Tahribi.....	173
Bölüm 26	
Devrimci Sol'un Anti-Emperyalist Eylemleri Enternasyonal Dayanışmanın da Bir İfadesi Olmuştur	183
Bölüm 27	
Bursa Kemerçeşme ÜGD Kitaplığının Yakılması	191
Bölüm 28	
Faşist Üs "33 Numara"nın Bombalanıp Tahrip Edilmesi	199

"77'lerden '90'lı yıllara kadar yayılan 50'ye yakın eylem anlatıldı dizi boyunca. Tüm bu eylemlere belli bir devrimci anlayış, belli bir devrimci strateji ve devrimci ilkeler yön veriyordu. ... Eylemler hem yapılış biçimleriyle, hem hedefledikleriyle pekçok çeşitliliğe sahipti. Bunların hepsini yansıtmış sayılamayız elbette. ... Hepsinden en azından bir-iki eylem olmasını gözetmeye çalıştık. ...

Bütün bu deneyimin bize gösterdiği şudur: Asla, hiçbir açıdan tarihimizden kopmamak durumundayız. Bu tarihte ister politik açıdan, ister askeri açıdan aradığımız herşey, pekçok sorumuzun cevabı vardır. Bu yüzdendir ki, bizim tarih üzerine yaptığımız vurgular asla bir akademik bilgi için değildir. Tarihimizi öğrenmek, eğitimimizin, kadrolaşmamızın ayrılmaz bir parçasıdır. ...

Eylemler devam ediyor. Eylemler de öğretmeye devam edecek. Kurtuluşumuz için, devrimimiz için savaşmak isteyen herkes, eylemlerden öğrenerek, yeni eylemlerin yaratıcısı olmaktadır. Ve savaşımız böylece kesintisiz akıp gitmektedir. Zafere kadar da öğrenerek, öğreterek, görüp yaparak bu akış sürecektir..."